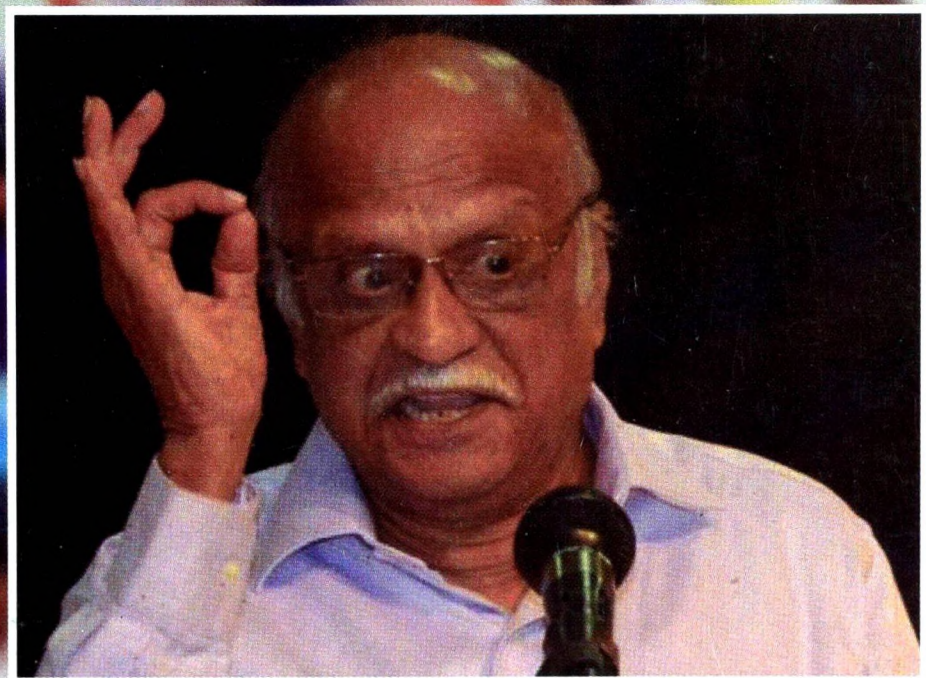

ප්‍රලේඛා

4 වෙළුම 3 කලාපය 2015 ඔක්තෝබර්- දෙසැම්බර් ත්‍රෛමාසිකය

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය
தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபை
National Library and Documentation Services Board

අධ්‍යාපන සේවා අමාත්‍යාංශය

ප්‍රලේඛා

04 වන වෙළුම - 03 කලාපය

ISSN 2279-2120

ලපදේශකත්වය
ආචාර්ය ඩබ්ලිව්. ඒ. අබේසිංහ
සභාපති

සංස්කරණය
මාලිනි ගෝවින්දන්ගේ

සම්බන්ධීකරණය
මෛත්‍රී ජයසුන්දර
සහකාර අධ්‍යක්ෂ

සඳරුවන් ලියනාරවිච්චි
තොරතුරු සහකාර

පිටු සැලසුම හා කවර නිර්මාණය,
ප්‍රේම දිසානායක
ආස්ථි ඇඩ්ස් (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්

ප්‍රකාශනය
ව්‍යාප්ති සේවා

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය

අංක 14, නිදහස් මාවත, කොළඹ 07.

දුරකථන: 011-2687583, 011-2698847-283

ෆැක්ස්: 011-2674387

ඊ මේල්: pub@mail.natlib.lk

වෙබ් අඩවිය: www.natlib.lk

© ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය

කලාපයක මිල: රු. 100.00

වාර්ෂික ආයතනවය: රු. 400.00

වෙක්පත් හා මුදල් ඇණවුම්:
සභාපති, ජාතික පුස්තකාල හා
ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය,
නමට යොමු කරන්න.

මුද්‍රණය:

ආස්ථි ප්‍රින්ටරි (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්

165, දේවානම්පියතිස්ස මාවත, කොළඹ 10.

අපේ ලිපිනය:

ප්‍රලේඛා

ව්‍යාප්ති සේවා අංශය

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය

අංක 14, නිදහස් මාවත, කොළඹ 07.

සංස්කාරක සටහන

සාහිත්‍ය සම්මානයකට යම් මූල්‍ය වටිනාකමක් තිබෙන බව සත්‍යයකි. ඊට වඩා එහා ගිය සිවිල් හා දේශපාලන වටිනාකමක් එය සතු ය.

නොබෙල් සාහිත්‍ය සම්මානය හා බුකර් ත්‍යාගය, ප්‍රසිද්ධික් නැති හෝ විශාල ධනවතුන් නොවන පුද්ගලයන් සිවිල් සමාජය තුළ කැපී පෙනෙන්නන් බවටද, රටක දේශපාලනය තුළ යම් සාධනීය සමාජ හෝ දේශපාලන විපර්යාසයක් කිරීමේ ශක්‍යතාව ඇතියවුන් බවටද පත් කරන බවට සාක්ෂි මැන ඉතිහාසය තුළින් හමුවේ යි.

හුදෙකලාවේ සියක් වසරක් (One Hundred years of Solitude) පොතෙහි කතුවර නොබෙල් ත්‍යාගලාභී ගර්මියා මර්කෙස්ට් සිය අත්පිටපත ප්‍රකාශකයා වෙත එකවර තැපෑලෙන් යැවීම සඳහා මුද්දර ගාස්තුවක් නොතිබුණි. අරුන්දතී රෝයි දේශපාලන හා සිවිල් සමාජ ක්‍රියාකාරිණියක ලෙස ප්‍රකට වන්නේ ඇගේ The God of Small Things කෘතියට බුකර් සම්මානය ලැබීමෙන් අනතුරුව ය.

පසුගිය සියවසේ දාර්ශනිකයෙකු හා සාහිත්‍යධරයෙකු වූ ජින් පෝල් සාත්‍රේ නොබෙල් සාහිත්‍ය ත්‍යාගය ද ඊට හිමි ත්‍යාග මුදල ද ප්‍රතික්ෂේප කළේය. ප්‍රංශය තුළ 1968 දී ඇවිලිය රාජ්‍ය විරෝධී කැරලිවලට සක්‍රියවම සහභාගී වූ සාත්‍රේ අත් අඩංගුවට ගැනීමට, දැඩි මර්ධනකාරී පාලකයකු ලෙස නම් දරා සිටි වාල්ස් ඩී. ගෝල් බිය විය. “වෝල්ටෙයාර් කෙනෙකුට සිරබාරයට ගන්නෙ නෑ” සාත්‍රේ සම්බන්ධයෙන් ඔහු පැවසූ බව සඳහන් ය.

සාත්‍රේ බන්ධනාගාර ගත කිරීමෙන් ප්‍රංශය පමණක් නොව මුළු යුරෝපයම කැළඹෙන්නට තිබිණි. සම්මානය ප්‍රතික්ෂේප කිරීමත් සමගම දාර්ශනිකයෙකු නිදහස් චින්තකයෙකු හා සාහිත්‍යධරයෙකු ලෙස ඔහු ලැබ සිටි කීර්තිය තවත් වර්ධනය වූවා නිසැක ය.

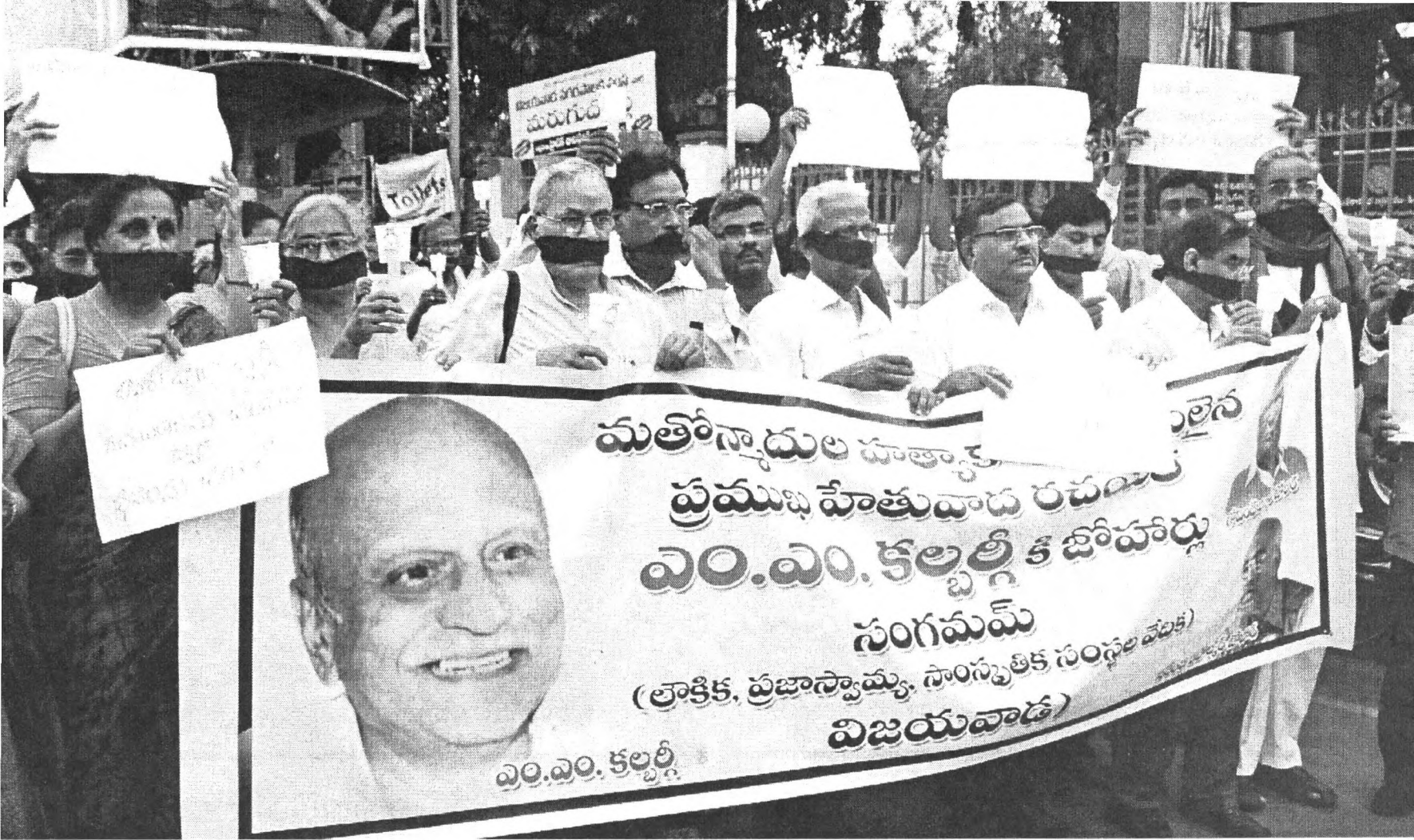
අසල්වැසි ඉන්දියාවේ මේ වනවිට එරට සම්මානලාභී ලේඛක ලේඛිකාවන් රැසක් වත්මන් ඉන්දියානු රජයේ යම් අත්තනෝමතික ක්‍රියාවන්ට එරෙහිවීමට සම්මානලාභී සාහිත්‍යධරයන් විමෙන් තමන්ට ලැබී ඇති සිවිල් බලය යොදාගනිමින් සිටිති. ඇතුළු පිටු කිහිපයකින් ඔබට මේ ගැන කියවන්නට ලැබෙනු ඇත.

මෙහි පළවන ලිපි පිළිබඳ වගකීම අදාල ලේඛකයින් සතු වේ.

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය

අත්වැල

“සංස්කෘතික විවිධත්වය, ඓතිහාසික තොරැකේනම් - සම්මාන එපා”	3
2014 සිංහල නවකතාව පිළිබඳ පසු විපරමක්	7
දේවතා එළි සහ රන් තෝඩු (කෙටි කතාව)	13
2015 රාජ්‍ය සාහිත්‍ය සම්මාන උළෙලේදී, 2014 ප්‍රකාශිත කාව්‍ය සංග්‍රහයන් දෙකකට සම සම්මාන	21
පුවත්පත් කලාව හා ප්‍රබන්ධ කලාව අතර වෙනස බොඳවී ගොසින්ද?	23
සාතන හතක් ගැන සාරාංශයක් හා සම්මානයක්	26
මේ එම සතුවයි...	27
“ලවීම මට හුස්ම ගැනීම වගෙයි”	29
2015 රාජ්‍ය සාහිත්‍ය සම්මානලාභියෝ	46
පොතක වත	49
දහම් ගැටයක්	52

“සංස්කෘතික විවිධත්වය, ඓතිහාසිකත්වය නොරැකේනම් - සම්මාන එපා”

ඉන්දියාව තුළ මතුවෙමින් පවතින සංස්කෘතික හා ආගමික මූලධර්මවාදයට සිය විරෝධය ප්‍රකාශ කරමින් එරට සාහිත්‍ය හා කලාකරුවෝ ද, විද්‍යාර්ථීහු ද, විද්‍යාඥයෝ ද රජයෙන් (සාහිත්‍ය ඇකඩමිය විසින්) ඔවුන්ට ලබා දී ඇති සම්මාන රජයට ආපසු භාරදෙමින් සිටිති. ඉන්දියානු සාහිත්‍යය ලොව පුරා ප්‍රචර්ධනය කිරීමේ අරමුණින් යුතුව, නිදහස් ඉන්දියාවේ ප්‍රථම අගමැති ජවහර්ලාල් නේරුගේ සංකල්පයක් අනුව 1954 දී පිහිටුවන ලද සාහිත්‍ය ඇකඩමිය රට තුළ භාවිත භාෂා 24 න් ලියැවෙන ප්‍රශස්ත සාහිත්‍ය කෘති සඳහා වාර්ෂිකව සම්මාන ප්‍රදානය කරයි. සංස්කෘතික අමාත්‍යාංශය යටතේ පැවැත්විය ද මෙය ක්‍රියාත්මක වන්නේ ස්වාධීන ආයතනයක් ලෙස ය.

ආරම්භ කිරීමෙන් පසු, ගෙවී ගිය දශක හයක පමණ කාලය පුරා, ස්වාධීනව ක්‍රියාත්මක වන ගෞරවනීය ආයතනයක් ලෙස රටේ සාහිත්‍යධරයන්ගේ මෙන්ම එතෙර පවා නම රැන්දු ඇකඩමිය කෙරෙහි වූ විශ්වාසය අද වන විට පලුදු වී තිබේ. මීට ආසන්නම හා දෘශ්‍යමාන හේතු දෙකකි.

නිදහස් මතධාරියෙකු හා පුරාතන කන්නද සාහිත්‍යය පිළිබඳ ප්‍රාමාණික පඩිවරයෙකු වූ එම්.එල්. කල්බුර්ගේ සාතනය සම්බන්ධයෙන් ඇකඩමිය ගෙනගිය නිහඬ පිළිවෙත එකකි. උත්තර ප්‍රදේශ් ප්‍රාන්තයේ ගමක පනස් දෙනැවිට්ටි මුස්ලිම් මිනිසෙකු, ගමේ හා අවට ගම්වල 200 ක පමණ පිරිසක් විසින් ගල් ගසා වධ දී මරා දැමීම දෙවැන්න යි.

සිය නිවෙසේ ශීතකරණය තුළ තබාගෙන හොරෙන් ගවමස් ආහාරයට ගන්නා ලදැයි ඔහුට චෝදනා එල්ල කෙරිණි. ගමේ දේවස්ථානයෙහි සිනුව හඬවා පුවත සැලකොට, රැස්වූ ජනයා ගල්ගැසීමට උසිගන්වන ලදී. එහෙත්, පශ්චාත් මරණ පරීක්ෂණයෙන් හා වෛද්‍ය වාර්තාවෙන් හෙළිවී ඇත්තේ ඔහු ගවමස් නොව එළමස් ආහාරයට ගෙන තිබුණු බව ය.

මීට කලකට පෙර, මිථ්‍යාමතවල එල්බගත්තවුන් සිය පතපොතින් විවේචනයට ලක්කළ නිදහස් මතධාරියෙකු වූ නරේන්ද්‍ර ඔබොල්කාර් ලේඛකයා ද මීට මඳ කලකට පෙර ඝාතනයට ලක්වී ය. නූතනවාදී ද්‍රවිඩ

පාලනයෙහි මර්දනකාරී ප්‍රතිපත්තිය නිසා ඇතිවී තිබෙන අර්බුදකාරී තත්ත්වයට එරෙහිව රටේ සම්මානලාභී ලේඛක ලේඛිකාවන් සාමකාමී විරෝධතාවක් දියත් කළේ මීට සති කිහිපයකට පමණ පෙර ය. ලද සම්මාන ඇකඩමිය වෙත ආපසු දෙමින් ඔවුහු සිය විරෝධතාව හා අප්‍රසාදය සංකේතවත් කළහ.

මුලින්ම සම්මානය ආපසු දුන්නේ හින්දි ලේඛක උදේ ප්‍රකාශ් ය. ඉන් පසු කෙමෙන් සම්මාන භාර දුන් ලේඛක ලේඛිකාවන්ගේ ලැයිස්තුව හතළිහ දක්වා දිග්ගැස්සුණේ ය.

හින්දි සාහිත්‍යයේ පතාක යෝධයන් ලෙස නම් දැරූ නයන්තාරා සහෙල්-ඇය ශ්‍රීමත්

මීට කලකට පෙර, මිථ්‍යාමතවල විල්බගත්තවුන් සිය පතපොතින් විවේචනයට ලක්කළ නිදහස් මතධාරියෙකු වූ නරේන්ද්‍ර ඔබොල්කාර් ලේඛකයා ද මීට මඳ කලකට පෙර ඝාතනයට ලක්වීය. නූතනවාදී ද්‍රවිඩ ලේඛකයෙකු වන පෙරුමාල් මුරුගන් සිය නවකතාවක් තමා විසින්ම විනාශ කර දමා ඇත්තේ හින්දු දැඩි මතධාරීන්ගෙන් ඔහු වෙත එල්ල වූ මරණ තර්ජන නිසා ය.

ලේඛකයෙකු වන පෙරුමාල් මුරුගන් සිය නවකතාවක් තමා විසින්ම විනාශ කර දමා ඇත්තේ හින්දු දැඩි මතධාරීන්ගෙන් ඔහු වෙත එල්ල වූ මරණ තර්ජන නිසා ය.

මේ අයුරින්, රට තුළ මූලධර්මවාදී බලවේග හිස එසවීම, අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහසට බාධා කිරීම හා රජයේ මාධ්‍ය ක්‍රස්තවාදය කලින් කල හෙළා දකින ලේඛක ප්‍රජාවගේ දැඩිතම චෝදනාව වන්නේ ඉන්දියාව තුළ පවතින සංස්කෘතික බහුත්වය (Pluralism) අනගාමිකත්වය (Secularism) සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය වත්මන් පාලනය යටතේ රට තුළ තර්ජනයට ලක්ව ඇති බව ය.

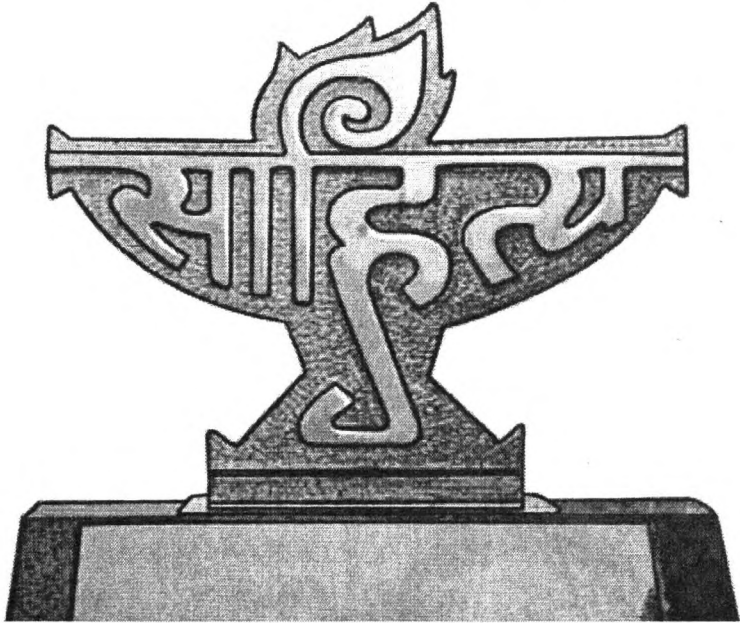
තේරුගේ ශ්‍රෝති දියණියකි-හා අශෝක් වජ්ජේයි, ක්‍රිෂ්ණා සොබිති, ශෂී දේශ්පන්ඩේ, සරා ජෝශප්, ආදීන් කියා සිටියේ ඉන්දියාවේ 'සංස්කෘතික විවිධත්වය' ට පහර වදිමින් තිබෙන බව ය. පන්ජාබ් ලේඛක ගුර්බච්ඛාන් බුලාර් ගේ අදහස වී ඇත්තේ වත්මන් මර්දනය 'ඉන්දියාවේ සමාජ වියමන' ඉරා දමනු ලබමින් තිබෙනවා කියා ය. සම්මානය ආපසු ලබා දුන් අජ්මාර් සිං අවුලාන් සහ ආත්මරත් සිං සම්මාන ලාභී නාට්‍යවේදීහු ය. රාජේශ් ජෝශි හින්දි කවියෙකි. ගුලාබ් නබ් කයාල් සම්මානය ආපසු දෙමින්-ප්‍රකාශකර සිටියේ රට තුළ සිටින සුළු ජාතීන් අනාරක්ෂිත තත්ත්වයකට ඇද වැටී ඇති බව ය.

සම්මාන භාර දුන් සාහිත්‍යධරයන් අතර 'පද්ම ශ්‍රී' සම්මානයෙන් පිදුම් ලැබුවෝ ද වෙති. දලිප් කවුර් නිවානා පද්ම ශ්‍රී සම්මාන ලාභිනියකි. දශක ගණනාවක් තිස්සේ එතෙර ජීවත්වන වික්‍රම් සෙන් ද සිය සම්මානය ආපසු ලබා දී තිබේ.

සම්මානය පමණක් නොව, සම්මානය සමග දෙන තෑගි මුදල ද ඇතැම්හු ආපසු භාරදී ඇත. සම්මාන ද මුදල් ද බාරදුන් එක් ලේඛකයෙකු පවසා ඇත්තේ 'මට ආපසු දෙන්න නොලැබුණේ සම්මානය ලැබුණදා මට පැලැන්දු මල් මාලෙ විතරයි' කියා ය.

විසින් ලේඛක ලේඛිකාවන්ගේ විශ්වාසය බිඳ දමා ඇති හෙයින් ඔහු තනතුරෙන් අස්විය යුතු බව ඔවුහු සිය ලිපියෙන් දන්වා සිටියහ. ලේඛකයා සතු අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස ආරක්‍ෂා කරන ලෙසත්, විරුද්ධ මත දැරීමේ අයිතිය ඔවුනට ලැබිය යුතු බවත් ඔවුහු සිය ලිපියෙන් පෙන්වා දුන්හ.

එදා සවසම ඇකඩමිය මුනිවත බිත්දේ ය. ලේඛක කල්බුර්ගිගේ ඝාතනය හෙළා දකින බව කියා සිටි ඇකඩමිය, සිය සම්මාන ආපසු ගෙන යන ලෙස සම්මාන භාර දුන් ලේඛක ලේඛිකාවන්ගෙන් ආයාචනා කරන බව ද ප්‍රකාශ කළේ ය.

සාහිත්‍ය ඇකඩමි සම්මානය

මේ විරෝධතා මැද ඇකඩමිය ගෙනගිය නිහඬ පිළිවෙතට අවසානයේ සම්මානලාභීන් පිළිතුරු දුන්නේ ඉකුත් ඔක්තෝබර් 23 වැනිදා කළු පාට රෙදි පට්ටලින් මුඛවාඩම් බැඳගෙන ඇකඩමිය ඉදිරිපිටට පෙළපාළියේ යෑම ය. ඔවුන් සමග හරි හරියට පොලිස් නිලධාරීන් ද ගමන් ගන්නා ආකාරය අන්තර් ජාලයට මුදාහරින ලද ඡායාරූපවලින් දැක්විණි.

ඇකඩමිය වෙත ගිය ඔවුහු ඇකඩමියේ විධායක කමිටුව වෙත ලිපියක් භාර දුන්හ. ඇකඩමියේ සභාපති, විශ්වනාත් ප්‍රසාද් නිවාරි

'අපි ලේඛකයන් සමග සහයෝගයෙන් වැඩ කරන්නට කැමතියි. ඇකඩමියේ තනතුරුවලින් ඉවත් වූ ලේඛක ලේඛිකාවන්ට නැවත එම තනතුරු භාරගන්නා ලෙස ද අපි මතක් කරන්නෙමු. ඉන්දියාවේ විවිධ භාෂාවලට අයත් සාහිත්‍යයේ පැවැත්ම හා සුභසාධනය සඳහා පවතින එකම ස්වාධීන ආයතනය ලෙස, ලේඛකයන් සතු අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ අයිතිය රැකගැනීමට අපි ආධාර කරන්නෙමු. රටේ ඕනෑම තැනක වෙසෙන ඕනෑම ලේඛකයෙකුට සිදුවන වෙනස්කම් ඇකඩමිය හෙළා දකියි.

වැරදිකරුවන් හැකිතාක් ඉක්මනින් නීතිය හමුවට ගෙන එන ලෙස ඇකඩමිය ප්‍රාන්ත රජයෙන් හා මධ්‍යම රජයෙන් ඉල්ලා සිටියි. එමෙන්ම ප්‍රාන්ත ආණ්ඩුවලට හා මධ්‍යම රජයට ඇකඩමිය ආයාචනා කරයි.'

සති කිහිපයක් තිස්සේ රටේ කලාකරුවන් අතර පවතින මෙම කැකැරීම සංස්කෘතික අමාත්‍යාංශයට තවමත් දැනී නැති සෙයකි. අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ අයිතියෙහි ආරක්‍ෂකයෙකු ලෙස කටයුතු කළ සාහිත්‍ය ඇකඩමිය සිය වගකීම පැහැර හැර ඇත. දැඩි, අන්තවාදී මතධාරීන්ගේ හා මිථ්‍යාමතවල එල්ලවීම් පිරිස්වල ක්‍රස්ත හැසිරීම් හමුවේ රජය ගෙන යන නිහඬ පිළිවෙතට එරෙහිව සාහිත්‍ය ඇකඩමිය නැගී සිටිය යුතු බව ප්‍රකාශ කරන සාහිත්‍යකරුවන් පිරිසට දැන් වෙනත් ක්‍ෂේත්‍රවල පිරිස් ද එකතුවෙමින් සිටිති. සිය 'පද්ම භූෂන්' සම්මානය ඇකඩමියට භාර දුන් ජී.එම්.

බාර්ග්වා විද්‍යාඥයෙකි. සම්මානලාභී චිත්‍රපට නිෂ්පාදකයන් කිහිපදෙනෙක් ද සිය සම්මානය භාර දී තිබේ.

සිය මුල්ම නවකතාව (The God of Small Things) සඳහා 1997 දී බ්‍රිකර් සම්මානයෙන් බුහුමන් ලද අරුන්දනී රෝයි ද ඉන්දියානු සාහිත්‍ය ඇකඩමියෙන් 1989 දී ලද සම්මානය ආපසු භාර දී ඇත. ඒ වසරේ දී හොඳම චිත්‍රපට තිර පිටපතට හිමි සම්මාන ලද්දී ඇයයි. 2005 දී ලද සාහිත්‍ය ඇකඩමි සම්මානය රෝයි භාර නොගත්තාය.

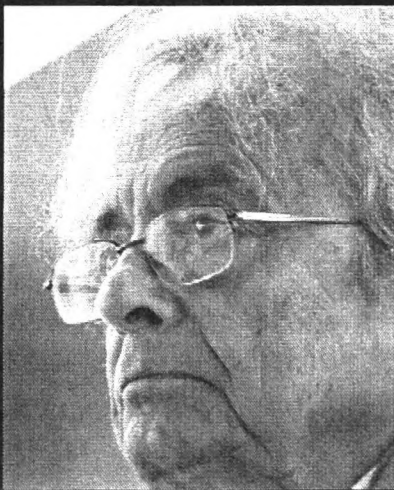
සම්මාන ආපසු භාර දීමට එරෙහි පිරිසක් ද ඔවුන්ගේ විරෝධතා ව්‍යාපාරයක් දියත් කොට තිබේ. ඔවුහු සිය අත්සනින් යුතු ලිපියක් ජනාධිපතිනි ප්‍රණාම් මුබර්ජ්ට හා අගමැති නරේන්ද්‍ර මෝදිට භාර දී ඇත.

- මාලිනී -

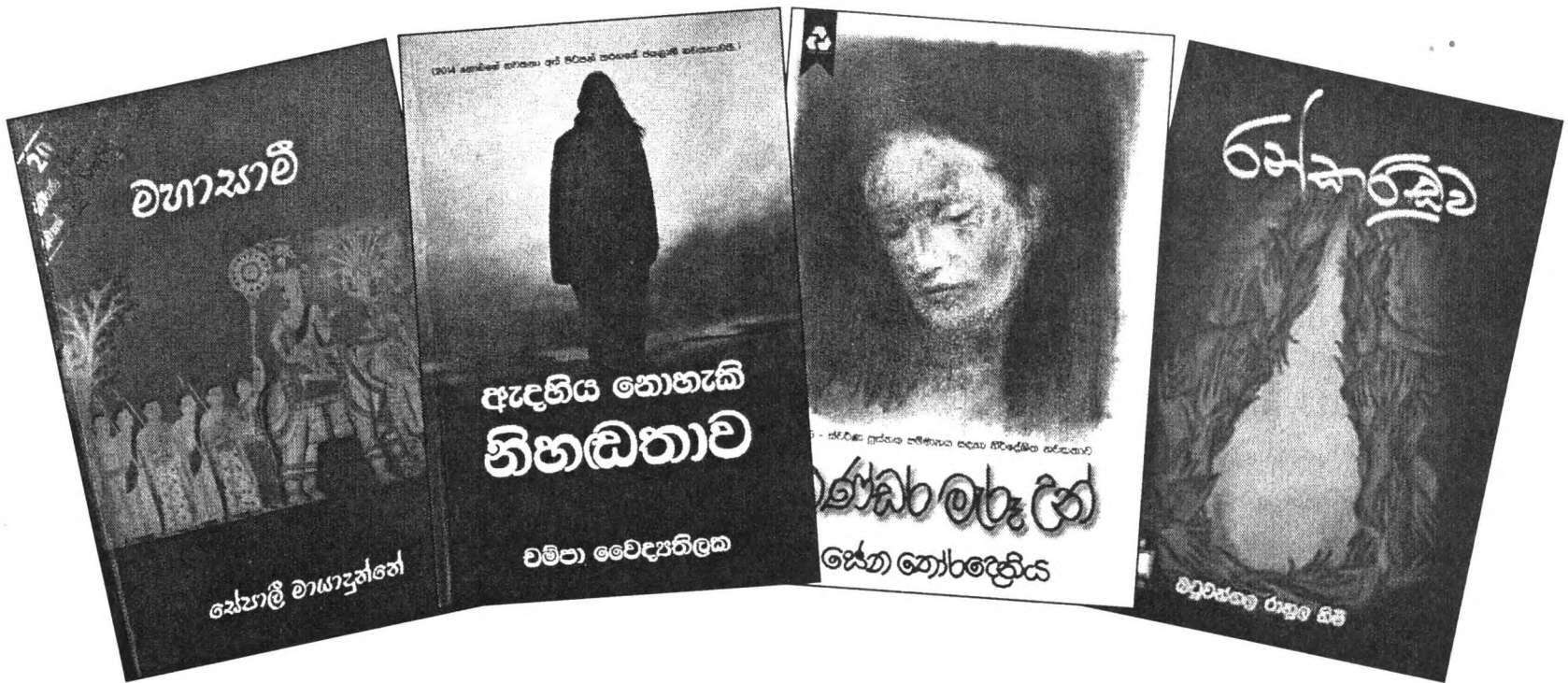
කවිය - අරගලයේ අවිය !

"කවිය හා චින්තනය අතර වෙනසක් මම දකින්නේ නෑ. උසස් චින්තනය කවියක්. කවිය එහි සම්භාව්‍ය සීමා මායිම්වලින් බැහැර යන දෙයක්. කවිය එහි සීමා හැමවිටම උල්ලංඝනය කරනවා. අපට නවකථාවක් තුළ කවිය හමුවෙනවා. දාර්ශනික භාෂාව තුළ කවිය තිබෙනවා. බොහෝ දාර්ශනිකයෝ කවියෝ : නිටිෂේ හෝ අපේ ඇත අතීතයේ සිටි හෙරාක්ලිටස් වගේ. කවියෙකු වීම යනු දාර්ශනිකයෙකු වීම මයි. මොකද, අපි ලෝකය වෙනස් කළොත් වෙනස් කරන්නේ ලෝකයේ ප්‍රතිරූපය හෝ ස්වභාවය විතරක්ම නොවේ. අපි එහි අරුතත් වෙනස් කරනවා.

.... ඒ නිසාම කවි ලිවීම කියන්නේ පවතින බලවේගවලට එරෙහිව ගෙන යන සදාකාලික අරගලයයි. වඩා මානුෂවාදී හා වඩා සුන්දර ලෝකයක් නිර්මාණය කිරීමේ අපේක්‍ෂාවෙන් අදහස් හා දේවල් දැකීම සඳහා විප්ලවීය වෙනසක් කිරීමයි."

අදොනිස් - (අලි අහමද් සෙයිද් අක්බාර්)
 වත්මන් අරාබි ලෝකයේ ශ්‍රේෂ්ඨතම කවියා ලෙස සම්මානයට පාත්‍ර වන සිරියානු ජාතික අලි අහමද් සෙයිද් අක්බාර් කවියෙක්, පරිවර්තකයෙක් හා නිබන්ධකයෙකි. නොබෙල් සාහිත්‍ය සම්මානය සඳහා කිපවතාවක්ම නම් කරනු ලැබුවෙකි. අදොනිස් ඔහුගේ අන්වර්ථ නාමයයි.

2014 සිංහල නවකතාව පිළිබඳ පසු විපරමක්

2014 සිංහල නවකතාව පිළිබඳ කෙරෙන පසු විපරමකදී අපට පැහැදිලිව පෙනී යන ලක්ෂණයක් වනුයේ එය බොහෝ අංශයන්ගෙන් සරල රේඛීය ගමන් මාර්ගයක ගමන් කර ඇති බවය. නවකතාවක් සඳහා උපයෝගී කොටගෙන ඇති ප්‍රස්තුත දෙස බැලූවද, උපයෝගී කොටගෙන ඇති ශිල්පීය ක්‍රම දෙස බැලූවද, භාවිතා කොට ඇති ආකෘති දෙස බැලූවද මේ කරුණ අපට ප්‍රත්‍යක්ෂ වේ. සිංහල නවකතාව තවමත් වැඩි වශයෙන් ම රඳා පවතිනුයේ සම්ප්‍රදායික කතා සීමාව තුළ ය. යථාර්ථවාදය ගුරු කොටගත් එය එම ආකෘතියෙන් මිදවීමට පසුගිය වසර කිහිපය තුළ දී විවිධ නිර්මාණකරුවන් විසින් යම් තරමක උත්සාහයක් දරා තිබුණ ද පසුගිය වසරෙහි දී එම ලක්ෂණය අපට හඳුනාගත නොහැකි වී ඇත. ප්‍රබන්ධ සාහිත්‍යය තුළ කෙරෙන විවිධ අත්හදා බැලීම් ඕනෑම රටක සාහිත්‍ය ශාන්තරයන්ගේ

වර්ධනයට මග පාදන කාරණයක් වුවද සිංහල නවකතාව තුළ එම තත්ත්වය වර්ධනය වී ඇත්තේ ඉතා මන්දගාමීව ය. එතකුදු වුව සම්ප්‍රදායික කතා කලාව ඇසුරෙහි වුව නිර්මාණාත්මක කෘතීන් බිහිකිරීමේ ශක්‍යතාව අපගේ කතාකරුවන් සතු ය. එහෙත්, එහි කැපී පෙනෙන දුර්වලතාවක් වනුයේ තම ප්‍රබන්ධ සඳහා තෝරාගනු ලබන ප්‍රස්තුත යල් පිණු තත්ත්වයකට පත්ව තිබීම යි. බොහෝ නවකතා තුළ ටෙලි නාට්‍ය ආභාසය ද විද්‍යමාන වේ. සමහර නවකතා ඍජු ටෙලි නාට්‍ය පිටපත් වැනි ය. මෙම එකිනෙක මාධ්‍යයන් සතු සීමාවන් අවබෝධ කර නොගෙන සිටීම මෙයට හේතුව යි. නො එසේ නම් එය හිතාමතාම කරන අභ්‍යාසයක් වුවද විය හැක. නව කතාව පෝෂණය කිරීමකට වඩා ඔවුන්ට අවැසි වනුයේ තම නව කතාව ටෙලි නාට්‍යයක් ලෙස බිහිවනු දැකීම ය. එහෙයින් නවකතා ස්වරූපයෙන්

බිහිවන ටෙලිනාට්‍ය පිටපත් වර්තමාන සිංහල නව කතාව තුළ සුලබ ය.

පසුගිය වසරෙහි බිහි වූ නවකතා අතර ඉතිහාස ය පදනම් කොටගත් නව කතා විශාල ප්‍රමාණයක් හඳුනාගත හැක. එහෙත්, එම බොහෝ නවකතා, ඉතිහාසය පුනරුච්චාරණය කිරීම විනා ඉන් බැහැරට ගොස් පුළුල් වූ සමාජීය චිත්‍රයන් නිර්මාණය කිරීමට සමත් වී ඇති ඒවා නොවේ. ඉතිහාසය තුළ හිඳිමින් ඉතිහාසය වර්ණනා කිරීම ඔවුන් බොහෝ දෙනාගේ අභිප්‍රාය වී ඇත. ඉතිහාසය වර්තමානය සමඟ ගැලපීමේදී නොඑසේ නම් ඉතිහාසය වර්තමානය සමඟ යා කිරීමේ දී බොහෝ නිර්මාණකරුවන් දක්වා ඇත්තේ එතරම් ප්‍රශංසනීය ව්‍යායාමයක් නොවේ. ඉතිහාසය පදනම් කොටගත් නවකතා අතර නිර්මාණාත්මක ලක්ෂණ පෙන්නුම් කරනු ලබන නවකතාවක් ලෙස කැත්ලීන් ජයවර්ධනගේ “මහසෙන්” කෘතිය දැක්විය හැක. ඓතිහාසික චරිතයක් වර්තමානයටත් අනාගතයටත් යා කිරීම සඳහා කළ කිසියම් අත්හදා බැලීමක් ලෙස කතුවරිය විසින් හඳුන්වනු ලබන එකී කෘතිය මිනිසෙකු සහ කිරුළක් පිළිබඳ අන්දරයකි.

ඓතිහාසික පසුබිම හමුවේ නිර්මාණය වී තිබූ තවත් අපූරු කෘතියක් වශයෙන් කතානාමය අමරසිංහගේ “නිලි වැස්ස” හැඳින්විය හැක. එය මතරම් වූ ද ආකර්ෂණීය වූ ද වියමනකි. 17 වන සියවසේ මැද භාගය තළ සිය ප්‍රබන්ධය රඳවන ඇය ඒ ඔස්සේ හෙළි කරනු ලබන සමාජ දේශපාලන වාතාවරණය පැසසුම් කටයුතු ය. උක්ත කෘති ද්විත්වය වෙනුවෙන් කතුවරියන් දෙදෙනා උපයෝගී කොටගෙන ඇති භාෂා විලාශය මෙන්ම සිද්ධීන් පෙළ ගැස්ම නවකතාවෙහි අඛණ්ඩත්වය පැහැදිලි ලෙස ඉස්මතු කර යි. එහෙත් ඓතිහාසික පදනම මත බිහි වී ඇති සාර්ථකම කෘතිය ලෙස හඳුනාගත හැක්කේ සේපාලි මායාදුන්නේ විසින් රචිත “මහා සාමී” කෘතිය යි. එහි

ප්‍රස්තුතය නැවුම් ය. ආකර්ෂණීය ය. ලාංකික සමාජ, දේශපාලන, ආගමික ඉතිහාසයේ එක් පරිච්ඡේදයක් ඉතා ගැඹුරින් ස්පර්ශ කරන ඇය ඒ සඳහා නිර්මාණය කරනු ලබන පුළුල් සමාජ කතිකාව සැබවින්ම සමාජ විද්‍යාත්මක මෙන්ම මානව විද්‍යාත්මක අගයකින් යුක්ත ය. නිර්මාණය කරනු ලබන සමාජ වටපිටාවට අවශ්‍ය සංසිද්ධීන් ඉතා නිවැරදිව මෙන්ම සුක්ෂමව තෝරා ගැනීමට ඇය සමත් වී ඇත. ආකෘතික වශයෙන් එම කෘතිය ද සම්ප්‍රදායික කතා කලාව අනුගමනය කළද ඇය විසින් පෙලගස්වනු ලබන සමස්ත ජීවන ප්‍රවෘත්තිය ගොඩනගා ඇති ආකාරය ආකෘතිමය වශයෙන් ද යම් නව මානයක් පෙන්නුම් කරයි. ඒ සඳහා ඇයට සැබෑ ලෙස උපස්තම්භක වී ඇත්තේ ඇය විසින් යොදාගෙන ඇති මහනුවර යුගයේ එවක පැවති බස් වහර යි. එම භාෂා සම්ප්‍රදාය යි. ඒකාකාරී වූ බස් වහරකට හුරු වී ඇති පාඨකයා හට ඇය විසින් උපයෝගී කොට ගෙන ඇති භාෂා සම්ප්‍රදාය තරමක ආගන්තුක ස්වරූපයක් ගත්තද එවැනි අත්හදා බැලීමක් සිදු නොකළේ නම් එම කෘතිය එ තරම් සාර්ථක කෘතියක් නොවීමට ද ඉඩ තිබුණි. එහෙත් මෙවැනි කෘති හරවත් සංවාදයකට බඳුන් නොවීම සැබවින්ම කණගාටුවට කරුණකි.

සුමිත්‍රා රාහුබද්ධ ගේ “තුරු සමුදා” පසුගිය වසරේ බිහිවූ නිර්මාණාත්මක ගුණයෙන් පෝෂිත වී ඇති නවකතාවකි. එය සමබරය. නවකතාවෙහි රිද්මය එහි සියලු චරිතයන් අතරෙහි සමසේ ගලාය යි. කතා වරිය විසින් බිහිකරනු ලබන එකිනෙක වරිත හරහා නිර්මාණය වන සෞන්දර්යාත්මක වපසරිය බොහෝ ප්‍රබන්ධ කතා තුළින් මේ වන විට ගිලිහී ගොස් ඇත. නවකතාව සෞන්දර්යයෙන් ඇත් විය යුතුය යන මතවාදයක් ද මේ වන විට ක්‍රම ක්‍රමයෙන් හිස එසවූ වද “තුරු සමුදා” සෞන්දර්යාත්මක දෘෂ්ටිකෝණය සැබෑ මානවීය හරයේ විවිධ පැතිකඩ සාර්ථක ලෙස

විදාරණය කිරීමෙහිලා කොතෙක් දුරට උපයෝගී කොට ගත හැකිද යන්න සඳහා දැක්විය හැකි නිදසුනකි. එය සෞන්දර්යය නාමයෙන් සිදුවන වානිජකරණයෙහි එක් පක්ෂයක් ප්‍රබල ලෙසත් ප්‍රශස්ත ලෙසත් නිර්මාණය තුළ ගොනු කිරීමයි. සුමිත්‍රා රාහුබද්ධගේ නව කතා අතරෙහි “තුරු සමුදා” අගය කළ යුතු කෘතියක් වුවත් එසේ අගය නොකරන ලද කෘතියකි.

අනුරසිරි හෙට්ටිගේ විසින් රචනා කොට ඇති “බැඳමාරිය” පසුගිය වසරෙහි බිහි වූ තවත් සාර්ථක නවකතාවකි. හුදකලාවූ මිනිසුන්

දරා ඇති පිරිපුන් ශිල්පීමය ලක්ෂණ අගය කළ යුතු ය. නාගරික කතා කලාව තුළ මෙතෙක් රැඳී සිටි අනුරසිරි හෙට්ටිගේ ඉන් බැහැරව ඇත හුදකලා වූ ගමක ජීවන ප්‍රවෘත්තියක් පාඨකයා වෙත රැගෙන එනුයේ එහි ආර්ථික, සාමාජික, දේශපාලනික, සංස්කෘතික වශයෙන් ද පැහැදිලිව “බැඳමාරිය” කෘතිය තුළ ගොනු කරමිනි.

බටුචංගල රාහුල හිමියන්ගේ “රන් කරඬුව” බෞද්ධ දර්ශනය නවකතාවක් තුළ ගොනු කිරීමකට ගත් උත්සාහයකි. එහෙත් එය

බටුචංගල රාහුල හිමියන්ගේ “රන් කරඬුව” බෞද්ධ දර්ශනය නවකතාවක් තුළ ගොනු කිරීමකට ගත් උත්සාහයකි. එහෙත් එය හුදු බණ කථාවක් හෝ දාර්ශනික ග්‍රන්ථයක් හෝ නොවේ. මනා ලෙස සකස් කරන ලද චරිත කිහිපයක් ඇසුරෙහි ගොඩනැගී ඇති සියුම් ජීවන ප්‍රවෘත්තියකි. විටෙක යථාර්ථවාදී රීතිය තුළ ද විටෙක ඉන් බැහැරවද ගොඩ නැගෙන එම සරල වූ, එකෙනෙහිම සංකීර්ණ වූ සමස්ත ක්‍රියාදාමය රාහුල හිමියන් එතරම් වෙහෙසක් නොගෙන කෘතිය තුළ ඒකරාශී කරයි.

සමූහයක සාමූහික ප්‍රතිඵලයක් ලෙස බිහිවීමට වෙරළ දරන නව ලෝකය එකී හුදකලා වූ ගමට පමණක් සීමා නොකොට එය මානව වංශයට හිමිකරදීමට අනුරසිරි හෙට්ටිගේ දක්වා ඇත්තේ ප්‍රශංසනීය උත්සාහයකි. මනුෂ්‍ය වර්ගයාගේ සැඟවී ඇති ඇති හැඟීම් සමුදායන් සියුම් ලෙස හඳුනාගනිමින් ඒවා උක්ත ප්‍රබන්ධය තුළ සඟවා එහෙත්, නොසඟවමින් මිනිසාට උරුම දුක, කදුල, ශෝකය, ප්‍රීතිය, පමණක් නොව ආත්ම දෛර්යද සමස්ත චරිත සමූහය තුළ ගොනු කොට අවසානයේ එම ගොනු කිරීම සමාජ කතිකාවක් බවට පත් කිරීම අරඹයා කතුවරයා

හුදු බණ කථාවක් හෝ දාර්ශනික ග්‍රන්ථයක් හෝ නොවේ. මනා ලෙස සකස් කරන ලද චරිත කිහිපයක් ඇසුරෙහි ගොඩනැගී ඇති සියුම් ජීවන ප්‍රවෘත්තියකි. විටෙක යථාර්ථවාදී රීතිය තුළ ද විටෙක ඉන් බැහැරවද ගොඩ නැගෙන එම සරල වූ, එකෙනෙහිම සංකීර්ණ වූ සමස්ත ක්‍රියාදාමය රාහුල හිමියන් එතරම් වෙහෙසක් නොගෙන කෘතිය තුළ ඒකරාශී කරයි. කථාවෙහි මුල් අර්ධය ඉතා ආකර්ශනීය ලෙස ගොඩනැගී ඇති වුවත් එහි කුට ප්‍රාප්තිය තුළ සමස්ත ප්‍රකාශනයම ලඝු කිරීමකට ලක් වී ඇද්දෝ යැයි පාඨකයාට හැඟේ. එහෙයින්

විදග්ධ ලෙස ගොඩ නැඟු ප්‍රබන්ධය අවසාන භාගය තුළ නොපැසුණු හැඟීම් සමුදායක් තුළ කොටුවේ. එසේ වුවද, උක්ත ප්‍රබන්ධය තුළ අදාශ්‍යමාන ලෙස ගලා යන යටිතලය අපට සිතීමට යමක් ඉතිරි කරයි. “රන් කරඬුව” යන ග්‍රන්ථ නාමය ද සංකේතාත්මක ලෙස එහි ඉතා වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි.

සේන තෝරදෙනිය විසින් රචනා කොට ඇති “බණ්ඩර මැරූ උන්” පසුගිය වසරෙහි බිහි වූ අනිකුත් නවකතා අතර ඉතා සංකීර්ණ සන්දර්භයක බිහිවී ඇති නවකතාවකි. චිත්‍රශිල්පියෙකුගේ අභිරහස් මරණය කේන්ද්‍රකොට ගනිමින් බිහි වී ඇති උක්ත ප්‍රබන්ධය ඉතා පුළුල් වූ සමාජ චිත්‍රයක් මත දිග හැරී ඇත. එම සමාජ චිත්‍රය විදාරණය කිරීමෙහි ලා එයට පසුබිම් වූ සැබෑ සාමාජික තතු කතුවරයා ඉතා පැහැදිලි ලෙස එම කෘතිය තුළ එක් රැස් කරයි. එහෙයින් එම කෘතිය තුළ අපට හමුවන සෑම චරිතයකටම කිසියම් වූ සමාජ, ආර්ථික, දේශපාලනික සංස්කෘතික පසුබිමක් ඇත. ඒ සියලු චරිත නැගී සිටිනුයේ කිසියම් පාදමක් මතය. එය අප අගය කළ යුතුයි. එහෙත් තෝරදෙනිය විසින් උපයුක්ත කොටගෙන ඇති සංකීර්ණ ආකෘතිය පාඨකයා තරමක් විඩාවකට පත් කරවයි. කෙසේ වුවද තරමක විරියකින් හෝ නවකතාව කියවා නිමවූ පසු එහි කිසියම් බර සාර වූ වටිනාකමක් ඇත යන්න හැඟී යයි.

චම්පා වෛද්‍යනිලකගේ “ඇදහිය නොහැකි නිහඬතාව” සාර්ථක ලක්ෂණ පෙන්නුම් කරනු ලැබූ පසුගිය වසරෙහි බිහි වූ තවත් නව කතාවකි. මිනිස් ජීවිතයෙහි අනේක විධ දුක්ඛ දෝමනස්සයන් ඇසුරෙහි ගලායන උක්ත ප්‍රබන්ධය මනෝ විද්‍යාත්මක අගයකින් යුත් කෘතියකි. සංක්ෂිප්තභාවය එහි ඇති වටිනාම ලක්ෂණය යි. අනවශ්‍ය දෑ බැහැර කොට අවශ්‍ය දේ පමණක් ප්‍රබන්ධය තුළ ගොනු කිරීමට කතුවරිය ගෙන ඇති උත්සාහය පසුගිය

වසරෙහි බිහිවූ බොහෝ කෘති තුළ දක්නට නොලැබුණ ලක්ෂණයකි. ආධුනික ලේඛිකාවක් වුවද චම්පා වෛද්‍යනිලක පසුගිය වසරෙහි නවකතා රචනා කරන ලද බොහෝ ප්‍රවීන ලේඛක ලේඛිකාවන් අභිභවා සිටියි.

ටෙනිසන් පෙරේරාගේ “සසර දිගන්නය” මෙන්ම කීර්ති වැලිසරගේ විසින් රචනා කොට ඇති “දෙදව” නව කතාව ද පසුගිය වසරෙහි බිහි වී ඇති නවකතා අතර සාකච්ඡාවට බඳුන් කළ යුතු තවත් කෘති දෙකකි. උපාලි උබේසේකරගේ “ජීවිතෙන් දින හතක්” ප්‍රස්තුතය අතින් මෙන්ම ආකෘතිය අතින්ද අනිකුත් නවකතා අතර සුවිශේෂිත්වයක් දක්වයි. රූපා ශ්‍රියානි ඒකනායකගේ “බැද්දේ කුලවමිය” හා ශමෙල් ජයකොඩිගේ “පාරාදීසයක දරුවෝ” කෘතියද ඉහළ මධ්‍යම පංතිය නියෝජනය කරන නවකතා ද්විත්වයක් ලෙස හඳුනාගත හැක. උක්ත කතුවරියන් දෙදෙනාම සිංහල නවකතාව තුළ විශේෂ කාර්යභාරයක් සිදු කරනු ලබන ප්‍රතිභාසම්පන්න ලේඛිකාවන් දෙදෙනෙකි. ඔවුන් දෙදෙනාටම අනන්‍ය වූ කතා රටාවක් මෙන්ම නිර්මාණාත්මක භාෂා රටාවක් ද ඇත. එම ආකෘතිය තුළ ඔවුන් විසින් බිහිකරනු ලබන කල්පිතය නිර්මාණශීලී ගුණයෙන් යුක්ත ය. ඉහත නවකතා දෙක ද එම ලක්ෂණය පැහැදිලිවම සටහන් කර යි. එය න්‍යෂ්ටික පවුලක් වටා සංකේන්ද්‍රගත වුවද එමගින් විශද වන අභ්‍යන්තර චිත්ත ස්වභාවයන් අප වෙත රැගෙන එනුයේ නැවුම් හැඟීම් සමුදායකි. එය අප හදවත ද බුද්ධියද පුබුදුවාල යි. සමාජය දෙස නවමු ඇසකින් බැලීමට අපව පොළඹා ල යි.

කෞෂල්‍ය කුමාරසිංහ විසින් රචනා කොට ඇති “මේ රහස් කවුළුවෙන් එබෙන්න” 2014 වසරෙහි බිහි වූ නවකතා-අතර නැවුම් අත්දැකීමක් මත බිහි වී ඇති ප්‍රබල සමාජ සංකථනයකි. බිඳවැටෙන සමාජ සන්දර්භයන් හමුවේ මිනිසා මුහුණ දෙනු ලබන බේදනීය

තත්ත්වය ඉහළ සිට පහළට ප්‍රක්ෂේපණය කිරීමට කතුවරයා දක්වා ඇත්තේ නිර්මාණාත්මක ප්‍රවේශයකි. අප ප්‍රචායනි වශයෙන් පමණක් අසා දැනගනු ලබන සිද්ධිදාමයන් සමූහයක් නාගරික ජීවිතය හා සම්බන්ධකොට එය එකම කේන්ද්‍රයක් වෙත යොමුකොට ඒ දෙස ඇතින් සිට බලා සිටීම එක් පක්ෂයකින්ද, ග්‍රාමීය සමාජයෙහි එක් හරස් පැතිකඩක් තවත් පසෙකින් ද කතුවරයා අපට දෘශ්‍යමාන කර යි. එහි අවසානය යළිදු කේන්ද්‍රගත කරනුයේ එකම ස්ථානයක ය. “මේ රහස් කවුළුවෙන් එබෙන්න” කතුවරයාගේ පළමු නවකතාව වුව එහිදී කතුවරයා දක්වා ඇති නිර්මාණාත්මක එළඹුම මෙන්ම එකිනෙක සිද්ධි පෙළගැස්ම මුහුකුරා ගිය ලේඛකයෙකුගේ නිර්මාණාත්මක පරිවයක් පෙන්නුම් කරයි. එහෙත් ප්‍රබල ලෙස ගොඩ නැගිය හැකිව තිබූ සමහර අවස්ථා ඔහු අතින් ගිලිහී යයි.

නදීකා බණ්ඩාර විසින් රචනා කොට ඇති “දියෝනිස් දෙවොල පාමුල” පසුගිය වසරෙහි බිහි වූ ඉතා රැකියාලී ප්‍රකාශනයකි. එය මෙතෙක් කල් අප හුරු පුරුදු වී සිටි කතා කලාව අභියෝගයට ලක් කරයි.

හෙන්රි වර්ණකුලසූරියගේ “විල්ලරවාඩිය” ගුණරත්න ඒකනායකගේ “කැටයම් අයියා” කුමාර සිරිවර්ධනගේ “සසංකාර” වැනි කෘතීන්ද අපගේ සැලකිල්ලට යොමු විය යුතු ය. නෝබට් අයගමගේ විසින් රචනා කොට ඇති “සුර අසුරයාමය” මෙන්ම මහාචාර්ය සුසන්ත මහලල්පතගේ “රන් කොතලය” ඔවුන්ගේ පූර්ව නවකතාවන් හා සැසඳීමේදී සාර්ථකත්වයක් දක්නට ලැබෙන කෘතීන් ය. අනුර වික්‍රමසිංහගේ “එකට සැතපිලා” නවකතාවද සංවාදයට ලක්විය යුතු කෘතියකි. කිසියම් ප්‍රස්තුතයක් සාර්ථක ලෙස ඉදිරියට ගෙනයාමට අනුර වික්‍රමසිංහ සතුව ඇත්තේ අගය කළ යුතු කුසලතාව කි. එහෙත් අනවශ්‍ය ලෙස එකම

කරුණ දීර්ඝ ලෙස සාකච්ඡා වීම හේතුවෙන් එහි ප්‍රබලත්වය හීන වී යයි.

මොහාන් රාජ් මඩවලගේ “ආදරණීය වික්ටෝරියා” පසුගිය වසරෙහි බිහි වූ සෑම කෘතියක් අතරම කැපී පෙනෙන ලක්ෂණ ගණනාවකින් යුත් කෘතියකි. ඒ අතර කතුවරයාගේ නිර්මාණාත්මක පරිකල්පන ශක්තියෙහි පොහොසත් බව ප්‍රමුඛ වේ. “ආදරණීය වික්ටෝරියා” වැනි කෘතියක් නව කතා කලාව පමණක් පුහුණු කරන ලද ලේඛකයකු අතින් බිහිවීමට ඉඩක් නැත. ඒ සඳහා ඇසුරු කළ යුතු තවත් කරුණු කාරණා රාශියකි. සමාජ සංසිද්ධීන් සමග නවකතා කරුවාගේ ඇති සංවේදී ස්වභාවයද සවිඥානික බව ද ඉතිහාසය ද සමාජ හා මානව විද්‍යාත්මක හැදෑරීමද ඒ අතර මූලික වේ. මෙකී අධ්‍යයනයන්ගේ සාමූහික එකමුතුවක් ලෙස බිහි වී ඇති උක්ත කෘතිය විටෙක යථාර්ථය ද විටෙක අධි යථාර්ථය ද විටෙක ඉන්ද්‍රජාලික යථාර්ථයද ස්පර්ශ කරයි. එවැනි ශිල්පීය ලක්ෂණ නිර්මාණාත්මක ලෙස පෙල ගැස්වීම මගින් “ආදරණීය වික්ටෝරියා” සැබෑ ඉතිහාසයේ එක් සන්ධිස්ථානයක් ප්‍රබල ලෙස ද නිර්මාණාත්මක ලෙස ද පාඨකයා වෙත සමීප කරව යි.

එහෙත් එය හුදු සමාජ ඓතිහාසික කතිකාවක් පමණක් නොවේ. එය සමාජ කතිකාව තුළ ගොඩනැගෙන කතුවරයාගේ පරිකල්පනීය එළඹුමකි. එහෙයින් අප දන්නා ඉතිහාසය නිර්මාණාත්මක සමාජ සංවාදයක් බවට පත් කිරීමට කතුවරයා හට හැකි වී ඇත. ප්‍රස්තුතය වශයෙන් ද ආකෘතික වශයෙන් ද සිද්ධි පෙළ ගැස්ම අතින් ද වර්ත නිරූපණය අතින් ද “ආදරණීය වික්ටෝරියා” අතිකුත් කෘති අතර ඉදිරියෙන් සිටී. සංකේත භාවිතය තුළ ද එකී කෘතිය අතිකුත් කෘති අතර ප්‍රධාන වේ. ලාංකික ඉතිහාසයේ එක් සුවිශේෂී යුගයක

බිහිවන සමාජ ප්‍රතිවිරෝධතාවන් ගේ පිළිබිඹුව ද දෙමුහුන් බවද කතුවරයා අපට ඉඟිකරයි.

“යසෝදරා” වර්තය පදනම් කරගත් නව කතා රාශියක් පසුගිය වසරේදී බිහිව තිබුණි. එහෙත් ඒ සෑම නවකතාවකින්ම පාහේ ගම්‍ය වනුයේ අපට කවදත් හුරුපුරුදු යසෝදරා වෘත්තය මිස ඉන් ඔබ්බට විහිදී ගිය පුළුල් වූ දැක්මක් නොවේ. එම කෘති බොහෝමයකම පාරිසරික වර්ණනාවන්ට මුල් තැනක් දී ඇති අතර එම පරිසරය තුළ යසෝදරා වර්තය ස්ථානගත කොට ඇත. එහෙයින් එවැනි කෘති තුළින් පාඨකයා හට අළුතින් ඥානනය කළ යුතු විශේෂ දෙයක් නැත. ඓතිහාසික පුරාවෘත්ත හා බුද්ධකාලීන සමාජය ඇසුරෙහි බොහෝ නව කතා බිහිවීම වර්තමානයෙහි ඉතා සිසුයෙන් ප්‍රචලිත වී යන බවත් පෙනේ. එය නව කතාවට පමණක් නොව චිත්‍රපටයට ද පොදු ලක්ෂණයකි. එහෙත් තවමත් එම චිත්‍රපටවලට සාපේක්ෂව නවකතාව ඉහත සමාජීය පසුබිමෙහි වුව නිර්මාණාත්මක ලෙස ඉදිරියෙන් සිටී. භාරතීය සමාජය පසුබිම් කරගත් නව කතා කිහිපයක් ද පසුගිය වසරෙහි එ ලී දැක්වුණි. එමෙන්ම නවක ලේඛක ලේඛිකාවන්ගේ කෘතීන් රාශියක් ද, එහිදී හඳුනා ගත හැක. ඒ සෑම නවකතාවකම අඩු වැඩි වශයෙන් සාර්ථක හා අසාර්ථක ලක්ෂණ හඳුනාගත හැකි වුවද පොදුවේ නවක ලේඛක ලේඛිකාවන් සතු ලේඛන හැකියාව පිළිබඳ අප සතුටු විය යුතුය. සත්‍ය අභ්‍යාසයෙන් මෙන්ම පුළුල් පරිකල්පනීය ශක්තියකින් යුතුව තම නිර්මාණ පරිචය පොහොසත් කරගන්නේ නම් නවක ලේඛක ලේඛිකාවන් විසින් ප්‍රවීණ ලේඛක ලේඛිකාවන් අභිභවා යාම වැඩි දුරක නොවනු ඇත.

2014 වසරෙහිදී බිහි වූ සිංහල නවකතා පිළිබඳ මෙම විග්‍රහය කිසිවිට සාර්වත්‍රික විග්‍රහයක් නොවේ. මෙය සංඛ්‍යානමය විග්‍රහයකි. එහෙයින් මෙම විග්‍රහය සඳහා පාදක ගරඟනු

ලැබුවේ එම වසරෙහි බිහි වූ සුවිශේෂ ලක්ෂණ සහිත කෘති කිහිපයක් පමණි. පොදුවේ සලකා බැලූ කල සිංහල නවකතාව ප්‍රමාණාත්මක වශයෙන් ඉතා විශාල වර්ධනයක් පෙන්නුම් කළද ගුණාත්මක වශයෙන් එහි සිදු වී ඇත්තේ වර්ධනයක් නොවේ. ස්වතන්ත්‍ර කෘති වලින් ගිලිහෙන පාඨකයා ක්‍රම ක්‍රමයෙන් පරිවර්තන කරා වැඩි වශයෙන් ඇදී යයි. එහෙත් ස්වතන්ත්‍ර රචනාවන්හි වර්ධනයට පරිවර්තන අභියෝග යක් සේ නොසැලකිය යුතුය. අප විසින් සිදුකළ යුත්තේ අභියෝගයක් පවතින්නේ නම් එය අභියෝගයක් ලෙස බාරගනිමින් එම කෘති සමග ගැටී ගුණාත්මක ලෙස සිංහල ස්වතන්ත්‍ර නවකතාව පෝෂණය කිරීමය. ඒ සඳහා ධෛර්ය හා ශක්තිය ඇති නිර්මාණාත්මක තරුණ පරපුරක් අප සතුව ඇත. සිදු වී ඇත්තේ ඔවුන්ට නිසි මාර්ගෝපදේශයක් නොමැති වීම ය. නවකතාකරුවාගේ මාර්ගෝපදේශකයා විය යුත්තේ ගුණාත්මක බවින් යුතු පොත පත විනා අන් දෙයක් නොවේ. එහෙයින් ගුණාත්මක බවින් යුතු පොතපත සුලභ කිරීමෙන් හැර අන් මගකින් සාහිත්‍යය දියුණු කළ නොහැක. යමකු හොඳ පොත පත සුලභ නොකර වෙනත් ක්‍රමයකින් සාහිත්‍ය දියුණු කිරීමට පියවර ගන්නේ නම් එහිදී ද සිදුවනුයේ ප්‍රමාණාත්මක වර්ධනයක් පමණි. ගුණාත්මක බව එහිදී ද පලා යයි.

සුලෝචන වික්‍රමසිංහ නිදහස් මාධ්‍යවේදියෙකි. සාහිත්‍ය විචාරකයෙකි.

දේවතා චිලි සහ රන් තෝටු

සීතල ගඬොල් ගොඩ මත්තේ වාඩි වී ඉහළ බලදී අහස පෙනෙන්නේ වාටිය පූර්ණ සුදේ සුදු සුවිසල් ආප්පයක හැඩයෙනි. ලිං බිත්තියේ බොහෝමයක් ගඬොල් ගැල වී පතුළට ඇදී විත් අපිලිවෙළට ගොඩ ගැසී ඇති හෙයින් ලිදට උරුම සඳා නොසිඳෙන උල්පත්, ගඬොල් කැටවලට මුවා වී ඇත්තේය. උඩින් කැරකී සුලි සුලියේ පහලට ඇඳෙන වා රැලි ලිං බිත්තියේ වැවී ඇති මීමට පැලැටි සිහින්ව සසල කරයි. බිත්තියේ පස් සහ ගඬොල් ගැලවුණු හිඩැස් අස්සේ රැදී ඇති නාද මාලා කම්පනය වන්නට පටන් ගනී.

ඩොග්... ඩොග්... ඩො...

“මේ ඉතිං අවසාන වී ගෝනිය. ආයේ ඉතිං අපේ කුඹුරු බත අප්පේල් මාසේ තමයි...”

ඩොග්... ඩොග්...

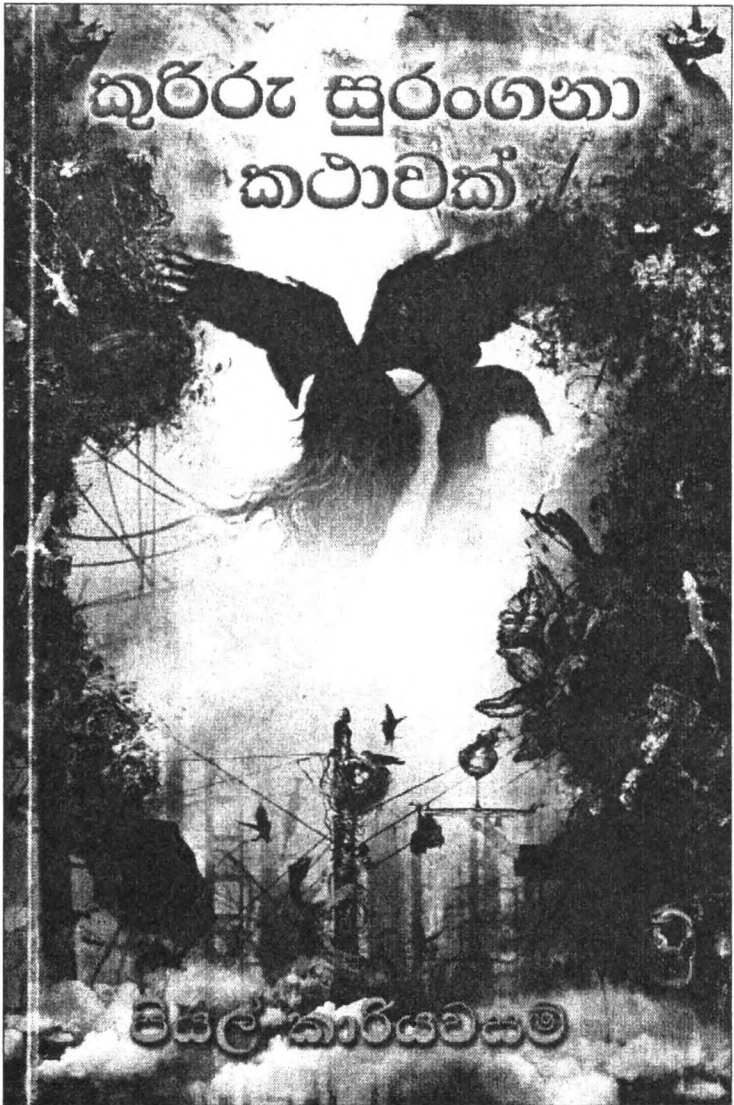
“එතකං කඩ හාල....”

“මං යනවා වෙල දිහාට... බබෝරිස් එනවා කිව්වා බෙහෙත් ඉහින්ඩ....”

“තේ වතුර ගේන්ඩ ඕන මොනව එක්කද?”

“ඔය රොටියක් දෙකක් අරගෙන ආවම ඇති... අපි දවල්ට කන්ඩ එනවනේ....”

සංවාදය නැගී - මැකී යද්දී හුදකලා ඩෝග්... ඩොග්... හඬ දිගින් දිගටම ඇසෙන්නට වෙයි. වාතාශ්‍රය අඩු නිසාදෝ හුස්ම ගැනීම

අපහසු වෙයි. මම නැවත ලිංකට දෙස බලමි. සුදු පුංචි ලිං බැම්මෙන් නැමී මට දැන දිගු කරයි. මගේ දැත් නිරායාසයෙන් ඉහළට එසවෙයි. එවිට අප දෙදෙනාගේම දැත් දික්ව වැඩෙන්නට පටන් ගනී. සුදු පුංචිගේ දැත් පහළට - මගේ දැත් ඉහළට. අවසානයේ අපේ දැත් හා වෙයි. මා උඩට ඔසවා ගන්නා අතර ඇ කැගසයි. සිනාසෙයි.

“මං කිව්වනේ මගේ පුංචි මහත්තයෝ, රත්තරං තෝටු දා ගත්ත ආදෝ ඉන්නෙ වැවේ.. නැතුව මේ පාඵ ලිදේ නෙමෙයි.”

“නෑ.. නෑ... පුංචිම දවසක් කිව්වා. රත්තරං තෝටු දාපු ආදො, ගමේ හැම අතැරලා දාපු ලිඳකම ඉන්නවා කියලා.... එක එක දවසට එක එක බොරු කියනවා... මං තරහයි.... අතැරපං මාව.”

සිනාවෙන් ගැස්සෙන සුදු පුංචි මා අත් නොහැර ඉහළ අහසට උස්සා සෙමෙන් පහත් කර, ළයට තුරුල් කර ගනී.... තෙරපන්නට වෙයි....

ඩොග්... ඩොග්...

දෙනෙත් විවර කරමි. මා ඊයේ මධ්‍යමයාමයේ ගෙදර ආ බවත්, පැමිණි විගස සරමකට රිංගා ඇදට වැටුණු බවත්, නොකඩවා ඇසෙන 'ඩොග්' නාදය සිහිපත් කරවයි. සිමෙන්ති කපරාරුවෙන් පමණක් සමන්විත මගේ කාමරය සම්පූර්ණයෙන් අලෝකවත් වී ඇත්තේ රටඋළු වහලයේ හිඩැස් අතරින් ගලා එන, මෝරණ උදා ආලෝකයෙනි. මේසය මත තැබූ බෑගය එසේම පවතින මුත්, ගලවා ඇඳ විට්ටමට විසි කළ ඩෙනිම් කලිසමත්, කොලරය රහිත බැනියමත් අම්මා හෝ සුදු පුංචි එකතු කොට ගෙන ගොස් හෝදන්නට ඇත්තේය.

සුවබර නිදිමතය සමගම මම සරම දවට ගනිමින්, ඉදිරි කාමරයෙන් බැස, එක්වරම ශරීරය මත පතිත අවි රශ්මියෙන් කෙටි තෝන්තුවකට පත් වෙමින්, පිළිකන්නේ අඹ ගස් හේඩෑව යටින් කුස්සිය දෙසට ඇදෙමි.

ඩොග්.... ඩොග්... ඩිං...

අඩ නින්දේ වෙලි සිටියදී දුටු සිහිනය නිරාවරණය වන්නට පටන් ගනී. සුදු පුංචි වී කොටන අතර, අම්මා පාරම්පරික බංකු කොටය මත වාඩි වී රන්වන්ව පැසි ඇති කොස් මදුළු, බෑයෙන් උගුල්ලමින් කුල්ලට දමයි.

“ඒ...මි... උදේ හදපු රොටි තියෙනවා... කාලම කහට බොනවද?”

අම්මා රොටියක් රත් කරන්නට දෝ නැගී සිටී. මෝල්ගසට වාරු වී දෙකට නැමී චිත්තයෙන් මුහුණ පිස දමා ගන්නා සුදු පුංචි මා දෙස බලා සිනාසෙයි. ඒ සිනාවට යටින් හෙම්බත් පරිණත බවට අකාලයේ වැර වෑයමින් ලං වූ ගැහැණකගේ මුහුණුවර පෙනී

සිටී. අනතුරුව වසර හතරක් හිස් තැන් ඇති කතාවක් පූර්ණ කරමින් කියාගෙන යන්නට වෙයි.

‘... උඹට වැඩිය අවුරුදු දෙකක් වැඩිමල් උනාට උඹත් එක්කම ඉස්කෝලේ ගිය - ලකුණු දෙකක් අඩු වෙච්ච නිසා විශ්ව විද්‍යාලෙ යන්න බැරි වෙච්ච - ඒ නිසා ගෙදරට වෙලා එලවළු පාත්ති කෙටුව - දර කඩන්න කැලේ රිංගපු - දවස් දෙකෙන් තල් කොළ පැදුරු වියන්න ඉගෙන ගත්ත - රැට මහජන පුස්තකාලෙන් ගෙනාව ඇනා කැරණිනා පරිවර්තනය කියෙච්ච - සුදු පුංචිම තමයි මං. උඹ නම් වෙනස් වෙලා. ඇයි උඹ මං දිහා කෙළින් බලන්නේ නැත්තේ, පුංචි මහත්තයෝ? මුළු ලෝකෙම බර ඔලුවට ගත්ත මිනිහෙක් වගේ උඹ සසලයි. කෝ උඹේ රැලි වැටුණු කොන්ඩේ? උඹට.... ඇස් කණ්ණාඩිය නැතුවම බැරිද?

උඹට දැන් විශ්ව විද්‍යාලෙ කෙල්ලෙක් ඉන්නවා නේද? ඒ..මි... ඒක හොඳයි පුංචි මහත්තයා. මං නං තාමත් උඹේ සුදු පුංචි. ඔය කෙල්ල ඒකිගේ ගමේ ජනකතා එකතු කරලා උඹට පොතක් අවුටු ගහන්න දෙන්න තියාගෙන නැතුව ඇති... ඒත් ඒකි උඹට ආදරේ ඇති....”

ඩොග්... ඩොග්.. ඩිං...

“රොටියක්... කමු...” මට කියවෙයි.

නැවත මිදුලට බැස ගම්මිරිස් එතුනු කෝපි ගස් හෙවන ඔස්සේ ලිඳ දෙසට ගමන් කරමි.

“...ඔව් මං දැන් වාල්කම් කරනවා මගේ සහෝදර සහෝදරියන්ගේ ගෙවල් වල. ආච්චි, අන්තිමයා - බඩපිස්සි විදියට මාව බිහි කරේ නැත්තං.. මාවයි පුංචි මාමාවයි තනි කරලා ඉක්මනට එලොව ගියේ නැත්තං...”

කොස් - අඹ - කාඹරංකා - අනෝදා ගස් හෙවන යට වැතිරී ඇති සුදු පුංචිගේ විඩාපත් සිනාව මට දිගින් දිගටම ගතු කියයි.

දුරතු වැස්සෙන් ලිඳ සැහෙන්න පිරි ඇත්තේය. ලිඳ වටේට ඇති අල කොල ගොන්නක්, ගොටු කොළ පඳුරක්, නිල්ල ගසා සිටී. පිරි ඉතිරි පැද්දෙන පනිට්ටුව ලිං බැම්මට ගනිද්දී, තවමත් අඩ නින්දේ දුටු සිහිනයෙන් මිදී නැත්තාක් මෙන් මට දැනෙයි. හිරු මුදුන් අහසට හැරී ඇත්තා වූ හෙයින් ලිඳේ වතුර රිදී පැහැයෙන් බැබලෙයි. කටට ගත් වතුර, උකු ස්වභාවයකින් උගුර දක්වා ඇදී වෙලී සිටී. නැවත නැවතත් මුහුණ දෙවා ගනිමි. ඉනේ දැවටී ඇති සරම බුරුල් කොට ඉහලට ඇද මුහුණ පිස දමා යළිත් ඉන වටා ගැට ගසා ගන්නා විට, වියලි අළුත් තුවායක් මා වෙත දිගු කරන්නා වූ සුදු පුංචි, ඇකයේ වූ රිදී කලය ලිං ඉවුරේ තබමින් මට කතා කරයි.

“ඇයි තුවාය අරගෙන ආවේ නැත්තේ...”

“දවල් වෙනකොට නා ගන්නව කියල හිතුව...” ඇය තුවාය වීසි කොට කලය පුරවා ගන්නට ලිං අත්තිවාරමට ගොඩ වෙන්තේ, ඇත මිරිගු වලාකුළු පදාසයක් දෙසට පා වෙන්තට සියුම් සුසුමක් මුදා හරිමිනි.

ලිඳටත්, ලොකු සියාගේ සොහොනටත්, එපිට ගෙවත්තෙන් පිට බොරළු පාර ඔස්සේ, කෘමිනාශක ඉසින්නා වූ ටැංකිය පිටේ එල්ලා ගත් බයිසිකලය පදිමින් රොබට් බාප්පා මතු වෙයි. මම සෙමින් නැවත හැරී නිවස දෙසට ගමන් කරමි. ලිඳට වැටුණු අභිපාර ආසන්නයෙන් වැඩි ඇති දෙල් ගස මා දෙසට නැමෙයි.

‘මතකද ඔයා පොඩි කාලේ, නියංසායට ලිං හිඳුනම පාරේ නල ලිඳෙන් වතුර අරගෙන ඇවිල්ලා මට පෙව්වා...’

‘ඇයි මට මතක නැත්තේ... සත්තුන්ටත්, මිනිස්සුන්ත්, නියං කාලවල් පහුකර ගත්ඩ

එකිනෙකාගේ උදව් ඕන වෙනවා... මං ඒක දන්නවා...’

..

සසල සුළං පොදකින් වියලි දෙල් කොළ වැටෙන්නට වෙයි. මම සෙමෙන් පියවර මාරු කරමි. සපත්තු - සෙරෙප්පු ලාගෙන හැල්මේ ඒ මේ අත දුව යද්දිට වඩා මගේ පියවර පොළොවට බර වී ඇත්තාක් මෙනි. පනිට්ටුවේ කොක්ක ලිං බැම්මේ ගැටී නැගෙන හඬ නම නොදන්නා කුරුල්ලෙකුගේ කෙදිරිල්ලක් මෙන් මගේ සවනත කරා පාවී එයි.

ඉස්තෝප්පු කැල්ලේ සෙමින් සක්මන් කරන තාත්තා කළු සුරැට්ටුවක් උරමින් දුම් මුදා හරී. මිදුල හරහා ඇදෙන ඒ දුම මගේ කාමරයේ විවෘත ජනේලය අසලින් සෙමෙන් පා වී යයි.ජනෙල් රාමුවත්, ඉන් එපිට ගලා යන දුම් වලාවත් ඔබ ඇත්තේ නිවී යමින් පවත්නා සැන්දෑ කාලය රාමු කර පෙන්වා සිටින ගමේ වෙල් යායෙන් කොටසකි. වෙල් යායට හෙවනැල්ලක්ව උඩට ඉස්සි සිටින මරගල කන්දට පරිවාර ගෝවින්දහෙල මුදුණ දැනටමත් දම් පැහැති සැන්දෑ වලාවකින් වැසී ගොසිනි. කියවන්නට නොහැක. ගෙදර සිටින කවුරු හෝ සවන් දුන්නද නොදුන්නද කම් නැතුවාක් මෙන්, තාත්තා පුරුදු ලෙස නිස්කලංක බව විනිවිදිමින් එක දිගට ස්වයං කථනයක යෙදෙයි. එයින් කියවෙන්නේ යුද්ධය නිමාවූ පසු පවත්වන පලමුවන නිදහස් උත්සවයේ අසිරියයි. ඉදිරි අනාගතයේ දීප්තියයි. කනින් කොනින් අසා දැනගත් අපිළිවෙළ තොරතුරු මාලාවක් ඔස්සේ මගේ දේශපාලන ස්ථාවරය පිළිබඳ දැන ගැනීමට, මා වාදයකට පටලවා ගැනීමට හෝ මාත් ඔහුගේම ස්ථාවරයේ සිටින්නා වූ වැඩුණු කීකුරු පුත්‍රයෙකු වන්නේද යන්න භාරා දැන ගැනීමේ අරමුණයි. අනෙක් අතට අප අතර කෙමෙන් වැඩි ඇති නිහඬතාවය බිඳ දැමීමේ උවමනාවයි. මම සවස් කාලය පුරාම

කියවන්නට උත්සාහ කළ මයිකල් රොබට්ස්ගේ ලාංකීය ප්‍රභූ සමාජයේ පරිනාමය නිබන්ධය වසා දමා කාමරයෙන් එළියට එමි. තාත්තා සිය කථනය නවත්වන්නේ නැති මුත් හඬ බාල කරයි. එක් වනම වෙනත් මාතෘකාවකට එළඹෙමින් ස්වකීය කථනය කඩතොළු කරගනී. මම මිදුලට බසිද්දී අධීෂ්ඨානශීලී ස්වභාවයෙන් පැනයක් අසයි.

“උඹ හෙට යනවද?”

“ඔව්.”

“අනිද්දා නිදහස් දවසේ නිවාඩුවකුත් තියෙද්දී ඔව්වර තදියමක්?”

“මට වැඩ වගයක් තියෙනවා.”

ක්‍රමයෙන් නිල් පැහැයට හැරෙන කඳු වලල්ල දෙසත්, නිශ්චල චිත්‍රයක් සිහි ගන්වන කොළ - නිල් පැහැය වෙන් කර ගත නොහැකි ලෙස මිශ්‍ර වී ඇත්තා වූ පුද්ගලයන්ට ආසන්න කෙත් යාය දෙසත්, බලා සිටිද්දී පාළු නේවාසිකාගාර කාමරයේ ඇඳ මත වැතිර සිටින්නා වූ නිර්මලා සිහිපත් වෙයි. නිවාඩුවක් කොතෙක් දීර්ඝ වන්නේ මුත් ඇයට යන්නට ගෙයක් - ගමක් නොමැත. සරසවියට පැමිණි මුල් මාස තුනේදී රූපියල් තුන් දහස බැගින් තැපැල් කළද ඇගේ තාත්තාට දැන් දෙවෙනි විවාහයෙන් ලද සිඟිත්තෝ දෙදෙනෙක් සිටී. නිහඬව වැලපෙමින් සිය අම්මා ගැරඬි ඇල්ල කනත්තේ වලදමා පැමිණි දින සිට මාස හයක් ඉක්මවා යන්නටද පෙර, තාත්තා කැඳවා ගෙන ආ පුංචි අම්මා බලන්නට ඇ කිසි දිනක නොගියාය. ශිෂ්‍යාධාර නොලැබෙන්නට...

මහ පාර දිගේ ඇදී එන බයිසිකලය එක්වරම මා ඉදිරියේ නතර වෙයි. හරස් පොල්ලේ වාඩි වී සිටි තරුණයා එක්වරම සිගරට් ගිල්වරය විසි කරමින් දුම්කොළ සුවඳ නාසයෙන් පිඹිමින් කතා කරන්නට වෙයි.

“මං දැක්කා දවල් ලිද්දේ නානවා. ඊයේ රෑ වෙන්ඩ ඇති ආවේ....”

“ඔව්...”

මම සෙමෙන් ඔවුන් දෙදෙනා තෝරා බේරා ගනිමි. එකෙක් බාලංග පංතියේ සිට මගේ පාසල් සගයෙකු වූ ගාමිණිය. අනෙකා අපට වසර දෙකට පසු බාලාංගයට ඇතුල් වූ ධර්මසේනය.

බයිසිකලය මත්තේම සිට පොලොවේ පයක් ගසා එය අං බාං කරගෙන සිටින්නා වූ ධර්මසේන කටහඬ අවදි කරයි.

“අපරාදේ දවල් එන්ඩ තිබුණතේ... ගං ගොඩ දිහා ටිං කිරි වගේ පැහිව්ව රා ඩිංගක් තිබුණා.”

මම නිහඬව ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බලා සිටිමි. රා - උණු උණු මයියොක්කා - මගේ කටට කෙළ උනයි.

“හෙට යනවද?”

“ඔව්.”

බයිසිකලය පිටුපස ලගේපයේ රබර් ෂරියට සිර කර නැවු පෝර කවරයකි. බැඳු බැල්මට තියුණු බව දෙනෙතට දැනෙන්නා වූ අඩ අන්ධකාරයේ දිලෙන පිහියා දෙකකි.

“යම් පොඩි වැඩක් පෙන්නන්න.”

ගාමිණි ලගේපයට ගොඩ වන්නේ පිහියා දෙකම අතට ගනිමිනි.

“කොහාටද?” අසමින් මම හරස් පොල්ල මත වාඩි වෙමි.

“බන්ටෙක ලඟට.. මහ ඇළ පටන් ගන්නේ... අපි ඉස්සර පිනන්නේ...”

බයිසිකලය අපි තිදෙනාම රැගෙන පාවෙන්නට පටන් ගනී.

මහ වේල්ලෙන් යාර විස්සක් පමණ තුදුරේ ගැඹුරු මහ ඇළ පතුලේ සුදුවන් හමේ කළුවන් පැල්ලම් ඇති එළදෙන වැටී සිටී. හමේ සුදු පැහැය නිසාවෙන් ඇය ගැඹුරු ඇළ කණ්ඩි දෙකට මැදි ව ගලී වී වැටී ඇති විශාල චිත්ත රෙද්දක් මෙනි. බයිසිකලය බිමට පාත් කර අතහරින ධර්මසේන සරම කැසපට ගත්වා ගනී. ගාමිණී ඉතෙන් ගන්නේ කැලී දෙකේ විදුලි පන්දමකි.

“මේකි එහා ගම් මණ්ඩියේ එළදෙනක්. මේ කාලෙ කුඹුරුවල වැට බැඳලා නිසා මුං උලා කකා ඇවිදිනවා. ඇල නියර දිගේ දෝව දිගට උලා කද්දී, කුර ලිස්සලා පත බැවිලා බෙල්ල බිඳිලා....”

“දැන් ඉතිං උඹලා...?”

මට පිළිතුරු දෙන්න ඉස්පාසුවක් නොමැති ධර්මසේන ඇල කණ්ඩිය දිගේ බැස හමාරය. ගාමිණී සෙමෙන් කතා කරමින් සිය සරම නවා ගනී.

“අපි බැලුවේ අයිතිකාරයෝ ඇවිත් වලදාන්ඩ ගොඩට ඇද ගන්ඩ කලින්, පස්ස ගාත් දෙක කපා ගන්ඩ....”

පිහියක් අතට ගන්නා ගාමිණී මට විදුලි පන්දම දික් කරයි.

“පොළොවට පස් වෙන දේනේ, මහත්තයෝ.... මෙන්න මේක පොඩ්ඩක් අල්ලන්ඩ... පැය කාලෙන් වැඩේ ඉවරයි...”

ඉස්තෝප්පුවට ගොඩ වෙද්දී තාත්තා ඉඳ සිටි පුටුවේම සිට උස් හඬින් කතා කරයි.

“හොඳයි ටිකක් ඇවිද්ද එක... ඔය ඇගේ තියෙන කෙම්බු ගනිය හැනිවෙලා කුනු ලේ පිච්චිලා පිරිසිදු වෙන්ඩක් එක්ක...”

එවිටම අම්මා කතා කරන හඬ ඇසෙයි.

“පුතා, ගිහින් පුංචිව මහ ගෙදරට ඇරලවලා එන්ඩ...”

දහවල් ඉතිරි වූ මාළු පිනි - රාත්‍රී කෑමට පිළියෙල කළ ඉදි ආප්ප හෝ වෙන යමක් දැමූ භාජන ඇසිරූ මල්ල එල්ලා ගත් සුදු පුංචි, පිළිකන්න ඔස්සේ පැමිණ මිදුලට බසී. ඇ පිටුපසින් එන අම්මා විදුලි පන්දම මට දික් කරයි.

“ඉක්මනට එන්න ඉදිආප්ප නිවෙන්න කලින්. ඔයා ආස නිසා සුදු පුංචි කෙසෙල් මුවකුත් තෙල් දාලා හැදුවා...”

මම කඩුල්ල පනිද්දී විදුලි පන්දම දල්වා ගනිමි. සුදු පුංචිගේ පා හඬ පවා ඇසෙන්නේ නැත. හඳ පායා නොමැති මුත් තියුණු තරු එළි ලක්ෂ ගණනක එළිය බොරළු පාරත් අවට උස් ගස් පේලි සහ මිටි පඳුරුත් අපුරු අළු පැහැයකින් ආලෝකමත් කර සිටී. විදුලි පහන නිවා දැමූ විට ඒ ආලෝකයටත් නිශ්චල සොබා දහමටත් අවනත වූ දෙනෙත්වලට ගමන් ගන්නා මග හොඳින් පෙනෙන්නට වෙයි.

බොරළු පාරෙන් හැරී මහ වෙල් නියර මැදින් වැටී ඇති ට්‍රැක්ටර් - කරත්ත ගමන් ගන්නා පාරට හැරෙද්දී සුදු පුංචි මට කතා කරයි.

“ඔයා දැන් ආපහු යන්න...”

“ඇයි ඒ?”

“ඔයා එන්ඩ ඕන නෑ. ඔයා යන්ඩ. මට පාර හුරුයි.”

“ඇයි ඔයාට අපේ ගෙදර නවතින්ඩ බැරි...?”

“එතකොට හිච්චි මාමා... ඔයාට එයාව අමතකද?”

“එනිං එයාට කෑම ටිකක් ගෙනත් දෙන්න පුළුවන්නේ?”

“එයත් මගේ සහෝදරයෙක්. දවස තිස්සෙම මේසත් හැන්ද කරකවන එයයි, මායි විතරයි දැන් මහ ගෙදර ඉතිරි.... මං එයාව බලා ගත්ඩ මින.”

නියර දෙපස ලියදි වල ඇති ගොයම් ගස් එක්වරම සිසිල් සුලං රැල්ලකින් මදක් සැලී යයි. උතුරු දිග අහසෙන් පා වී එන ඝනකළු වලාකුළක් වේගයෙන් තරු කැළුම් මකා දමමින් දකුණු දිගට ගමන් කරයි. ක්ෂණික අන්ධකාරයකින් වැසෙන වෙල් එළිය යළිත් ආලෝකවත් වෙයි දකුණු දිග අර්ධයෙන් ඉපදී පා වී ඇදි එන විශාල රිදී පැහැ ආලෝක පෙන ගොබයක් කැරකී පහළට වැටෙන්නට පටන් ගනී. වැටෙන අතර රෝස පැහැයට හැරී එකවරම නිවී යයි.

“දේවතා එළි” සුදු පුංචි කියයි.

“උල්කාපාත” මට කියවෙයි.

එහෙත් ඇ ‘දේවතා එළි’ කියූ හඬ කලකට පෙර විශැකී නිහඬව ගිය සෙල්ලක්කාර හඬකි.

“ඔයා යන්න. මං සැරයක් කිව්වනේ. මට යන්න පුළුවන්. මට මේ තරු එළිය, හඳ එළියක් තරම්ම හුරැයි.”

“අවුරුදු හතරක් ඔයාව වෙනස් කරලා... ඔයාව තනි කරලා....”

පිළිතුරක් නැත. එකවරම ඇ ගමන නතර කරන්නට ඇතැයි මට සිත්වේ. වචන කිහිපයක් අතරතුර මම බොහෝ දුරක් ගමන් කොට ඇත්තෙමි. නැවත හැරී ඇ වෙත යමි. මගේ ශරීරය බොහෝ උස්ව ඇත්තේ යයි එකවරම දැනෙන්නේ ඇගේ උරහිස් මට බොහෝ පහලින් ගැස්සෙන්නා වූ හෙයිනි. ලුහු, මිරිස්, දහයියා, දහඩිය මිශ්‍ර වූ සුවඳක් ඇ වෙතින් වහනය වෙයි.

“ඇයි මේ අඬන්නේ... මට තේරෙන්නේ නෑ....”

මහත් වරදකාරී බවක් මා පෙළන්නට වෙයි. මගේ දකුණත සෙමින් ඇගේ උරහිස් වටා එතී ඇ ලං කර ගනී.

“මං හෙට... අදේ... අර... කතා පිටපත් කර ගත්තු පොත ගෙනත් දෙන්නං... ඔයා දැන් යන්න පුතා...”

මම පිටි අත්ලෙන් ඇගේ කඳුළු පිසිමි. ඇ මදක් මට වාරු වී හැල්ලුවට පත් වෙයි. සුසුම් අතරින් කියාගෙන යන්නට වෙයි.

“ගමේ හැම අත ඇරලා දැමීම ලිඳක් ගැනම තියෙන කතා, ඔයා ගිය සැරේ ආව වේලාවේ කිව්ව විදිහට මං පිටපත් කරලා තිව්වා.”

“මට දැන්ම ඒ පොත මින... එතකොට රැට කියවන්න පුළුවන්... ඒවා අළුතෙන් ලියන්න පටන් ගන්න පුළුවන්...”

“දැන් ඒවා කියවන්න එපා... ඔයා ගිහින්.... කාලා නිදාගන්න. මං දවල් ඔයාගේ කාමරේ අස් කලා... එතකොට මේසේ උඩ තිබුණ ඔයාගේ කණ්ණාඩිය දාල බැලුවා. මට මේ ලෝකෙ දෙයක් පෙනුනෙ නෑ. ඔයාගේ ඇස් හොඳටම තරක් වෙලා... පොත් පිටු පෙරල පෙරලා ඉන්නෙ නැතුව ගිහින් නිදා ගන්න... මට දැන් යන්න පුළුවන්.”

ඇගේ කටහඬේ ඇත්තේ මෝරමින් තිබූ උදය කාලයේදී දුටු සිහිනයේ හඬයි.

6

මහ ගෙදර දොර විවෘත කර ගන්නා සුදු පුංචි ගෙතුලට යයි. මම විදුලි පත්දම නිවා දමමි. විශාල ගෙමිදුල, මිදුල වම්පස කෙළවරේ පැණවරකා ගස, මහපාර තෙක් හරි කෙළින් දිවෙන්නා වූ අඩිපාරේ දෙපස වැවී ඇති පිව්ව - සමන් පඳුරු, කම්බි වැටට - සමගාමීව වටා ඇති යාපනේ අඹ ගස්, සියල්ල පෙර සේමය. සමහර විටෙක මේ ගස්, පුරාණ ගස් මැරී වඳ

වී ගිය කලෙක හිවිවි මාමා නැවත ඉන්දන්නට ඇත්තේය.

දල්වා ගත් විමිනි ලාමිපුවක් රැගෙන ගෙනුළුන් මතුවන සුදු පුංචි එය ඉස්තෝප්පුවේ කනප්පුව මත තැන්පත් කරයි. අනතුරුව අභ්‍යාස පොතක් මට දිගු කරයි.

“මෙන්න සටහන් පොත. දැන් ඉතිං යන්න අම්මා බලාගෙන ඇති.”

වාඩි වී සිටින වේවැල් පුටුවෙන් නැගිට ගනිමින් මම ඇය මම ඇය අමතමි.

“මං තව ටිකක් වෙලා ඉන්නං, සුදු පුංචි.”

“එපා දැන් යන්න. තව පරක්කු උනොත් අම්මා එයි ඔයාව හොයාගෙන...”

“ඔයා මොකක්ද කර ගන්න හිතාගෙන ඉන්නේ... දිගටම මෙහෙම අපේ ගෙදරයි, මාමලගේ ගෙවල්වලයි, දර පලන්නද, වලං හෝදන්නද...”

“ඔව් මං දිගටම වාල් කන් කරනවා... මැරෙනකම්ම එව්වරයි.”

“ඇයි ඒ...?”

“මේ සුදු හමක් එක්ක තනියම ගමේ ඇවිද්ද... තනියම කැලේට රිංගලා මගේ සහෝදර සහෝදරියන්ගේ ගෙවල් වලට දරමිටි බැඳගෙන ආව නිසා... කෙල්ලෝ කොල්ලෝ එක්ක ගොයං කැපුව නිසා... ජනුටා බලන්න ගිහින් හදපානේ කාගේ හරි කොල්ලෙක්ගේ බයිසිකලයක නැගලා ගෙදර ආව නිසා.. අතරමගදී සමහර බයිසිකල් රෝදවල හුලං ගිය නිසා...”

අන්තරායකින් තොරව හමන්නා වූ වෙසක් සුළඟ මෙන්, කඩා හැලෙන්නා වූ දුරුතු වැස්ස මෙන්, ඇ කියාගෙන යන්නට වෙයි.

දැන් ඇ මැලෙපහන්වන්නා. හුණු පිරියම් කළ කුළුණකට බර වී මිදුලින් එපිටට පැතිරී

ඇති අඩ අන්ධකාරය දෙස බලා සිටී. සෙමෙන් ආපසු හැරී මිදුලට බසිමි. එහෙත් මගේ දෙපා බරවා බැස ඇත්තාක් මෙනි. විමිනි ලාමිපු එළිය මිදුලේ පදාසයක් ආලෝකවත් කරයි. එකී ආලෝක ලපය පසුකර ගේට්ටුව දෙසට වැටී ඇති අධිපාරට යොමු වෙද්දී, සුදු පුංචි මිදුලට බැස ඇති බව මට වැටහෙයි.

“පුතා...”

ඇ මා අසලින්ම සිටී.

“ඔයාගේ ගැණු ළමයා අසරණ කෙල්ලෙක් නේද?”

“මොන ගැණු ළමයද?”

“විශ්වවිද්‍යාලේ?”

“ඔව්. කොහොමද ඔයා දන්නේ?”

“මං ඔයාගේ සුදු පුංචි නිසා.. ගෙදර ආව දවසේ ඉදන්, හැම වෙලාවකම ඔයාගේ ඇස් දෙකේ තිබුණ අන්ධකාරය නිසා..”

“එයාට ගෙදරක් නෑ... අම්මෙක් නෑ... සහෝදර සහෝදරියෝ නෑ... තාත්තා දෙවෙනි කසාදේ...”

පුංචි සෙමෙන් සිය කරඬු යුවල ගලවා මගේ අත්ලේ ගුලි කරයි.

“මොකක්ද එයාගේ නම?”

“නිර්මලා.”

“නිර්මලාට ඕක දෙන්න. මං දුන්නාය කියන්න.”

“දැන් යන්න...”

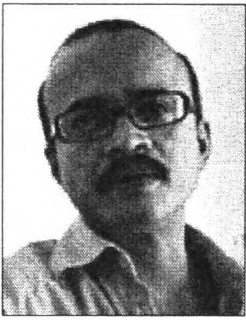
“ඇයි මං දැන් යන්න ඕන?”

“ඔයා නමට විතරක් දැන් පුංචි මහත්තයා නිසා... අන්න දැක්කද?”

ඇය යමක් පෙන්නා සිටී. මහ ගෙදරට ප්‍රතිවිරුද්ධව පිහිටි රූප්පාව ඔස්සේ සැලෙන

විදුලි ඵලියකි. එය සෙමින් අප දෙදෙනා ආ මග ඔස්සේ මහවෙල් නියරට බසී. ඒකාන්තයෙන් ඒ එන්නේ අම්මාය. මගේ සුනංගුව දරාගත තුහුණු අම්මාය.

නිහඬව ආපසු හැරෙමි. ආ මග ඔස්සේ යන්නට පිටත් වෙමි. අහස වඩාත් පැහැදිලිව පහත් වී වෙල් යායට හා වී ඇත්තාක් මෙන් පෙනෙන්නේ තරු එළි වඩාත් මෝරා ඇති හෙයිනි. මද දුරක් ගමන් ගනිද්දී නැගෙනහිරට අහස් තලයෙන් මතු වූ රිදී ඵලියක් බටහිර දෙසට ගමන් කරයි. එයින් නැගෙනහිර වූ සිහින් ගෙරවිල්ල අහස් යානයක ගමන් මඟ දක්වා සිටී. අනිද්දා පැවැත්වෙන නිදහස් උත්සවයට ඉන්දීය අගමැතිවරයා පැමිණෙන බව මට සිහිපත් වෙයි. කුඩා වලා කැරැල්ලකට අහස් යානය මුවා වෙද්දී මම අත්ලේ ඇති කරාඬු යුවල සෙමින් උඩ සාක්කුවේ තැන්පත් කර ගනිමි. සටහන් පොත වම් ලයේ ඇලයට තුරුළු කර ගනිමින් ගමන් වේගය වැඩි කරමි.

පියල් කාරියවසම්

පියල් කාරියවසම්ගේ කුරිරු සුරංගනා කථාවක් කෙටිකතා සංග්‍රහය, 2014 ප්‍රකාශිත ප්‍රශස්තතම කෙටිකතා සංග්‍රහයට හිමි රාජ්‍ය සාහිත්‍ය සම්මානයත්, ගොඩගේ සාහිත්‍ය සම්මානයත් දිනාගත්තේය.

පළ කිරීම සඳහා අනුමැතිය දීම පිළිබඳව සරසවිය ප්‍රකාශකයන්ට ප්‍රලේඛා ස්තූතිය!

හින් මැණිකේගේ අඬහැරය

අත්තම, කයිය වැනි වදන් තුළින් මතු වූයේ ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂිකාර්මික ජීවන රටාවේදී සාමූහික ශ්‍රමය භාවිතා වූ ආකාරයයි. උඩරට ගැමි දිවියේදී සාමූහික ශ්‍රමය වැදගත් වූ අයුරු රොබට් නොක්ස් වැන්නන්ගේ ඓතිහාසික මූලාශ්‍ර තුළින් ද සනාථ වෙයි. මීට දශක හතරකට පහකට පමණ ඉහත දක්නට ලැබුණු අයුරු සිරිතක් ද සාමූහිකත්වය හා සන්නිවේදනය පිළිබඳ නිදසුනක් සේ හෙනහැර දක්විය හැකිය.

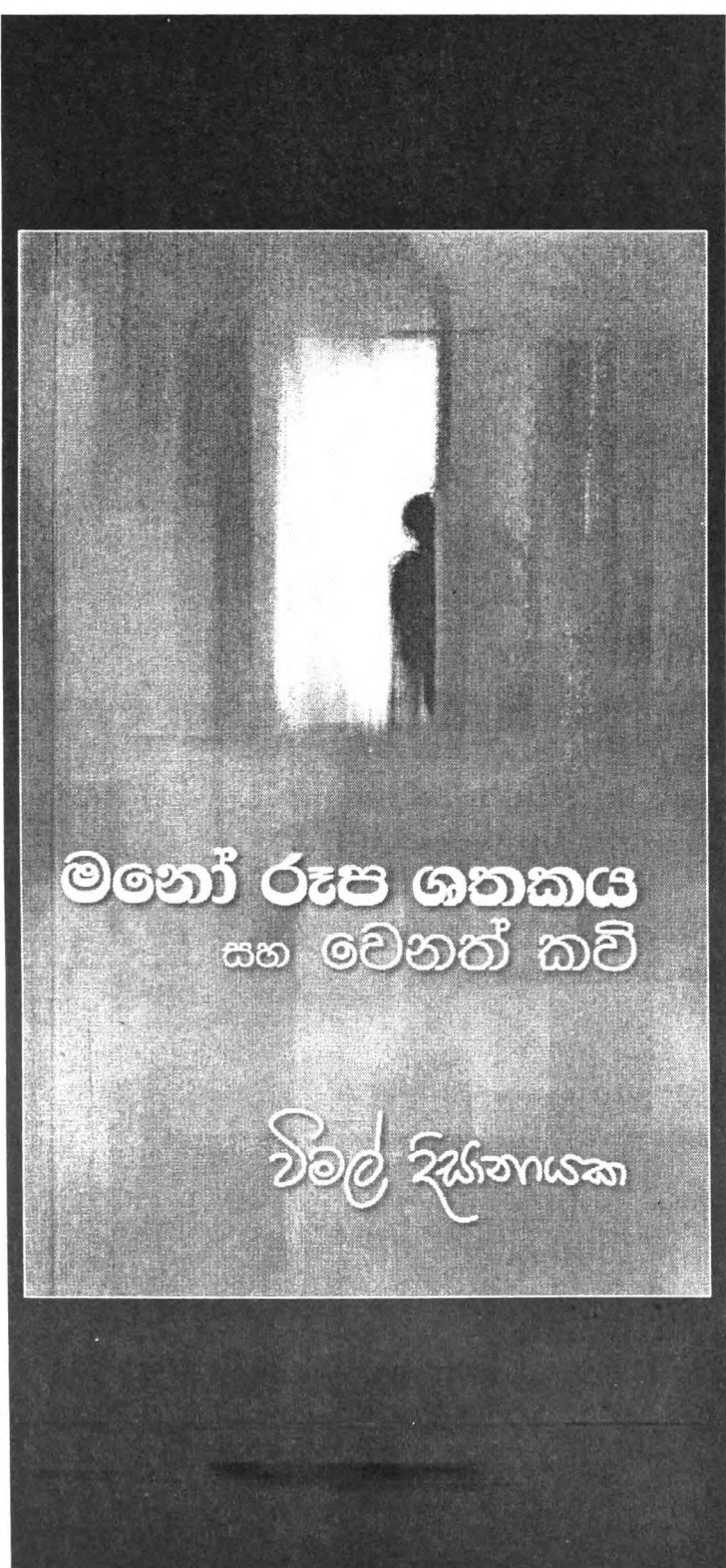
බොහෝවිට උඩරට ගම්වල ගෙවල් පිහිටා තිබුණේ, එකගොඩේ නොව තනි තනිව විය, දුරස්ථ ය. (කුලකුමය අනුව නිවෙස් වෙන්ව පිහිටීමද දක්නට ලැබුණි) එහෙත් ගොවිතැන් වැඩවලදී උස්පහත් හේදයකින් තොරව සියල්ලෝම එක්ව කටයුතු කළහ. උඩුවාවල ගමේ විසූ ගැමියන් නෙළුමකට හෝ කොළ කැපීමටකට සිය අසල්වැසියන් කැඳවූයේ අඬහැරයක් (හූ හඬක්) දීමෙනි. කමතේදී අම්බරුවන් (ගවයින්) දැක්කීම සඳහා අඬහැර පෑම කෙරුණේ ගොවියන් අතිනි. එහෙත් උඩුවාවලදී හූ හඬින් අඬගැසීම කෙරුණේ ගෙවිලියන් අතිනි.

මේ කාර්යයේදී හින් මැණිකා නමැති මැදිවියේ කාන්තාව මුල්තැනක් ගත්තේ ඇය වඩා උස් හඬින් මෙන්ම මිහිරි රිද්මයකට අනුවද 'හූ' කීමට දක්ෂව සිටි හෙයිනි. ඇතැම් විට හූ හඬ දීමට පසු 'වරෙල්ලා' යනුවෙන් කියන අවස්ථාව ද තිබිණි.

හින් මැණිකා එක්වරක් හූ හඬ දුන් පසු ඇත පිහිටි නිවෙස්වලින්ද ඊට ප්‍රතිචාර වශයෙන් ගෙවිලියන් හූ හඬ දෙනු අසන්නට ලැබේ. විත්ත ඔසරිය හැඳ පාරට එන හින් මැණිකා මුවට එක් අතක් තබා හූ හඬ දෙනු අසන්නට පොඩි එවුන් දිව එන්නේ එය ඔවුනට මහත් විනෝදයක් ගෙන දුන් බැවිනි. (කපිල කුමාර කාලිංග විසින් "හෙළමඟ විසිතුරු" කෘතියට ලියා එවන ලද්දකි).

2015 රාජ්‍ය සාහිත්‍ය සම්මාන උළෙලේදී, 2014 ප්‍රකාශිත කාව්‍ය සංග්‍රහයන් දෙකකට සම සම්මාන හිමි විය.

1. මහාචාර්ය විමල් දිසානායකගේ මනෝරූප ගතකය
2. ටීම් රාන් තීර්තගේ යන්නං වන්දුරේ

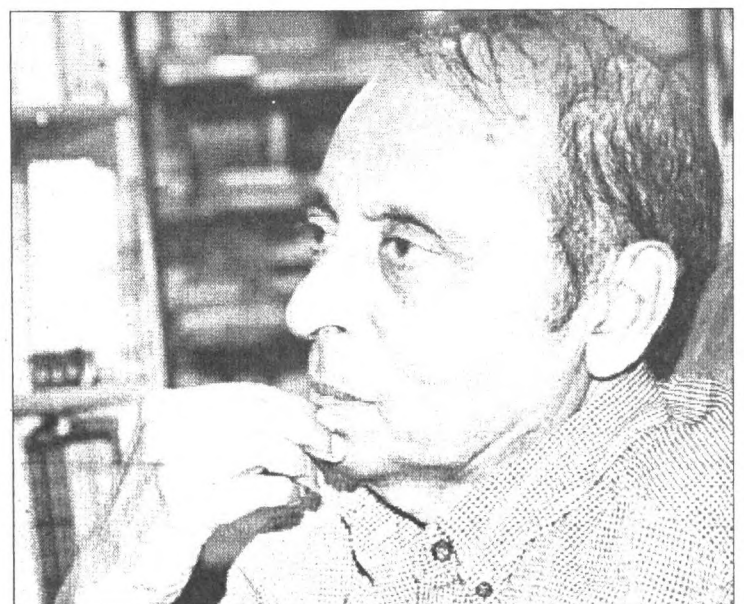

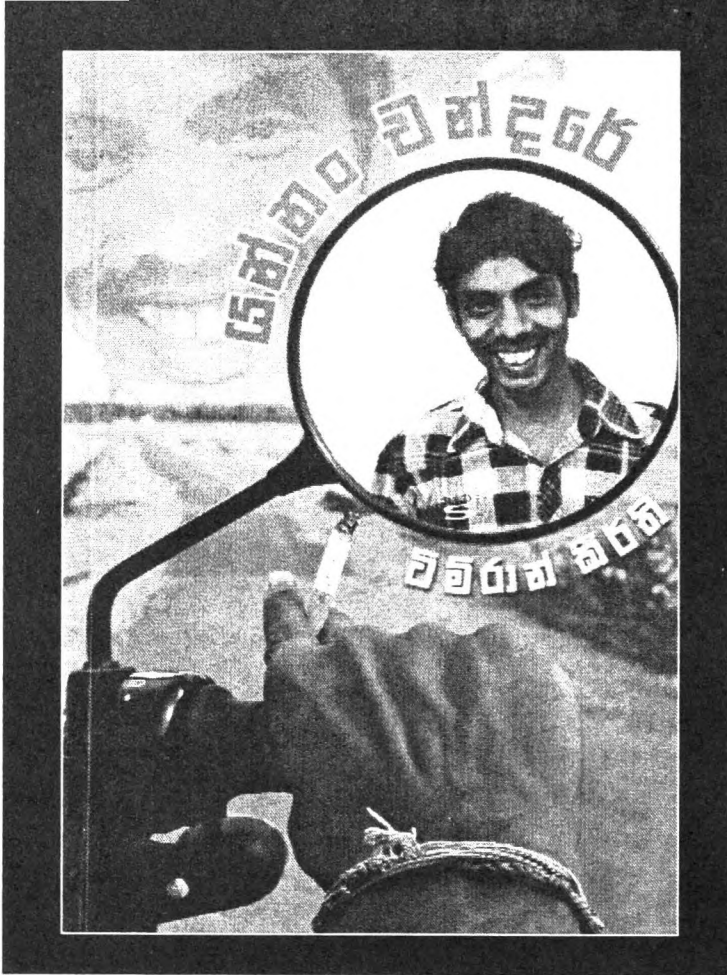
මහලු විය

රැළි වැටුණු වලාකුළු
මහලු විය දක්වමින්
දුබල ලෙස අහස් කුස
ගාටමින් යන අතර
තරුණ හිරු මඬල දැන්
සිනාසෙසි රැස් විදා

කවියක වදන් ගැලවීලා කවිය බි	ම
වැටී තිබේ පාමින් සිය දුබලක	ම
අලුතින් වදන් ඒ කරමින් කවිය මෙ	ම
යළි පණ ගස්වන්ට අද තැන් කරමි ම	ම

මහාචාර්ය විමල් දිසානායක

“ඉස්පිරිතාලෙ ඉදලම
මටත් පිරියක් නෑ ඒයි
බඩහෝදලත් දවසනෙ
ඔයා පව්! උදේටත් කාල නැතුවැති
ඉතිං කන්නකෝ අනේ
මං ළගත් කීයක්ද තිබුණා”

සෙල් පිළිමයක් මෙන්
නොරිස්සුම් බැලුම් ලයි
කැහැටු වේටර් කොලා...

“ගේන්නකෝ ජ්ලේන්ටි තුනක්!”
කෙදිරුවෙමි වේටර්ට
ඉගිලුණා ඔහු සැණින්...

පෙමක මුනිවර මුහුණ

“මොනවද ඔයැයිලට
ගේන්නේ කෑමට?”
අසයි වේටර් කොලා
නැඹුරුව අපේ මේසට

“මං කහටෙකක් බොන්නං
ගෙදර ගිය ඉඩවරේ
බත් කටක් කෑහැකිනෙ
උඹයි කෙල්ලයි දෙනන
මොනව හරි කාහල්ල
මදි වෙන්නේ නෑ පුනේ
මාරු තියෙනව හැඹිලියේ...”

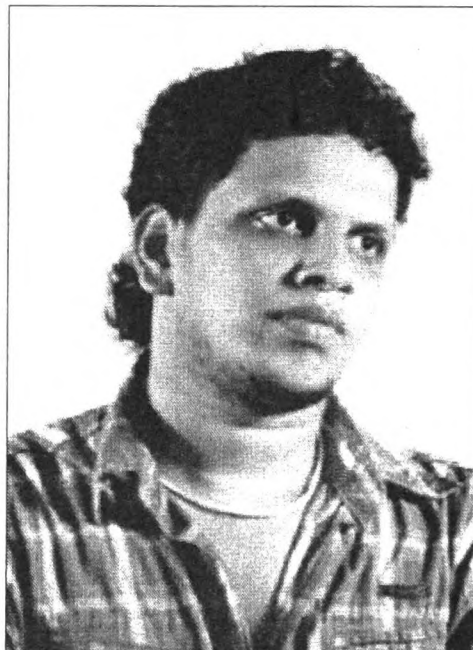
යාබදව අසුන් ගත්
තුරුණු පෙම්වත් යුවළ
ඉසියුම්ම දෙනෙන් හි මානමින්
බිඳෙන් බිඳ තොල ගායි
කුල් කෝලා දෙකක්!

යටි හිතෙන් හිනාවෙනවැනි අපට
ජීවිතේ විසල් බර දැනේයෑ
ළපටි ආදරයකට....

ඉකි හඬක් ගිලගන්න
සිහිත් සුසුමක් බිඳුණි යාබදින්

දයාවේ මුදු බැලුම් අප වටා දවටමින්
තුරුණු පෙම්වත් යුවළ මිඳෙනු බැරි
තැවුලකින්

අනුන්ගේ රිදුම් මුල් හොරාගෙන
තමන්ගේ ලෝකයේ පැළ කරන
ළපටි පෙම්වත්තයිනි මනු තැවුල් ඉව කරන
මා හදේ රාමුවිණ පෙමක මුනිවර මුහුණ

ටිමරාන් කීර්ති

පුවත්පත් කලාව හා ප්‍රඛන්ධ කලාව අතර වෙනස ඛොඳව් ගොසින්නද?

2015 නොබෙල් සම්මානය
ස්වේත්ලානා ඇලෙක්සිවිච්

මෙවර නොබෙල් සාහිත්‍ය සම්මානය බෙලාරුසියානු ජාතික ස්වේත්ලානා ඇලෙක්සිවිච්ට හිමිවෙයි. ගවේෂණාත්මක පුවත්පත් කලාවේදීනියක වන ඇය නොබෙල් සාහිත්‍ය සම්මානය ලබන 14 වන කාන්තාව යි.

වසරේ වැදගත්ම සාහිත්‍ය පුවත දැන ගැනීමට ස්විඩන අකඩමිය ඉදිරිපිටට රැස්වෙමින් පිරිස අමතා ඇකඩමියේ ස්ථිර ලේකම්වරිය වන සරා ඩැනියස් සම්මාන ලාභිනිය ප්‍රකාශයට පත් කරමින් ස්වේත්ලානාට සම්මානය පිරිනැමීමට නොබෙල් සාහිත්‍ය කමිටුව තීරණය කළ කාරණය පැහැදිලි කළා ය.

“ඇගේ බහුස්වන (Polyphonic) ලේඛනයන්ට, අපේ යුගයේ දුක හා විරියය වෙනුවෙන් ඇය විසින් පිහිටුවන ලද “ස්මාරක”

උදෙසා” නොබෙල් සාහිත්‍ය සම්මානය ඇයට පිදෙයි. සම්මානය ප්‍රකාශයට පත් කරනු ලැබීමෙන් අනතුරුව, ඇය වෙත පැමිණි නා නා මාදිලියේ මාධ්‍යවේදීන්ට ස්වෙත්ලානා සිය නිර්මාණ හඳුන්වා දුන්නේ “කටහඬ සිය දහස් ගණනකින් සැදුණාවූ සංඛ්‍යාවකින් ලෙස හා සාමාන්‍ය මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවන සිද්ධීන් එක්කොට සැදූ කොලාප් වික්‍ර ලෙස ය.

ලාංකික පාඨකයාට ඇතැම් විට ස්වෙත්ලානාගේ කෘති කියවන්නට ලැබී නැතුවා නිසැකය. ඇතැම් ජගත් සාහිත්‍ය විචාරකයන් ප්‍රකාශ කරන්නේ ස්වෙත්ලානාගේ පොත් ‘ප්‍රබන්ධ සාහිත්‍ය’ ගණයට නොවැටෙන බවය. ඒවා ගවේෂණාත්මක පුවත්පත් කලාවේදිනියක විසින් යුගයේ දේශපාලන සිද්ධීන් රුසියානු ජන ජීවිතයට බලපෑ ආකාරය හෙළිදරව් කරන විශේෂාංග රචනා ලෙස ඔවුහු හඳුන්වති.

සාහිත්‍ය ශෛලියක් සොයායැමට ඇයට උවමනා වූ බවත්, ඒ ශෛලිය ඇ මතුකරගත්තේ දහසකුත් මිනිසුන්, ගැහැණුන් කළ කීදෑ, පාපොච්චාරණ, සාක්ෂි, ලියකියවිලි උපයෝගී කරගෙන බවත් ඇය කියයි.

එක්දහස් නවසිය අසූපහේදී මොස්කව් නුවරදී හා මින්ස්ක් නගරයේදී ප්‍රකාශයට පත් වූ War's Unwomanly Face දෙවන ලෝක යුද්ධයට සහභාගී වූ රුසියානු කාන්තාව පිළිබඳ විවරණයකි. යුද්ධයට විවිධ ආකාරයෙන් දායකත්වය සැපයූ කාන්තාවන් සිය ගණනක්, පාබල සොල්දාදුවන්, වෙඩික්කරුවන් හා වෛද්‍යවරුන් සමග සාකච්ඡාකොට ඇය මේ කෘතිය සඳහා කරුණු රැස්කරගෙන ඇත.

රුසියානු කාන්තාවන්ට අවමන් කරන කෘතියක් ලෙස රුසියානු රජය විසින් හඳුන්වන ලද පොත මුද්‍රණය කළද මුලදී ප්‍රකාශයට පත්

රුසියානු කාන්තාවන්ට අවමන් කරන කෘතියක් ලෙස රුසියානු රජය විසින් හඳුන්වන ලද පොත මුද්‍රණය කළද මුලදී ප්‍රකාශයට පත් කළ නොහැකි විය. මුල් මුද්‍රණයේ පිටපත් සොයා පිටපත් සොයා ගිනිබත් කරන ලදී.

මේ අතර ස්වෙත්ලානාට, නොබෙල් සම්මානය ලැබීම සාධාරණීකරනය කරන බටහිර විචාරකයෝ, සෝවියට් රුසියාවේ හෝ පශ්චාත් සෝවියට් රුසියාවේ ජීවත්වන ‘රුසියානු මිනිසා’ පිළිබඳව ඇය අධ්‍යයනයක යෙදී සිටින්නේයැයි කියති.

ස්වෙත්ලානාගේ කෘතියට ඇය වස්තු කොටගෙන ඇත්තේ වසර ගණනාවක් පුරා විවිධ බේදනීය අත්දැකීම්වලට මුහුණ දුන් රුසියානු ජනයාගේ ජීවිතයන්ය. ඇය රට පුරා යමින් මෙම ජනයා මුණගැසී කරුණු රැස්කරගෙන තිබේ. සැබෑ ජීවිතයට ඉතා සමීප

කළ නොහැකි විය. මුල් මුද්‍රණයේ පිටපත් සොයා ගිනිබත් කරන ලදී. සෝවියට් විරෝධී අදහස් දරන්නකික ලෙස රටේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ දැඩි දෝෂ අර්ථයට හා කෙණෙහිලිවලට ලක්වන ඇගේ පොත් ප්‍රකාශයට පත්වන්නේ රුසියානු ජනාධිපති මික්හේල් ගොර්බචොව් ගේ පෙරස්ට්‍රොයිකා හෙවත් ආර්ථික ප්‍රතිසංස්කරණ රට තුළ ක්‍රියාත්මක වීමෙන් අනතුරුව ය.

සෝවියට් රුසියාව ඇත්සනිස්ථානය තුළ ගෙනගිය යුද්ධය තේමාකරගත් Zinky Boys : The Record of a Lost Generation 1987 දී ප්‍රකාශයට පත් වෙයි.

රුසියානු තරුණයන් දහස් ගණනක් මෙම යුද්ධයට සහභාගි වූහ. ඔවුන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙකු නිවෙස්වලට පැමිණියේ සින්ක් ආලේපකළ මිනිපෙට්ටිවලිනි. මෙම යුද්ධයේ සැබෑ තොරතුරු වසර දහයක් තිස්සේ රුසියාවේ සාමාන්‍ය ජනයාගෙන් වසං කරන ලදැයි කියැවේ.

පොත ප්‍රකාශයට පත් කිරීමට එරෙහිව 1992 දී කතුවරියට නඩු පවරන ලදී. එහෙත් රටේ බුද්ධිමත් පිරිස් ඊට එරෙහිව නැගී සිටි බැවින් රජයට නඩුව ඉවත්කර ගැනීමට සිදුවිය.

සෝවියට් රුසියාව බිඳවැටීමෙන්ද, සමාජවාදයේ සිහිනය බොදව යෑමෙන් ද ඉවතා භංගත්වයට පත් තරුණ, වැඩිහිටි ජනයා සියදිවි නසා ගැනීමට පෙළඹීමේ බේදවාචකය 1993 දී පළමු *Enchanted with Death* ගැන ලියැවුණු කෘතියකි.

Voices from Chernobyl: The Oral History of a Nuclear Disaster (2006) රුසියාවේ ඔර්නොයිල් න්‍යෂ්ටික බලාගාරයේ ප්‍රතික්‍රියාකාරක හතරක් 1986 දී පුපුරා යෑමෙන් හටගත් මහා විනාශය ඇසින් දුටුවන් 500 දෙනෙකුගෙන් පමණ සමග පුරා වසර 10 ක් පමණ තිස්සේ රැස්කරගත් තොරතුරු ඇසුරින් කරන ලද වියමනකි. න්‍යෂ්ටික බලාගාරය පුපුරා යෑමෙන් සිදුවූ විනාශයේ දීර්ඝකාලීන අනාගත ප්‍රතිඵල ඇය 1997 දී ලියා පල කළ *The Chernobyl Prayer: the Chronicles of the Future* පොතෙන් විමසා බලයි.

ඇගේ පොත්වල ඉංග්‍රීසි පරිවර්තන මේ වනවිට ඇ.එ. ජනපදය, ජර්මනිය, එක්සත් රාජධානිය, ජපානය, ස්වීඩනය, ප්‍රංශය, චීනය, වියට්නාමය හා ඉන්දියාවේද පාඨකයන් අතරට පැමිණ ඇත.

ස්වෛත්ලානා ලේඛන කලාවට පිවිසෙන්නේ පුවත්පත් වාර්තාකාරියක ලෙසය. පාසල් අධ්‍යාපනය හමාර කොට වාර්තාකාරියක ලෙස පුවත්පතකට බැඳෙන ඇය තවත්

දෙවසරකට පසු බෙලොරුසියාවේ මින්ස්ක් සරසවියට ඇතුළුවී ජනමාධ්‍යය හදාරයි. පුවත්වාර්තාකරණයේ යෙදෙන අතර ද ප්‍රබන්ධ කරණයේ යෙදෙන ඇය කෙටිකතා, නවකතා හා කවි නිර්මාණයේ යෙදේ යි.

ඇගේ කතා ශෛලිය ඇය හඳුන්වන්නේ සමූහ නවකතා ශෛලිය යනුවෙනි. පොතකට කතුවරයාගේ හඬ නොව යම් අත්දැකීමකට සම්බන්ධ සිය දහසක් දෙනාගේ හඬ (අත්දැකීම්) ඇතුළු කිරීම මෙම කතා කලාව යි.

ස්වෛත්ලානාගේ පියා හමුදා නිලධාරියෙකි. සේවයෙන් විශ්‍රාම ගැනීමෙන් පසු ඔහු සිය පවුල ද කැටුව සිය මව්බිම වූ බෙලොරුසියාවට පැමිණෙයි. ඉන්පසු දෙමහල්ලෝ ගුරු චාන්තියේ නියැලෙති. පාසල් අධ්‍යාපනය හමාර කරන ස්වෛත්ලානා නර්ටෝල් නගරයේ පුවත්පතක සේවයට බැඳෙයි. වාර්තාකාරියක ලෙස ඇය වර්නොබිල් න්‍යෂ්ටික විනාශය ඇගයීම් සමාජ යුද්ධය ගැන නිතර පුවත්පතට ලිපි ලිවූයේ සුද්ධයක භෞද්‍රුක් වි ජීවත් වීම කෙබඳුද, අත්තනෝමතික රාජ්‍ය පාලනයක් යටතේ ගෙවන ජීවිතය කෙබඳුද යන කරුණු ඇය සිය ලිපිවලින් අසා සිටියා ය.

මෙම ලිපි සහ පතපොත හේතුවෙන් බෙලොරුසියාවේ ඒකාධිපති පාලනයක් ගෙන ගිය ඇලෙක්සැන්ඩර් ලුකෂෙන්කෝගේ පාලන සමය තුළ දී ඇය නොයෙක් පීඩා හා කරදරවලට ලක්විය. වසර 2000 දී ඇය රටින් පිටවී පැරිසියටද එතැනින් බර්ලිනයට ද ගියාය. පුරා දසවසරක් පමණ එතෙර ගත කරන ඇය නැවත සිය රටට පැමිණෙන්නේ 2011 දී ය.

(GM)

කාතන හතක ගැන කාරාංශයක් හා සම්මානයක්

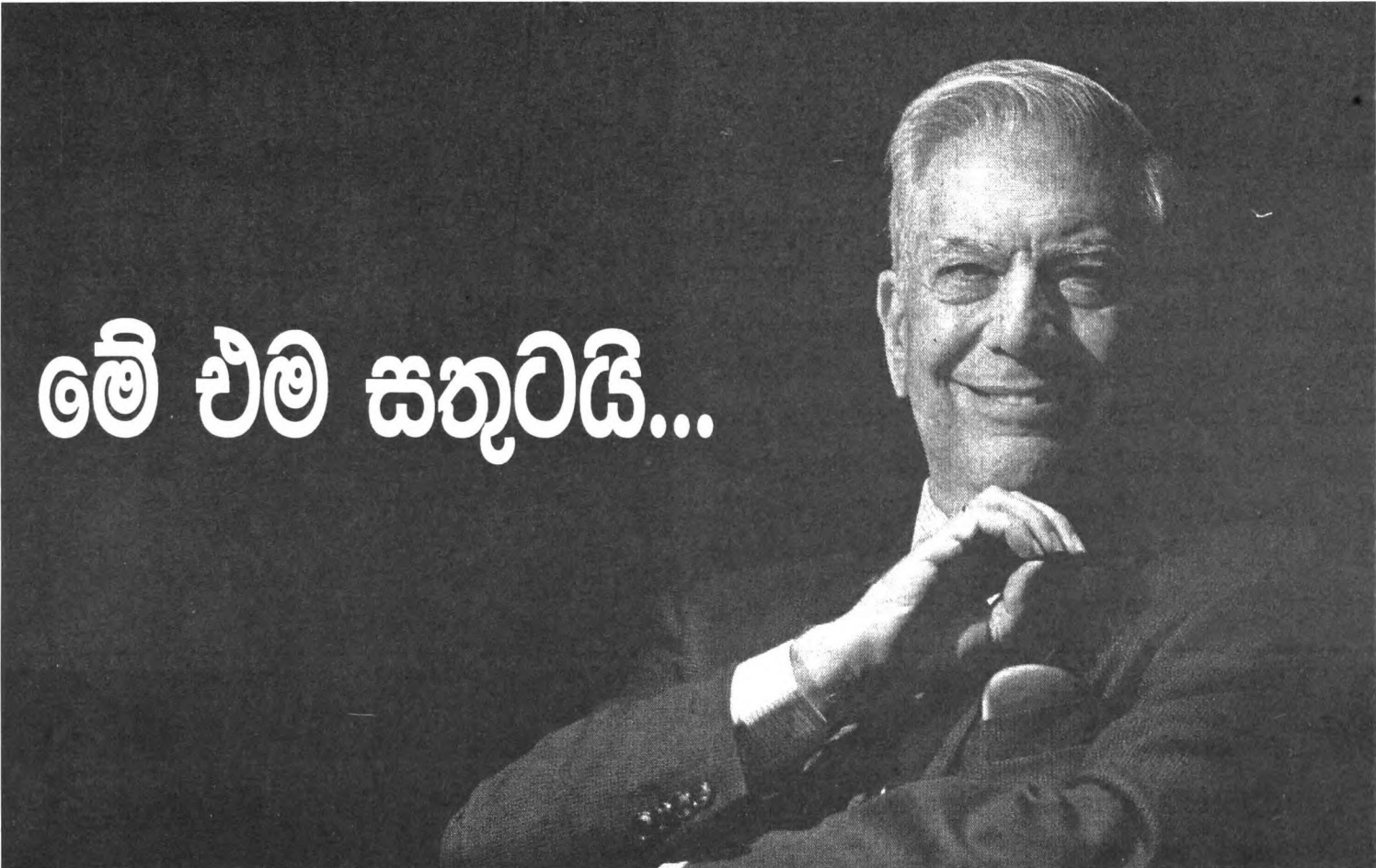
ජූ මෙයිකානු ලේඛක ජාතික මාලන් ජේම්ස් (45) ගේ A Brief History of Seven Killings පොතට මෙවර බ්‍රිතාන්‍ය සම්මානය හිමිව ඇත.

ජූ මෙයිකානු ඉතිහාසයේ අඳුරු කාලපරිච්ඡේදයක් වූ 1970 දශකයේ 2 වන භාගයේ දී රැගේ ගායක බොබ් මාලේ සාතනය සඳහා අමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ කුප්‍රකට CIA සංවිධානය විසින් දියත් කරන ලද රහස් මෙහෙයුම මෙම කෘතියට පාදක වී ඇත. බොබ් මාලේ සාතන තැන ක්‍රියාත්මක වූ අවදියෙහි මාලන් ජේම්ස් 6 හැවිරිදි බාලකයෙකි. කිසිදිනක මාලේ දැක නැති ඔහුට මෙම රැගේ ගායකයා පුරාවෘත්තයක් පමණක් ම විය. සිය අවැසි අමුද්‍රව්‍ය රැස්කර ගැනීම සඳහා තමා වසර කිහිපයක්ම තොරතුරු ගවේෂණයෙහි යෙදුණු බව මාලන් ජේම්ස් පවසයි.

ඔහු තවත් නවකතා පොත් 2 ක් ලියා තිබේ. John Crow's Devil, The Book of Night Women ඒවාය. ඔහුගේ ප්‍රථම නවකතාව ප්‍රකාශනයන් විසින් 78 වතාවක් ප්‍රතික්ෂේප කරන ලදැයි සඳහන්ය. එහෙත් ඔහු ලිවීම හෝ සිය හැකියාව පිළිබඳව දුර්මුඛතොවූ බව සම්මානිත කෘතිය සාක්ෂිය යි.

බටහිර ඉන්දීය කොදෙව් දූපත්වල විල්ක්ස් සරසවියේ උපාධිධරයෙකු වන මාලන් ජේම්ස් ඇමෙරිකානු සරසවියකින් නිර්මාණකරණය පිළිබඳ පාඨමාලාවක් හදාරා ඇත. වෙළඳ දැන්වීම් සඳහා පිටපත් ලියන්නෙකු, පරිඝණක චිත්‍ර ශිල්පියෙකු හා චිත්‍රපටි සඳහා දර්ශනතල සොයා දෙන්නෙකු ලෙස ඔහු කටයුතු කර තිබේ.

මේ එම සතුවයි...

නොබෙල් ත්‍යාගලාභී මාරියෝ වාර්ගාස් ලෝසා 2010 වසරේදී ස්විඩනයේ ස්ටොක්හෝම් නුවර පුරහලේ පැවැති නොබෙල් භෝජන සංග්‍රහයේදී සවිදිය පුරන්නට නැගී සිටිමින් කතාවක් කළේය.

මා කතන්දර කියන්නෙක්. ඉතින් සවිදිය පුරන්න කලින් මම කතන්දරයක් කියන්නම්.

එකමන් එක කාලෙක, වයස අවුරුදු පහ වෙද්දී පතපොත කියවන්න ඉගෙනගත් කොළුවෙක් හිටියා. මේක ඔහුගේ ජීවිතය වෙනස් කළා. ඔහු කියවපු විරකතාවල පිහිටෙන් ඔහුට පුළුවන් වුණා ඔහුගේ දුප්පත් ගෙදරින්, දුප්පත් රටෙන්, ඒ වගේම ඔහු ජීවත්වුණු දුප්පත් යථාර්ථයෙන් මිදිලා ඉතාමත් ලස්සන ජීවිතගෙන්, පුදුම හිතෙන දේවල් පිරුණු, හැම දවලක්ම, හැම රැයක්ම වඩ වඩා තීව්‍ර සතුවක්, විශ්මය ජනක අසාමාන්‍ය ආකාරයේ සතුවක් ගෙන ආ අරුම පුදුම මෝහනීය තැන්වලට සංචාරය කරන්න.

කතන්දර කියවීම ඔහු කොයිතරම් ප්‍රිය කළාද කීවොත්, දැන් තරුණයෙකු වෙලා හිටි මේ කොළුවා, තමන්ම කතන්දර මවාගෙන ලියන්න පටන්ගත්තා. දුෂ්කර කාරියක් වුණත් එයින් ඔහු සතුවක් ලැබුවා. කතන්දර කියවීමෙන් වගේම ඒවා ලිවීමෙන් ඔහු සතුවක් ලැබුවා.

කොහොමටත් කතන්දරයේ සිටි චරිතය හොඳින්ම දැන සිටියා, සැබෑ ලෝකය එක දෙයක්, සිහිනවල මනෝරාජික ලෝකය හා සාහිත්‍ය ලෝකය තවත් දෙයක් කියලා. සාහිත්‍ය ලෝකය මතුපිටට ආවේ ඔහු කතන්දර කියෙව්වාම, ලිව්වාමයි. අනෙක් වෙලාවල ඒක අතුරුදහන් වුණා.

එක් උදෑසනක මගේ කතන්දරයේ නායකයාට ගුප්ත දුරකතන 'පණිවුඩයක්' ලැබුණා. සියලුම උච්චාරණ නියමයන්ට එරෙහිව යමින් වගේ කතාකළ ඒ හඬ ඔහුට දැනුම් දුන්නා, ඔහු ත්‍යාගයක් දිනලා තියෙනවා

ඒක ලබාගන්න ස්විඩන් කියන දේශයේ අගනුවර කියලා හඳුන්වන ස්ටොක්හෝම් නුවරට එන්න කියලා. කොහොම නමුත් ඔහුට තේරුම් ගියේ එහෙම දෙයක්.

මගේ කතන්දරයේ වර්තය අන්දමන්ද වුණා. නොසැබෑ සහ පරමාදර්ශී සාහිත්‍ය රාජධානියේ පමණක් ඒ වනතෙක් ඔහුට හමු වී තිබුණු කතාවක් ඔහු සැබෑ ජීවිතයේ අත්විඳින්න පටන් ගත්තා. මාක් ටීවේන්ගේ “කුමාරයා සහ හිඟන්නා” කතාවේ කුමාරයා හිඟන්නා දැකලා අවුල්වුණා වගේ ඔහු තවමත් එතැනමයි. සිහිනයක් දකිමින් ඉන්නවාද, එහෙමත් නැතිනම් හොඳටම අවදියෙන්ද, සිදුවෙමින් පවතින දෙය

එසේ සිදුවෙමින් පවතින්නේ සැබෑවටම ද, බොරුවටද, සිදුවෙමින් පවතින්නේ ජීවිතය ද සාහිත්‍යය ද කියලා; මොකද, ඒ දෙක වෙන්කරන රේඛාව මුළුමණින්ම අතුරුදහන් වෙලා ගිහිනි.

මිතුරන්, මා ප්‍රතිඥා දුන් සවිදිය පිරීම දැන් මට කරන්න පුළුවන්. අපි සවිදිය පුරමු ස්විඩනයට. ජීවිතය සාහිත්‍යයට හැරවීමේ සහ සාහිත්‍යය ජීවිතයට හැරවීමේ ආශ්චර්යය වරප්‍රසාද ලත් කිහිපදෙනෙකු සඳහා සිදු කළාසේ පෙනෙන ඒ අරුම දේශයට.

ඔබට බෙහෙවින්ම ස්තූතියි!

මුණාහොගැසී සමුගැහීමක්

අර්නස්ට් හෙමිංවේ ලේඛකයාගේ විවිධ ලිපිලේඛන හා කෙටිකථා වල අත්පිටපත්, යුධ සමයේදී ඇමෙරිකාව අතහැර ගොස් පැරිසියේ ජීවත් වූ ලේඛකයන්ට ලියූ ලිපි ආදිය ඇතුළත් ප්‍රදර්ශනයක් මෑතදී නිව්යෝක් නුවරදී පැවැත්විණි.

මේ ප්‍රදර්ශනය නරඹන්නට ගිය එක්තරා ලේඛකයෙකුට ගර්ෂියා මර්කෙස් විසින් හෙමිංවේ ගැන ලියන ලද අපූරු ලිපියක් සිහිපත් වී ඇත. එම ලිපියෙහි මර්කෙස් හෙමිංවේ ගැන ලියා තිබුණේ මෙසේය.

“එක්වරම මා ඔහු හඳුනාගත්තා. 1957 වසරේ වසන්තයේ වැසි සහිත දිනයක්. ඔහු සිය බිරිඳ මේරි වෙල්ෂ් සමග විදියේ එහා පැත්තේ අයින දිගේ ලක්සම්බර්ග් උද්‍යානය පැත්තට ඇවිද යමිනුයි හිටියේ....

..... ගොපලු කලිසම, ෆ්ලැනල් කම්සය, කැප් තොප්පිය... ඔහුට අයිති නෑ වගේ පෙනුණ එකම දේ තමයි වානේ රාමුව සහිත උපැස් යුවළ. ඒකෙන් ඔහුට සීයා කෙනෙකුගේ පෙනුම ඇවිත්. මොහොතකට මා කුමක් කළ

යුතුද කියලා මට හිතා ගන්න අපහසු වුණා. ඔහුගෙන් සම්මුඛ සාකච්ඡාවක් ඉල්ලන්නද, නැතිනම් ඔහු කෙරෙහි මගේ ගෞරවය හා අගැයීම ප්‍රකාශ කරන්න ද කියලා. (තරුණ මර්කෙස් පුවත්පත් වාර්තාකරුවෙකු වී සිටියේය.) කොහොම වුණත් මට හුරු පුරුදු අපහසුව, නුහුරු දැනුණා. අද වගේම එදත් මම කථා කළේ කැඩිවිච්ච ඉංග්‍රීසි. ඒ වගේම ගොන්පොරකාරයාගේ ස්පාඤ්ඤ භාෂාව කොහොමද කියලා මම දැනගෙන හිටියෙන් නෑ. ඉතින් ඒ දෙකෙන් එකක්වත් නොකර මං කළේ ටාසන් කෙනෙක් වගේ දැකින් කට වට කරගෙන “මෙස්ට්‍රෝ” (මාස්ටර්) කියලා පුළුවන් තරම් හයියෙන් කෑ ගැහීමයි. ඒ තරුණ ශිෂ්‍යයන් අතරේ වෙනත් මෙස්ට්‍රෝ කෙනෙක් නොහිටි බව ඔහු දැන ඉන්න ඇති. ඔහු ආපසු හැරිලා අත ඔසවලා. “අඩියෝස් අම්ගෝස්” (Adios Amigos) ආයුබෝවන්! කියලා කෑ ගැහුවා. මා ඔහු දුටු එකම අවස්ථාව එයයි.”

සිය නිර්මාණකරණයට බලපෑ ලේඛකයන් දෙදෙනාගෙන් කෙනෙකු ලෙස මර්කෙස් හෙමිංවේ සිහිපත් කරයි.

“ලිවීම මට හුස්ම ගැනීම වගේයි”

පැබ්ලො නෙරුඩා

පැබ්ලො නෙරුඩා (1904 ජූලි 12 - 1973 සැප් 23) විලියානුවෙකි. ලෝ පතල කවියෙකි. නොබෙල් සාහිත්‍ය සම්මාන ලාභියෙකි. (1971) කෙටි කලක් ඔහු 1929-1930 විලියානු කොන්සල් තනතුර දරමින් ලංකාවේ ගත කළේය. නැවත වරක් 1956 දී ද ඔහු ලංකාවට පැමිණ තිබේ. සුප්‍රකට ඡායාරූප කලාකරුවකු ද, ලංකාවේ නූතන කලා ක්ෂේත්‍රයට අනුස්මරණීය සේවයක් ද ලයනල් වෙන්ඩ්ට් ඔහු සමීපව ඇසුරු කළ බව සඳහන් ය.

“පැබ්ලො නෙරුඩා” නමින් ඔහු තමන්ව හඳුනා ගැනීම ඇරඹුවේ වයස අවුරුදු දහහතර තරම් වයසේ සිටය. ඊට පෙර මව්පියන් විසින් ඔහුට ලබා දී තිබුණේ ‘රිකාඩෝ රෙයෙස් බැසොආල්ටෝ’ යන නම ය.

විලියෙහි කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ප්‍රබල සාමාජිකයෙකු වූ නෙරුඩා 1971 දී එම පක්ෂය විසින් රටේ ජනාධිපති අපේක්ෂකයා ලෙස ඉදිරිපත් කරන ලදී. සිවිල්සක් පමණ ඡන්ද ව්‍යාපාරයේ ද නිරත ව සිටි ඔහු ජනාධිපති තරඟයෙන් ඉල්ලා අස්වූයේ ‘පොපියුලර් යුනිටි’ සමාජවාදී පක්ෂයේ ජනාධිපති අපේක්ෂක සැල්වදෝර් අය්යෙන්ඩේට සහයෝගය පිණිස ය.

ජනාධිපතිවරණ තරඟයෙන් ඉල්ලා අස්වීමට සති කිහිපයකට පෙර The Paris Review සඟරාව සඳහා රිටා ගුයිබර්ට් (Rita Guibert) විසින් ඔහු සමඟ පවත්වන ලද සම්මුඛ සාකච්ඡාවේ සිංහල අනුවාදය යි.

ඇයි ඔබ ඔබේ නම වෙනස් කළේ, ඇයි පැබ්ලො නෙරූඩා කියන නම තෝරා ගත්තේ?

මට මතක නෑ, එතකොට මට අවුරුදු 13 ක් 14 ක් විතර ඇති. මට මතකයි, මට ලියන්න හුඟක් ඕනෑකම තිබුණත් මගේ තාත්තා ඊට බාධා කළ හැටි. තාත්තා හිතුවේ ලිවීම මට වගේම අපේ පවුලටත් විනාශයක් කියලා. ඒකෙන් වෙන්වෙන්න මගේ ජීවිතය තනිකරම නිශ්ඵල දෙයක් වෙන එකයි කියලා ඔහු හිතුවා. එහෙම හිතන්න ඔහුට යම් යම් හේතූන් තිබුණා. ඒත් ඒවා මට නම් ඒතරම් අදාළ වුණේ නෑ. එතකොට මේක තමයි ලිවීම සඳහා මම ගත් ආරක්ෂක පියවර; නම වෙනස් කිරීම.

ඔබ 'නෙරූඩා' කියන නම තෝරා ගත්තේ ජැස් නෙරූඩා කියන වෙච්ච කවියා නිසාද?

මම ඔහුගේ කෙටිකතා කියවා තිබුණා. මං ඔහුගේ කවි කියවලා තිබුණේ නෑ. ඒත් ඔහුගේ පොතක් තිබුණා Stories from Mata Strana කියලා. ප්‍රාග් නුවර දුක්ඛර ජීවිත ගත කරපු ඔහුගේ අසල්වැසි මිනිසුන් ගැනයි ඒකෙ තිබුණේ. මගේ අලුත් නම එතැනින් මතුවෙන්න ඇති කියා කියන්න පුළුවන්. මං මෙහෙම කියද්දී මේ දක්වාම මගේ අතීත මතකය නැවත ආවර්ජනය කර නැති බවත් කියන්න වෙනවා; එවිට විතරක් නෙවෙයි වෙච්ච ජාතිකයන් මං ගැන හිතන්නේ ඔවුන්ගේම කෙනෙක් කියලා. ඔවුන්ගේ ජාතියටම අයත් කෙනෙක් කියලා. මට ඔවුන් සමඟ හරිම මිත්‍රශීලී සම්බන්ධයක් තියෙනවා.

ඔබ විලියම් ජනාධිපති වශයෙන් තේරී පත්වුණා නම් ලිවීම දිගටම කරගෙන යනවාද?

මට ලිවීම කියන්නේ හුස්ම ගන්නවා වගෙයි. හුස්ම ගන්න නැතිව මට ජීවත් වෙන්න බෑ වගේම ලියන්නේ නැතිවත් මට ජීවත්වෙන්න බෑ.

ඉහළ දේශපාලන තානාන්තර දරමින් සාර්ථකවුණු කවියෝ කවුරු හරි ඉන්නවා ද?

අපේ යුගය කවියෝ ආණ්ඩුකරපු යුගයක් මාමි සේතුං හා හෝචි මිං දිහා බලන්න. මාමි සේතුං තවත් දේවල්වලට දක්ෂයි. ඔබ දන්නවා ඔහු හොඳ පිහිනුම් කරුවෙක්. මා එසේ නොවෙයි. තවත් ශ්‍රේෂ්ඨ කවියෙක් හිටියා ලියෝපෝලිඩ් සෙනෝර්. ඔහු තමයි සෙනොගාලයේ ජනාධිපති. අයිබේ සෙසයර් කවියෙක්. වැටිසකවලී ෆෝර්ටි ඩි ෆ්‍රාස්ක් පුරපති වුණේ ඔහු. මගේ රටේ කවියෝ නිරන්තරයෙන් දේශපාලනයට මැදිහත් වුණා. කොහොම වුණත් කවියෙක් විලියම් ජනාධිපතිවෙලා නම් නෑ. අනෙක් අතට ජනාධිපති ධුරයට පත්වුණු ලේඛකයෙක් ලතින් අමෙරිකාවේ හිටියා. මොවුලෝ ගැලිගොස් වෙනිසියුලාවේ ජනාධිපති වුණා.

කොහොමද ඔබ ඔබේ ජනාධිපතිවුණේ ජින්ද්‍ර ව්‍යාපාරය ගෙනගියේ?

ඒකට වේදිකාව නිර්මාණය කළා. හැමදාමත් පළමුවෙන්ම ජන ශී ගායනා. ඊළඟට වගකීම පවරනු ලැබූ කෙනෙක් අපේ ව්‍යාපාරයේ දේශපාලන අරමුණ ගැන දැඩිව පැහැදිලි කළා. ඊළඟට තමයි මං කතා කළේ. නගරයේ මිනිසුන් අමතද්දී මං නිදහසේ කතා කළා. ඒක ඒතරම් සංවිධානාත්මක කතාවක් නෙවෙයි. හැබැයි කාව්‍යාත්මකයි. හැමදාමත් වගේ මං කතාව අවසන් කළේ කවියකින්. මං කවියක් කිව්වේ නැත්නම් මිනිස්සු විසිරිලා යන්නේ. උද්ඝෝෂණ නෙවෙයි. සත්තකින්ම ඔවුන්ට මගේ දේශපාලන අදහස් ගැන දැනගන්න ඕනකලා. ඒත් මං ඕනෑවට වැඩියෙන් දේශපාලන හෝ ආර්ථික කාරණා පැහැදිලි කරන්න ගියේ නෑ. මොකද ඔවුන්ට වෙනත් භාෂාවකින් ඇමතිය යුතු බව මං තේරුම්ගෙන තිබුණා.

ඔබ ඔබේ කවි කියවද්දී ජනතාව ප්‍රතිචාර දැක්වූයේ කොහොමද?

අතිශයින්ම හැඟීම්බර ලෙස ඔවුන් මට ආදරය කළා. සමහර තැන්වලට මට ඇතුළු වෙන්නවත් පිටවන්නවත් බැරිතරම්. ජනතාව මා වටා විශාල ලෙස රොක්වෙන්න වුණු නිසා මට විශේෂ ආරක්ෂාවකුත් දුන්නා. මේක හැමතැනදීම වගේ වුණ දෙයක්.

විලියම් ජනාධිපතිධුරය සහ නොබෙල් ත්‍යාගය කියන දෙකෙන් එකක් තෝරාගන්න කියලා ඔබට කිව්වොත් මොකක්ද ඔබ තෝරා ගන්නේ?

මායාමය දේවල් අතර තීරණයක් ගැනීමේදී ගැටලුවක් මතුවන්නේ නෑ.

නමුත් ඔවුන් ඔබේ ඉදිරිපිට, ජනාධිපතිධුරයයි නොබෙල් තෑග්ගයි දෙකම මේසය මත තිබ්බොත්?

ඔවුන් එහෙම කළොත් මං එතැනින් නැගිටලා ගිහින් වෙන මේසෙක වාඩිවෙනවා.

සැමුවෙල් බෙකට්ට (Samuel Bckett) නොබෙල් ත්‍යාගය දිය යුතුයි කියලා ඔබ සිතනවාද?

ඔව් මං එහෙම හිතනවා. බෙකට්ට් ලියන්නේ කෙටි ඒත් ඉතාමත් සුන්දර දේවල්. නොබෙල් තෑග්ග ලැබෙනවා කියන්නෙ සාහිත්‍යයට කරන ගෞරවයක්: මම හැම වෙලාවෙම, මේ තෑග්ග ලැබුණේ හරි කෙනාටද වැරදි කෙනාටද කියලා වාද විවාද කරන කෙනෙක් නෙවෙයි. මේ ත්‍යාගයේ තියෙන වැදගත්කම ඒකට යම්කිසි වැදගත්කමක් තියෙනවා නම් එය තමයි, එමඟින් ලේඛකයාට ගෞරව නාමයක් ලැබීම.

ඔබේ මතක සටහන් අතර ප්‍රබලම දේවල් මොනවාද?

මං දන්නේ නෑ. වඩාත් ප්‍රබලම දේවල්....

සැල්වදෝර් අයිසෙන්දේ සහ පැබ්ලො නෙරූඩා

සමහර විට ස්පාඤ්ඤයේ මගේ ජීවිතය ගෙවී ගිය කාලය වෙන්හ පුලුවන්. ශ්‍රේෂ්ඨ සහෝදර කවීන් මට එහෙදි හමුවුණා. අපේ අමෙරිකානු ලෝකයේවත් ඒ වගේ කණ්ඩායමක් ගැන මා දන්නේ නෑ. මෙහෙ ඕපාදූප පිරිලා. බුවනෝස් අයර්ස් වල අය කියන්නෙ එහෙමයි. අප්‍රසන්න කාරණය තමයි, සිවිල් යුද්ධය නිසා මිතුරන් විනාශවීම. ෆැසිස්ට්වාදයේ බියකරු යථාර්ථය මේකෙන් පිළිබිඹුවෙනවා. මගේ මිතුරන් විසිරිලා ගියා. ඇතැමෙක් මෙහෙදීම ඝාතනය වුණා.

ගාර්මියා ලෝකා, මිගෙල් ෆර්නැන්ඩස් වගේ අය සමහරු රටින් පිටතදී මියගියා. තවත් සමහරු තවමත් රටින් පිටත ජීවත් වෙනවා. මගේ ජීවිතයේ ඒ සම්පූර්ණ අවදියම සිදුවීමවලින් පිරිලා, හැඟීමවලින් එසේමයි. මේ කාලය මගේ ජීවිතයේ පරිණාමයත් තීරණාත්මක ලෙස වෙනස් කළා.

දැන් ඔබට ස්පාඤ්ඤයට ඇතුල්වීමට ඔවුන් ඉඩ දෙනවා ද?

නිලවශයෙන් මට එහි ඇතුල්වීම තහනම් කර නෑ. එක් අවස්ථාවක එහෙ විලි තානාපති කාර්යාලයේදී මගේ නිර්මාණ කිහිපයක් ඉදිරිපත් කිරීමට ඇරියුම් ලැබුණා. ඔවුන් එහි පැමිණීමට මට ඉඩ දීම හරිම සාමාන්‍ය දෙයක්. ඒත් මට ඒක වැදගත් කාරණයක් කර ගැනීමට අවශ්‍ය නෑ. මොකද ඒකෙන්, ස්පාඤ්ඤ ආණ්ඩුවට තමන්ට එරෙහි පුද්ගලයන්ටද ඉඩ හැරීම මගින් යම් ප්‍රජාතන්ත්‍රීය බවක් පෙන්නීමට අවස්ථාව ලැබෙනවා. හුඟක් රටවලට මාව ඇතුල්වීම වළක්වා තිබෙනවා. තවත් හුඟක් රටවලදී මං ආපසු හරවා එවා තිබෙනවා. ඇත්තටම, මේක තවදුරටත් ඉස්සර වගේ මට බාධකයක් වුණු කාරණයක් නෙවෙයි.

එක්තරා අන්දමකට ගාර්මියා ලෝකා පිළිබඳ ඔබ ලියූ වර්ණනාත්මක පද්‍ය පන්තිය දෙසට හැරුණොත් ඔහුගේ බේදනීය අවසානය පිළිබඳ යම් පෙරදැක්මකින් යුතුව ඔහුගේ මරණයට පෙරම ඔබ ලියා තිබෙනවා?

ඔව්. ඒ කවිය අමුතුව කියන්නෙ ඔහු සතුවෙන් ජීවත්වුණු මනුස්සයෙක් නිසා. ඔහු ඒ තරම් සතුවත් හිටි සත්වයෙක්. ඔහු වැනි පුද්ගලයන් ඉතාමත් කිහිප දෙනෙක් ගැනයි මං දන්නෙ. හොඳයි අපි මේකට සාර්ථකත්වය නොකියා ජීවිතයට ඇති ආදරය කියලා කියමු. ජීවත්වුණු හැම විනාඩියම ඔහු වින්දනය කළා. ඔහු සතුව නිර්ලෝභීව වින්දා. මේ කාරණය නිසා ඔහුගේ මරා දැමීමේ අපරාධය ෆැසිස්ට්වාදී අපරාධ අතර කිසිසේත් සමාවදිය නොහැකි දෙයක්.

ඔබේ කාව්‍ය නිර්මාණවල ඔබ ඔහුට නිතර සිහි කරනවා. ඒ වගේමයි මිගුවෙල් ෆර්නැන්ඩස්වත්....?

ෆර්නැන්ඩස් හරියට පුනෙක් වගෙයි. කවියෙකු හැටියට ඔහු මගේ ගෝලයෙක් වගෙයි. මුළුමනින්ම වගේ ඔහු ජීවත්වුණේ මගේ ගෙදර. සිරගත කළායින් පසුව ඔහු එහිදී මිය ගියා. හේතුව, ගාර්මියා ලෝකාගේ මරණය පිළිබඳ නිලමතය ඔහු බිඳ දැමීම. තමන්ගේ ප්‍රකාශනය හරිනම් ෆැසිස්ට් ආණ්ඩුව මිගෙල් ෆර්නැන්ඩස්ව මැරෙන තුරුම සිරගත කළේ ඇයි? ඔහු වරෝහලකට ඊගෙන යාම ප්‍රතික්ෂේප කළේ ඇයි? ඒලී තානාපති කාර්යාලය එහෙම අදහස් කළාද? මිගුවෙල් ෆර්නැන්ඩස්ගේ මරණයත් ඝාතනයක්.

ඉන්දියාවේ ගත කළ කාලය ගැන ඔබේ මතකය කෙබඳුද?

මං එහෙ ගත කළ කාලය මා බ්‍රැසෝරොක්කු නොවුණු දෙයක්. මං ඒකට සුදානම් වෙලා හිටියෙ නෑ. ඒ ආගන්තුක දේශයේ මගේ හුදකලාව එහෙ හුඟක් දිගුයි. හුඟක් දකුණු

අමෙරිකානුවන්ට දැනුණු නැතිනම් වෙනත් විදේශිකයන්ට දැනුණු ගුප්ත බව මට දැනුණේ නෑ. තමන්ගේ සාංකාවන්ට ආගමික උත්තරයක් නොයාගන්න ඉන්දියාවට යන අය දේවල් දකින්නේ වෙනත් විදිහට. මම දකින විදිහට සමාජ විද්‍යාත්මක තත්ත්වයන් විසින් මාව වෙනස් කළා. ඒ නිරායුධ ජාතියක්. ඉතින් ආරක්ෂාව සඳහා තමන්ගේ අධිරාජ්‍යවාදී වියගසේ බැඳී සිටිනවා. මා ඉතාමත් ප්‍රියකළ ඉංගිරිසි සංස්කෘතිය ගැන පවා මට ඇතිවි තිබුණේ කෝපයක්. එය ඒ කාලේ හුඟක් හින්දුන් බුද්ධිමය වහල්භාවයකට පත් කළා. මහාද්වීපයේ අරගලකාරී තරුණ ජනයා සමඟ මමත් මුසුවුණා. මගේ කන්සියුලර් තනතුර පැත්තක තියෙද්දී, ඉන්දියාවට නිදහස රැගෙන දුන් සෑම විප්ලවවාදියකුම පාහේ දැක ගැනීමට මට අවස්ථාව ලැබුණා.

මබ Residence on Earth ලී වේ ඉන්දියාවේදීද?

ඔව්, කොහොම නමුත් මගේ කාව්‍ය නිර්මාණවලට ඉන්දියාවෙන් ලැබී ඇත්තේ ඉතා කුඩා බුද්ධිමය ආභාසයක් පමණයි.

රැන්ගුන්වලදී ඔබ ආර්ඡන්ටිනියානු ජාතික හෙක්ටර් ඉයන්දිට හුඟාක් ලිපි ලිව්වා?

ඔව්, ඒ ලිපි මගේ ජීවිතයේ වැදගත් කොටසක්. මොකද ඔහු මා පෞද්ගලිකව නොදන්නා ලේඛකයෙක්. නමුත් ඔහු හොඳ ත්‍යාගශීලී සානුකම්පිත මනුස්සයෙක්. ප්‍රවෘත්ති, වාර සඟරා, වගේ දෙවල් ඔහු මට එව්වා. මං අත්විදපු මහා හුදකලාව මඟහරවා ගන්න ඔහු මට උපකාරී වුණා. මගේ භාෂාව මට අත්හැරෙයිද කියලා ඒ කාලේ මට බයකුත් තිබුණා. මොකද, වසර ගණනාවක්ම ස්පාඤ්ඤ බස කතාකරන කවුරුවත්ම මට හමුවුණේ නෑ. ස්පාඤ්ඤ ගබ්දකෝපයක් ගන්නා ගන්නා මං රෆායෙල් ඇල්බර්ටි මා ලියුම්කුණු ලිව්වා. මාව පත් කරලා තිබුණේ කොන්සල් තනතුරකට. ඒත් ඒක

පහළ ශ්‍රේණියක තනතුරක්. දීමනාවක් ලැබුණේ නෑ. මං ජීවත්වුණේ මහා දුප්පතෙක් වගේ. ඒ විතරක් නෙවෙයි මහා හුදෙකලාවක ගිලිලා. සති ගණනක් යනකල් කිසිම මනුස්සයෙක් මට දකින්න ලැබුණේ නෑ.

එහෙදී, ජොසි බ්ලිස් සමඟ ඔබ ප්‍රේමයෙන් බැඳී හිටි බවක් පෙනෙනවා. ඇය ගැන ඔබේ හුඟාක් කවි වලදී ඔබ මතක් කරනවා?

ඔව් ජොසි බ්ලිස් කියන්නේ මගේ කාව්‍යයේ ලකුණ වගෙයි. නිරන්තරයෙන් මං ඇයව සිහිපත් කරනවා. මගේ මෑතකදී පළවුණු පොත්වල පවා...

ඔබේ නිර්මාණ කාර්යයන් ඔබේ පෞද්ගලික ජීවිතයත් සමඟ සම්පව සම්බන්ධයි නේද?

ස්වභාවිකවම, කවියකුගේ ජීවිතය ඔහුගේ කාව්‍ය නිර්මාණවලින් පිලිබිඹු වෙනවා. ඒක තමයි කලාවේ නීතිය. ජීවිතයේ නීතියත් එයමයි.

ඔබේ නිර්මාණ, අදියරයන්ට බෙදීමට පුළුවන්ද?

ඒ ගැන හිතනකොට මම තරමක් වික්ෂිප්ත වෙනවා. මම මා විසින්ම එහෙම අදියරයන්ට බෙදා නෑ. විචාරකයන් නම් එවැනි බෙදීමක් කරලා තියෙනවා. මට යමක් කියන්න පුළුවන්නම් ඒ තමයි, මගේ කවි වල මගේ ජීවිතය තියෙනවා. මගේ ළමා කාලය හරිම බොළඳයි. තරුණ අවදියේ තරුණ ගුණය, මා දුකින් හිටි කාලයේ හුදෙකලාව; සමාජ අරගලයත් එක්ක මගේ අරගලකාරී ස්වභාවය මේ හැම දේකම සම්මිශ්‍රණයක් වගේ වර්තමාන කාව්‍ය නිර්මාණ වලත් දකින්න තියෙනවා. මං නිරන්තරයෙන්ම ලියන්නේ අභ්‍යන්තරික වුවමනාවට අනුවයි. මං හිතන විදිහට හැම ලේඛකයෙක්ම වගේ, විශේෂයෙන් කවීන් ලියන්නේ එහෙමයි.

මං දැකල තියෙනවා ඔබ මෝටර් රථයේ ඉඳගෙනත් ලියනවා?

මට ලියන්න පුලුවන් කවදාද, කොතැනද මං ලියනවා. කොහොම නමුත් මං නිරන්තරයෙන් ලියමින් තමයි ඉන්නේ.

ඔබ සාමාන්‍යයේ සෑම දෙයක්ම ලියන්නේ අත් අකුරින්?

හදිසි අනතුරකින් මගේ ඇඟිල්ලක් කැඩුණා. එදා පටන් මාස කිහිපයක් මට ටයිප් රයිටරය පාවිච්චි කරන්න බැරිවුණා. මං කළේ මගේ තරුණ කාලෙ පුරුදු වුණු විදිහට ආයෙමත් යන එකයි. මං අතින්ම ලියන්න ගත්තා. මගේ ඇඟිල්ල සනීපවෙලා ටයිප් රයිටරය පාවිච්චි කරන්න පුළුවන් වුණාමත් මට තේරුම් ගියේ අත් අකුරින් ලියාවෙන කවි වඩාත් සංවේදී බවයි. රෝබට් ග්‍රේවිස් සම්මුඛ සාකච්ඡාවකදී කියල තිබුණු හැටියට නම් බලපෑම් සහගත යමක් කෙරිලා තියෙනවා නම් ඒ අත් අකුරින් ලියවුණු දේවල් වලින්. කවි නම් අත් අකුරින්මම

ලිවීම හොඳයි කියල ඔහු කිව්වා. ටයිප් රයිටරය කාවායෙන් මාව ඇත් කරද්දී, මගේ අත ඒ සමීප බව ආයෙමත් ඇති කළා.

සාමාන්‍යයෙන් ඔබ වැඩ කරන පැය ගණන?

මට එහෙම කාල සටහනක් නෑ. නමුත් සාමාන්‍යයෙන් මම ලියන්නේ උදේ කාලයේ. තවත් දෙයක් මං කියන්න ඕන, මගේ කාලය කා දමන්න ඔබ මෙහි ආවේ නැත්නම් (ඔබේ කාලය ඔබ කා දැමුවේත් නැත්නම්) මම ලියමින් ඉන්න තිබුණා. දවස තිස්සෙ මට පතපොත කියවන්න බැරිවුණාම දවසම වුණත් මට ලියන්න පුලුවන්. සාමාන්‍යයෙන් වෙන්වෙන සිතිවිලි අදහස්වලින් පිරුණාම ඒවා ප්‍රකාශයට පත් කරන්න ඕනෑ වෙනවා. එතකොට තමයි යමක් ලියවෙන්නේ. මගේ විදිහ ගැන කිව්වොත් ඒකට වචනයක් පාවිච්චි කරන්න පුලුවන්. 'අනුප්‍රාණය' කියලා. තෘප්තිමත්බව, හිස්බව සන්සුන්බව වගේ ඕනෑම තත්ත්වයක් අත්විඳිද්දී මේක අදාලයි. මේ තමයි ඒ ඔස්සේ ඉදිරියට නොයාමට හේතුව. මේ

හැරුණාම තවත් හේතුවක් දෙන්න පුලුවන්. ඒ තමයි, දවස පුරාම වුණත් ඉඳගෙන ඉන්න මට ඇති කැමැත්ත. ජීවිතය ගැන, මගේ ගෙදර ගැන, දේශපාලනය ගැන, සොබාදහම ගැන ආදී වශයෙන් නොයෙක් දේවල් ඔස්සේ මට ඇති කැමැත්ත අනුව එය සිදුවිය හැකියි. හැමදාමත් මම එනවා, යනවා. ඒත් මට ප්‍රබලව ලියන්න පුලුවන් ඒ පුලුවන්කම මට දැනෙනවා නම් තමයි. මා වටා හුඟක් මිනිස්සු හිටියත් ඒක මට බාධාවක් නෙමෙයි.

ලියද්දී ඔබ සහමුලින්ම ඔබ සිටින පරිසරයෙන් මිඳෙනවා?

මම සහමුලින්ම මිඳෙනවා. හැම දෙයක්ම සන්සුන් වුණොත් ඒ සන්සුන්කම මට බාධා කරනවා.

ගද්‍යයට ඔබ ඒ තරම් අවධානයක් යොමුකර නැති බවයි පෙනෙන්නේ?

ගද්‍ය... මගේ ජීවිත කාලය පුරාම පද්‍ය රචනයේ අවශ්‍යතාව තමයි මට දැනුණේ. ගද්‍යමය භාෂා ශෛලියකින් අදහස් ප්‍රකාශනය මට රසවත් වුණේ නෑ. මං ගද්‍ය පාවිච්චි කළේ සමහර හැඟීම්බර දේවල් නැතිනම් සිද්ධි ගැන කියන්න ඕනෑ වූ විටයි. ඒක හරියට විස්තර කථනයක යෙදෙනවා වගේ කළ දෙයක්. ඇත්ත නම් මම ගද්‍යයෙන් ලිවේ නැති තරම්. මං එහෙම කළේ, තාවකාලිකව විතරයි.

ඔබට ඔබේ නිර්මාණ ගින්නෙන් බේරාගන්න සිදුවුණොත් මොනවද ඔබ බේරාගන්නේ?

කිසිවක්ම බේරාගන්න එකක් නෑ. මොකටද මම ඒවා බේරාගන්නේ? ඊට වඩා හොඳයි ගැහැණු ළමයෙක් බේරා ගැනීම. එහෙම නැත්නම් රහස් පරීක්ෂක කතා වස්තුවක්. මගේ නිර්මාණවලට වඩා මා සතුවූ කළ නිර්මාණයක්.

ඔබේ විචාරකයන් අතරින් ඔබේ නිර්මාණ කාර්යයන් ගැන මනා තේරුම් ගැනීමක් තිබුණේ කවරකුට විය හැකිද? ..

මිත්! මගේ විචාරකයන්! මගේ විචාරකයන් මාව තීරු තීරුවලට කැබලි කරලයි තියෙන්නේ. ආදරය වගේම වෛරයත් තියෙන්නේ මේ ලෝකයේ. කලාවෙදි වගේම ජීවිතයේදීත් එක් අයෙකුට සෑම දෙනෙක්ම සනසන්න බෑ. මේ තත්ත්වය නිරන්තරයෙන් අප සමඟ පවතිනවා. කෙනෙකුට නිරන්තරයෙන් හාදු වගේම කම්මුල්පහරක්, සිප ගැනීම් වගේම පහරදීම්ද අත්දැකීමට ලැබෙනවා. එය තමයි කවියකුගේ ජීවිතය. මට තියෙන කරදරය තමයි කාච්‍ය අර්ථනිරූපණයේදී වගේම කෙනෙකුගේ ජීවිතයේ නොයෙක් සිදුවීම්වල ඇතිවන විකෘතීන් උදාහරණයක් හැටියට නිව්යෝර්ක්වල P.E.N. ක්ලබ් සමුළුවේදී විවිධ පැතිවලින් පැමිණි විශාල පිරිසක් මට හමුවුණා. මගේ සමාජවාදී කවි මම කියෙව්වේ ඔවුන් වෙනුවෙන්. එතැන සිටි වැඩිදෙනෙක් කැලීඟෝනියාවේ අය.

ඒ කවි කියුබානු විප්ලවයට සහාය පළ කරමින් කියුබාව වෙනුවෙන් ලියූ කවි. ඒ වෙනකොට කියුබානු ලේඛකයන් අත්සන් කළ ලිපියක් ද සමඟ මගේ අදහස් පිළිබඳව සැක පහළ කරමින් පිටපත් මිලියන ගණනින් බෙදාහැරෙමින් තිබුණා. මම උතුරු අමෙරිකානුවන්ගේ රැකවරණය ලැබූ තනි මනුස්සයෙක් වුණා. ඔවුන් මගේ අමෙරිකානු ගමන මට ලැබුණු තෑග්ගක් වැනි දෙයක් ලෙස හැඳින්වූවා. ඒක අසත්‍ය හා ද්වේෂ සහගත එහෙමත් නැතිම හරිම අඥානවත්ත දෙයක්. සමාජවාදී රටවලින් බොහෝ ලේඛකයන් ඇවිත් සිටියා. නිව්යෝර්ක් නුවරට ගියා කියලා අධිරාජ්‍ය විරෝධී ස්ථාවරය වෙනස් වුණේ නෑ. මේ මොහොතේ මම මගේ පක්ෂයේ ජනාධිපති අපේක්ෂකයා බවට පත්වීමෙන් පෙනෙන්නේ මගේ සැබෑ විප්ලවීය ඉතිහාසයයි. විප්ලවීය කාර්යයන්ට ඇති

ගරුත්වය හා සසඳන විට ඒ ලිපියට අත්සන් කළ අය අතරින් විජලවීය කාර්යයන්ට මා තරම් කැපවීමක් කළ ලේඛකයෙකු නොසිටින්න ඇති.

ඔබේ ජීවන රටාව සහ ආර්ථික තත්ත්වය ගැන ඔබ වචනවේදනයට ලක්වෙලා තියෙනවා?

සාමාන්‍යයෙන් ඒ සියල්ලම මිථ්‍යාවල්. වෙනත් පැත්තකින් බලනවිට අපට ස්පාඤ්ඤයෙන් ලැබුණ තරමක් අයහපත් උරුමයක්. එය පුද්ගලයෙකු යම් දෙයකින් විශිෂ්ටත්වයට පත්වීම ඉවසන්න නෑ. ක්‍රිස්ටෝපර් කොලම්බස් ස්පාඤ්ඤයට පැමිණියාම ඔවුන් දම්වැල්වලින් බැඳලා දැමීමා. අපට එය ලැබුණේ පහළ මධ්‍යම පාන්තිකයන්ගෙන්.

ඔහු තමයි අනෙක් අයට තිබෙන්නේ මොනවාද නැත්තේ මොනවාද කියලා හිතමින් ඉන්න පුද්ගලයා. මං ගැන බැලුවොත් මං මගේ ජීවිතය කැප කළේ මිනිස්සුන්ට වන්දි ගෙවන්නයි. එතකොට මගේ ගෙදර තිබෙන දේවල් පොත්පත්, ඒ මගේම නිෂ්පාදන කාර්යයේ ප්‍රතිඵලය. මං කවුරුවත් සුරා කෑවේ නෑ. ඒක හරිම අප්‍රසන්නයි. මං ලබපු දෝෂාරෝපණ උපතින්ම ධනවතුන් වූ ලේඛකයන් ලැබුවේ නෑ. මට පනස් වසරක නිර්මාණ ජීවිතයක් තිබෙනවා. ඒත් ඔවුන් හැම විටම කීවේ “අර බලන්න අර බලන්න ඔහු ජීවත්වන හැටි. ඔහුට මුහුදු අද්දර ගෙයක් තියෙනවා. ඔහු බොන්න ඉස්තරම් වයින්....” කොච්චර අප්‍රසන්නද? මම මෙහෙම කිව්වොත් විලියෙදි නරක වයින් බොන එක අමාරුවැඩක් මොකද, විලියේ තියෙන වයින් කොහොමත් හොඳ වයින්. එක අතකට බලනකොට මේ කතාවලින් පෙනෙන්නේ අපේ රටේ තියෙන උග්‍ර සංවර්ධනය. ඒ වගේම අපේ ජීවන රටාවේ අතිසාමාන්‍ය බව. ඔබම මට කියා තිබෙනවා, නෝමන් මේලර්ට ඔහු උතුරු අමෙරිකානු සඟරාවකට සැපයූ ලිපි 03 ක් වෙනුවෙන් ඩොලර් අනුදහස් ගෙවා ඇති බව.

මෙහෙ, ලතින් අමෙරිකානු ලේඛකයකුට ඒ වගේ දේකට එතරම් ගෙවීමක් ලැබුණොත් එය අනෙක් ලේඛකයන්ගේ විරෝධයට හේතුවක් වෙවි. “කොපමණ අපරාධයක්ද”, කොච්චර කැතද, කොහේද මේවා නතරවෙන්නේ?” අර ලේඛකයාට ඒ වගේ ගෙවීමක් ලැබීම වෙනුවෙන් ඇති අයිතිය ගැන කතා කිරීම වෙනුවට ඔය වගේ දේවල් තමයි අහන්න ලැබෙන්නෙ. හොඳයි, මං මේ ගැන කියන්නෙ මේක සංස්කෘතිකමය උග්‍ර සංවර්ධනයේ නාමයෙන් උරුම වූ අවාසනාවයි.

මේ විදිහට දෝෂදර්ශනයට ලක් කිරීම සැර වැඩි නැද්ද? මොකද ඔබ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ කෙනෙක්.

හරියට හරි. කිසිවක් නැති පුද්ගලයෙකුට - මේක බොහෝ අවස්ථාවල කියලා තියෙන දෙයක්. යදම් හැර අහිමි වෙන්න දෙයක් නෑ. හැම මොහොතකම මං හිටියේ අවදානමක. මගේ ජීවිතය, මගේ චරිතය, මට තිබුණු හැමදේම වගේ - පොත් එතකොට ගෙදර - මගේ ගෙදර ගින්නෙන් වැනසුණා. වධ හිංසාවලට ලක්වුණා. එක වතාවකට වැටියෙන් මාව අත් අඩංගුවේ රඳවාගෙන සිටියා. මාව පිටුවහල් කළා. ඔවුන් මට කිසිවෙකු සමග කතාබහ කිරීම තහනම් කළා. දහස් ගණනක් පොලිස් භටයන් ගේ සෙවිල්ලට මාව ලක්වුණා. මට තිබුණු මේ දේවල් ගැන මං සැහීමකට පත් වුණේ නෑ. එතකොට මොනවද මට තිබුණේ? මාව තනනු ලැබුවේ ජනතා අරගලයේදී නැවත නැවත මා භාවිතා කළ හැකි අයුරින්. ඊලඟට මේ ගෙදර. මෙය විසිවසරක් තිස්සේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයට අයත් නිවසක්. මං එය දුන්නේ ප්‍රසිද්ධ රිට් ආඥාවකින්. මට මේ ගෙදර ඉන්නෙ මගේ පක්ෂයේ ත්‍යාගශීලී බව නිසයි. ඉතින්, මට දෝෂාරෝපණය කරන උදවිය එහෙම කළාවේ. අඩුම ගානෙ ඔවුන් ඔවුන්ගේ-පාච්ඡන්-ගලවල ගියාවේ. එවිට ඔවුන් වෙනත් විදියටවත් අඳුනාගනීවි.

ඔබ නොයෙක් පුස්තකාල පරිත්‍යාග කර තිබෙනවා. ඔබ දැනට අයිලා නෙග්‍රාහි ලේඛක ජනපද ව්‍යාපෘතියේ නැතිද?

මගේ රටේ විශ්වවිද්‍යාලයට මම පුස්තකාලයකටත් වැඩියෙන් පොත් පරිත්‍යාග කළා. මං ජීවත් වෙන්නේ මගේ පොත්වලින් ලැබෙන ආදායමෙන්. මං ඉතුරු කරපු දෙයක් නෑ. හැම මාසෙකම මගේ පොත්වලින් ලැබෙන දේ හැරුණාම මට කියලා යොමුවීමට වෙනත් දෙයක් නෑ. ඒ ආදායමෙන් පසුකාලයේදී මම වෙරළ තීරයෙන් විශාල ඉඩම් කැබැල්ලක් මිලට ගත්තා. ලේඛකයන්ට ගිම්හාන සමයේදී මෙහි ඉදිවන මන්දිරයේ ගත කරමින් නිර්මාණ කටයුතුවල නියැලීමට හැකියාව ලැබෙයි. එහි පරිසරය අතිශයින්ම සුන්දරයි. කතෝලික සරසවියේ හා විලී සරසවියේ අධ්‍යක්ෂවරු සහ ලේඛක සංගමය එක්ව පිහිටුවාගත් කැන්ටලාවෝ පදනම මෙහි ස්ථාපිත කෙරෙනු ඇති.

Twenty Love poems and a Song of Despair (ප්‍රේම කාව්‍ය 20 සහ අපේක්ෂා භංගත්වයේ ගීතය) ඔබේ මුල්කාලීන කෘතියක්. මේ පොත අදටත් දහස් ගණනින් කියවන විශාල ඉල්ලුමක් ඇති පොතක්. ඊට හේතුව කුමක්ද?

මේ පොතේ පිටපත් මිලියනයක් නිකුත් වීම නිමිත්තෙන් පෙරවදනක් ලියන්න කියල මගෙන් ඉල්ලා තිබෙනවා. ඉතාමත් ඉක්මනින් මේක මිලියන 2 ක් ඉක්මවයි. ඇත්තටම මටත් තේරුම්ගන්න බැරි කාරණය තමයි, විරහව ගැන කියැවෙන මේ පොත හුඟක් දෙනා, වැඩිහරියක්ම තරුණ පාඨකයෝ මේ තරම් කියවන්නේ ඇයි කියලා. ඇත්තටම මට ඒක තේරුම්ගන්න බෑ. සමහරවිට මේ පොත තාරුණ්‍යයේ තේරුම් ගැනීමට අපහසු හුඟක් චරිත ලක්ෂණ නියෝජනය කරන නිසා වෙන්වත් පුලුවන්. ඇතැම්විට ඒ අන්දමේ අභිරහස් ගැටලුවලට එයින් පිළිතුරු ලැබෙනවා

වෙන්වත් පුලුවන්. ඒක හරිම ශෝකාකූල පොතක්. නමුත්, ඊට ඇති ආකර්ශනය විශාලී ගොස් නෑ.

ඔබ වැඩිම භාෂා ගණනකට ඔබේ කවි පරිවර්තනය වූ කවියෙක්. භාෂා 30 කට විතර ඒවා පරිවර්තනය වෙලා තියෙනවා. ඒ අතරින් වඩාත්ම හොඳින් පරිවර්තනය වී ඇත්තේ කිනම් භාෂාවකට හෝ භාෂාවලට කියලද ඔබ සිතන්නේ?

මට කියන්න පුලුවන් ඉතාලි භාෂාවට කියලා. මොකද මේ භාෂා දෙක අතර තියෙන සමීපබව. මං දන්නවා, ඉතාලි හැරුණාම ඉංගිරිසි සහ ප්‍රංශ භාෂා ගත්තොත් ඒවා ස්පාඤ්ඤ භාෂාවට අනුරූපී නෑ. වාග්විද්‍යාත්මව, තෝරාගැනීම අනුව, වර්ජනය අනුව හෝ වචනවලට ඇති බර අනුව ගත්තත් මේ භාෂා අතර අනුරූපතාවක් නෑ. ඒක අර්ථනිරූපණයේ සමානත්වය පිළිබඳ ගැටලුවක් නෙවෙයි. හැඟීම් - දැනීම් නිවැරදි වෙන්ව පුලුවන්. නමුත් පරිවර්තනයක නිරවද්‍යතාවය මගින් අදහස් වෙන්වේ කවියක් විනාශ කිරීම වෙන්වත් පුලුවන්. ප්‍රංශ භාෂාවෙන් පළවූ හුඟක් පරිවර්තන ගත්තොත්, මං කියන්නේ නෑ සියල්ලම කියලා ඒත්, මගේ කාව්‍යකරණය ඒවායින් ගිලිහෙනවා. ඒක තවදුරටත් රැඳෙන්නේ නැති තරම්. මං මෙහෙම කියද්දී කෙනෙකුට ඊට විරුද්ධ වෙන්ව පුලුවන්. මොකද දෙවිදිහකට ලියල තියෙන්නේ එකම දේ තේද කියලා. ඒත් මං ප්‍රංශ කවියකු වුණා නම් ඔය කතාව හරි. යම් කවියකදී මං කළේ මේකයි කියල මං කියන්න ගියේ නෑ මොකද, වචනවලට තියෙන වටිනාකම වෙනස්. එතකොට මං ලියල තියෙන්නේ වෙනත් දෙයක් ගැන වෙන්වත් පුලුවන්.

ඉංගිරිසිය ගැන?

මං දකින්නේ ඉංගිරිසි භාෂාව ස්පාඤ්ඤ භාෂාවට වඩා වෙනස්. ඉංගිරිසිය හුඟක් සෘජුව

යෙදෙනවා. මගේ කාව්‍යකරණයේ අරුත ඉන් බොහෝ විට පිළිබිඹු වෙනවා. නමුත්, මගේ කවිවලට අදාළ පරිසරය ඉන් පිළිබිඹු වෙන්නෙ නෑ. ඉංගිරිසි කවියකුගේ නිර්මාණ ස්පාඤ්ඤ භාෂාවට පරිවර්තනය කරද්දීත් වෙන්වේ මේකම තමයි.

රහස් පරීක්ෂක කතා කියැවීමට ඔබ තුළ ඇති දැඩි කැමැත්ත ගැන ඔබ කිව්වා. කවුද ඔබේ ප්‍රියතම ලේඛකයින්?

මේ වර්ගයේ විශිෂ්ට කෘතියක් ලෙස එරික් ඇම්බ්ලර්ගේ A coffin for Dimitrios මං දකිනවා. මේ කෘතිය කියැවූ පසු මං ඇම්බ්ලර්ගේ හැම පොතක්ම වගේ කියෙව්වා. ඒවායේ මූලික පරිසමාප්ත බවක් නම් නෑ. ඒත් ඒවා අතිශයින්ම ප්‍රයෝග වලින් යුක්තයි. A Coffin for Dimitrios හරිම ගුප්ත පරිසරයක් ගොඩනගනවා. සීමෙනෙත්‍රත් හුඟක් වැදගත්. ඒත් James Hadley Chase හිතිය, සංක්‍රාසය අතිදක්ෂ ලෙස මතුකරනවා No Orchids for Miss Blandish පැරැණි පොතක්. රහස් පරීක්ෂක කතාවල කඩඉමක් බවට පත්වූයේ නෑ. No Orchids for Miss Blandish සහ විලියම් ෆෝල්ක්නර්ගේ Sanctuary කෘතීන් දෙක අතර අමුතුව සමානත්වයක් තිබෙනවා. නමුත් මේ දෙදෙනාගෙන් ප්‍රථමයා කවුදායි තීරණය කිරීමට මා වැයම් කරන්නේ නෑ. ඇත්තටම අපරාධ පරීක්ෂක කතා ගැන කියද්දී මං ඩැෂියෙල් හැමට් ගැනත් කල්පනා කරනවා. මෙය බාල ෆැන්ටසිය තත්වයෙන් ඉහලට ගත්තේත් ඊට ශක්තිමත් පිටකොන්දක් ලබා දුන්නේත් ඔහු. ඔහු විශිෂ්ට නිර්මාණකරුවෙක්. ඔහුගෙන් පසුව වෙනත් අය සියගණනින් බිහිවුණා. ඒ අතරින් ජෝන් මැක්ඩොනල්ඩ් අති විශිෂ්ටයෙක්. ඔවුන් සියලු දෙනාම නිරන්තරයෙන්ම ලේඛන කලාවේ යෙදුණ අය. ඒ වගේමයි ඔවුන් වැඩ කළේ අසාමාන්‍ය දුෂ්කර තත්වයන් යටතේයි. මේ ගුරුකුලයට අයත් උතුරු අමෙරිකානු නවකතා කරුවන්;

රහස් පරීක්ෂක නවකතා 'කඩා වැටෙමින් පවතින උතුරු අමෙරිකානු ධනවාදී සමාජය පිළිබඳ බරපතල විවේචන එල්ල කළා විය හැකියි. මේ රහස් පරීක්ෂක නවකතා වලින් දේශපාලනඥයන් හා පොලීසිය දූෂණයට ලක්ව තිබීම, විශාල නගරවල මුදල් මගින් ඇතිකර ඇති බලපෑම, උතුරු අමෙරිකානු ක්‍රමයේ සෑම කොටසක් පාහේ වෙළාගත් දූෂණය ආදී වශයෙන් අමෙරිකානු ජීවිතය පිළිබඳ අවධානයට ලක් වුණා. සාහිත්‍ය විචාරකයන්ගේ අවධානයට ලක්වුණා. සාහිත්‍ය විචාරකයන්ගේ අවධානයට රහස් පරීක්ෂක කතා ලක් වන්නේ නෑ.

ඔබ කියවන වෙනත් පොත් මොනවාද?

මම ඉතිහාසය ගැන ලියැවුණු පොත් -පත් කියවනවා. විශේෂයෙන්ම මගේ රට ගැන ලියැවුණු පැරැණි ඉතිහාස වාර්තා. විලිය අපුරු ඉතිහාසයකට උරුමකම් කියනවා. පැරැණි මූර්ති හා ස්මාරක දක්නට නැතත් ඊට ඉතිහාසයක් තිබෙනවා. විලිය සොයාගත්තේ කවියෙක්. ඔහු දොන් අලොන්සෝ ඩි එරිසිලා වයි ජුන්ගා Don Alonso de Ercilla Y Zunga. ඔහු බාස්ක් වංශවතෙක්. මෙහි ලඟා වුණේ ආක්‍රමණිකයන් සීමග. ඒක තරමක් අසාමාන්‍යයි. එවක පටන් විලියට යැවූ මිනිසුන් බොහෝමයක් දඟගෙවල්වලින් පිටවුණු අය. මෙය ජීවත්වීමට අසීරුම තැනක් වුණා. ඇරොකේසියන්ස්මාට් සහ ස්පාඤ්ඤ ජාතිකයන් අතර පැවැති යුද්ධය වසර සිය ගණනක් පැවැතියා. එය තමයි මානව ඉතිහාසයේ දීර්ඝතම කාලයක් පැවැති සිවිල් යුද්ධය. ඇරොකේනියාවේ අර්ධ වනචාරී ගෝත්‍රිකයන් ස්පාඤ්ඤ ආක්‍රමණිකයන්ට එරෙහිව නිදහස උදෙසා කළ සටන වසර 300 ක් පැවැතියා. දොන් අලොන්සෝ ඩි එරිසියා වයි ජුන්ගා තරුණ මානවවාදියෙක්. ඔහු එහි පැමිණියේ වහලුන් බවට පත් කරන ලද මිනිසුන් සමඟයි. ඔවුන්ගේ වුවමනාව වී තිබුණේ සමස්ත අමෙරිකාවේම ආධිපත්‍යය

තමන් යටතට ගැනීම සහ එය පාලනය කිරීම යි. මේ ගොරෝසු ශිෂ්ටාචාර නොවූ දේශයට අපි කියන්නේ විලිය කියලා. දොන් අලොන්සෝ La Araucana ලියමින් සඳහන් කළේ එහෙමයි. එය කැස්ටිලියානු සාහිත්‍යයේ දීර්ඝතම වීර කාව්‍යයයි. ඇරොකේනියාවේ නොදන්නා ගෝත්‍රික ජනවර්ග කෙරෙහි ගරුත්වයෙන් යුතුව මෙය ලියැවුණා. ඉතිහාසයේ පළමුවතාවට එතෙක් නම නොදත් වීරවරයන්ට ඔහු නමක් දුන්නා. ඔහුගේ ස්වදේශිකයන් වූ කැස්ටිලියානු සොල්දාදුවන්ට වඩා තැනක් මේ මිනිසුන්ට ලබා දුන්නා. La Araucana 16 වැනි සියවසේ ප්‍රකාශයට පත් වුණා. එහි පරිවර්තන යුරෝපය පුරාම ව්‍යාප්ත වුණා. එය විශිෂ්ට කවියකුගේ විශිෂ්ට කාව්‍යයක්. විලියේ ඉතිහාසය සතු මේ ශ්‍රේෂ්ඨ වීරත්වය එහි උපතේ පටන්ම වෙලි තිබුණ දෙයක්. විලී ජාතිකයන් හැටියට අපි සෙසු ස්පාඤ්ඤ සහ

ඉන්දියානු අමෙරිකානු දෙමුහුන් මිනිසුන්ගෙන්, ස්පාඤ්ඤ සොල්දාදුවන්ගෙන් පැවත එන අය නොවෙයි. ඔවුන් මේ සොල්දාදුවන් අතින් දුෂණය වූ හෝ නීත්‍යානුකූලව විවාහ නොවූ කාන්තාවන්ගෙන් පැවත එන්නන් නොවෙයි. නමුත් ඇරොකේනියන්වරු ස්පාඤ්ඤ කාන්තාවන් සමඟ බලහත්කාරයෙන් විවාහ වී හෝ ඔවුන්ගේ එකඟතාව මත එකට ජීවත්වීම නිසා ඇති වූ පරපුරයි. දීර්ඝ යුද සමය තුළ ස්පාඤ්ඤ කතූන් එලෙස රඳවාගෙන සිටියා. මෙහෙම බලනකොට අපේ වෙනසක් තියෙනවා. සත්තකින්ම 1810 න් පසුව නිදහසේ ලේ වැකුණු ඉතිහාසය ඇරැඹෙනවා. එය පිරි තිබුණේ බේදවාචක, මතගැටුම්, අරගල වලින්. සැන්මාටින් සහ බොලිවාර්, හොසේ මිගෙල් කැරෙරා සහ ඕ හිගින්ස් වැනි අයගේ නාමයෙන් සාර්ථකත්වයේ සහ අවාසනාවේ නිමාවක් නොදකින පිටුවලින් එය පිරවී තිබුණා.

බේරිද මැටිල්ඩේ සමග

මේ සියල්ල විසින් මා පොත් කියවන්නකු කළා. මේ රටේ ඉතිහාසයේ සුවිශේෂී කාරණා දැන ගැනීමෙන් මා වින්දනයකුත් ලැබුවා. සෑම කෙනෙකුගෙන්ම දුරස්ත යැයි දැනෙන උන්නතාංශයන්හි සිතල ඒ වගේම කාන්තාරද සහිත උතුරේ වෙඩි ලුණු සහිත පැමිණිපාස් බිමෙන්ද, හිමෙන් වැසුණු අන්දීස් කඳුකරයෙන් ද, සයුරු තීරයෙන් සරසන ලද්දාවූ ද භූමිය විලිය යි. මගේ රට යි. මම සදාතනිකවම එහි ජීවත්වන මිනිසුන් අතරින් අයෙක්. ලොව අන් කොතැනකදී මට කොහොම සැලකුවත් මම ආපසු මගේ රට සොයා එන මිනිසෙක්. යුරෝපයේ මහා නගරවලට මම කැමැති යි. ආර්නෝ (Arno) නිම්නයට මා උතුම් ලෙස ආදරය කරනවා. කෝපන්හේගන්, ස්ටොක්හෝම් වගේ නගරවල විදිවලටත් මා ඇලුම් කරනවා. ඇයි පැරීසිය, පැරීසිය, පැරීසිය. මේ කොහේ ගියත් මා නැවතත් විලියට එනවා.

“මගේ සමකාලිනයන්” මෑයෙන් ලිපියක් ලියන අර්නස්තෝ මොන්ටේනිග්‍රෝ උරුගුවේයානු විචාරක රෝඩ්‍රිග්ස්වේස් මොනෙගල් විචාරයට ලක්කරනවා. මන්ද, ඔහු කියනවා සමකාලීන යුරෝපීය හා උතුරු අමෙරිකානු ලේඛකයන් තම ගද්‍ය සාහිත්‍යයට නවමු බවත් දෙන්න නම් ඔවුන් ලතින් ඇමරිකානු සගයන් අධ්‍යයනය කළ යුතු බව. එය හරියට ‘මගේ උරහිසට නැගපන්’ කියලා කුඹියා අලියාට කියනවා වගෙයි කියලා මොන්ටේනිග්‍රෝ ඒ කතාව විහිළුවට ලක් කරනවා. ඉන්පසු ඔහු බෝග ස්ගෙන් උදාහරණ දක්වනවා. “අතිශය කෲර ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදය සමඟ සසඳන විට මේ රට (මේ මහද්වීපය) ලොවටම බලපෑමක් ඇතිකළ එක ලේඛකයෙක් වත් බිහිකර නෑ. එමර්සන් කෙනෙක් - විට්මන් කෙනෙක් - පෝ කෙනෙක් එකම හෙන්රි ජේම්ස් කෙනෙක් හෝ මෙල්විල් කෙනෙක් බිහිකර නෑ. අපට විට්මන්, බුද්ලෙයා හෝ කෆ්කා වගේ නම් තිබුණත් නැතත් ඇයි එය වැදගත් වෙන්නේ? සාහිත්‍ය

නිර්මාණයේ ඉතිහාසය මනුෂ්‍යත්වය තරම්ම විශාලයි. සමාජ ආචාරධර්ම පද්ධතියක් බලෙන් පටවන්න අපට බෑ. එක්සත් ජනපදයේ ඕනවටත් වැඩි සාක්ෂරතාවයෙන් යුතු ජනගහනය ඉපැරණි සම්ප්‍රදායන් සහිත යුරෝපය සමඟ, පොත පත හෝ ඔවුන්ගේම ප්‍රකාශන විධි නැති ලතින් ඇමෙරිකාවේ, අපේ ජන සමූහක් සමඟ සැසඳිය නොහැකියි. නමුත් එකිනෙකාට ගල්ගසා ගනිමින් කාලය ගෙවා දමන්න, මේ මහාද්වීපයට හෝ අර මහද්වීපයට වඩා ඉදිරියට යෑමේ අපේක්ෂාවෙන් ජීවත්වීම මට නම් හරිම පටු කල්පනාවක්. මේක පෞද්ගලික අදහසක් පමණක්මත් විය හැකියි.

සියල්ලම තනි පුද්ගලයකුගේ මත දැක්වීමක් වෙන්නත් පුළුවන්. ලතින් ඇමෙරිකාවේ සාහිත්‍ය කටයුතු ගැන අදහසක් පළකිරීමට ඔබ කැමැතිද?

හොන්ඩියුරාස්වල හරි නිව්යෝර්ක්වල හරි (ස්පාඤ්ඤ බසින් පළවූ) මොන්ටේවිඩියෝ නැත්නම් ගුආයක්විල් වල හරි සඟරාවක් ගත්තොත් අපට පෙනෙන දෙයක් තමයි, ඒ සියල්ල එකම ආකෘතියකට අයත් බව. එලියට්ගේ හරි කෆ්කාගේ හරි ආභාසය ලැබූ කිසිම මෝස්තරකාරී සාහිත්‍යයක ලක්ෂණ පළකරනවා. මෙය සංස්කෘතිකමය යටත්විජිතවාදයට උදාහරණයක්. අපි තවමත් අනුගතවෙලා ඉන්නෙ යුරෝපීයානු ආචාරධර්මවලට. මෙහෙ විලියේ උදාහරණයක් ගත්තොත් ගෘහණයක් තම නිවෙස්වල ඇති ඕනෑම දෙයක් ඔබට පෙන්වන්න ගියොත් මේවා ඕන පිගන්, මේක තවත් කොහේ හරි රටක කියල කියන්නෙ සිතහවකුත් ඇතිවයි. මිලියන ගණනක් වන විලියේ ගෙවල්වල තියෙන අප්‍රසන්න පිගන් භාණ්ඩ වැඩිහරියක් ආනයනය කරපු දේවල්. ඒවා ජර්මනියේ හරි ප්‍රංශයේ හරි ෆැක්ටරිවල හදපු ඒවා. ඒක තමයි නරකම කාරණය. මේවා මෙහෙදී භාරගන්නෙ ඉහළම තත්වයේ භාණ්ඩ හැටියටයි. මොකද ඒවා ආනයනික භාණ්ඩ.

අනාගමික වීම ගැන බියක් තිබෙනවාද?

ඇත්තටම ඉස්සර සෑම කෙනෙක්ම වගේ විචල්වීය අදහස්වලින් බියට පත් වී සිටියා. විශේෂයෙන් ලේඛකයන්ට මේ තත්ත්වය බලපෑවා. මේ දශකයේ දී විශේෂයෙන්ම කියුබානු විචල්වයෙන් පස්සේ නූතන විලාසිතාව මේකේ ප්‍රතිවිරුද්ධ පැත්ත. දැන් ලේඛකයෝ බියෙන් ඉන්නෙ ඔවුන් අත්ත වාමවාදීන් විදියට සලකාපී කියලායි. ඉතින් ඔවුන් සෑම කෙනෙක්ම ගරිල්ලා භටයෙකුගේ තත්වයේ තමයි ඉන්නෙ. හුඟාක් ලේඛකයෝ ලියන්නේ අධිරාජ්‍යවාදයට එරෙහි සටනේ ඉදිරි පෙළඉන්නවා කියල අවධාරණය කරමින් ඒ ගැන පමණයි. ඔවුන් අතරමග සිටින අප නිරන්තරයෙන් ඒ යුද්ධය දක්වන්නෙ සාහිත්‍යය විසින් ජනතාවගේ පැත්තේ තබනල ලද්දේයක් හැටියටයි.

නමුත් අපි විශ්වාස කරන දෙයක් තමයි එය විලාසිතාව පිළිබඳව කාරණයක් පමණක් නම්, සහ ලේඛකයාට ඇති බිය ක්‍රියාකාරී වාමවාදියකු ලෙස ගණන් නොගැනීම නම්... ඒ කියන්නෙ, අපි ඒ වර්ගයේ විචල්වයක් සමග හුඟාක් දුර ගමන් කරන්නෙ නෑ. අන්තිමේදී සෑම වර්ගයකම සතුන් සාහිත්‍ය වනාන්තරයට හුරුවෙනවා.

වසර ගණනාවක් තිස්සේ මගේ කවිවලටත් මගේ ජීවිතයටත් පහරදීමෙන්ම ජීවත්වුණා වගේ පෙනුණු දුෂ්ට පිරිසක් හිටියා. මං කිව්වා "ඔවුන්ට පාඩුවේ ඉන්න ඉඩ හරිමු. මේ වනාන්තරයේ හැමෝටම ඉඩ තියෙනවා. අලින්ටත් ඉඩක් තිබෙන්නවා නම්... උන් තමයි අප්‍රිකාවේ සහ ලංකාවේ වනාන්තරවල වැඩිම ඉඩකඩ අත්කරගෙන ඉන්නෙ... එහෙම නම් කවියො හැමෝටමත් නොවැරදීම ඉඩක් ඇති."

ඔබ ජෝන් ලුවී බෝර්ගස් ගැන විරෝධාකල්ප මත දැරුවා කියලා ඇතැම් දෙනා ඔබට චෝදනා කරනවා නේද?

බෝර්ගස් ගැන තියෙන ඔය විරෝධාකල්පය බුද්ධිමය හෝ සංස්කෘතිකමය එකක් විය හැකියි. මොකද අපේ විදිහ වෙනස්. කෙනෙකුට සාමකාමීව අරගල කරන්නත් පුලුවන්. නමුත්, මට වෙනත් සතුරන් සිටිනවා. ඒ ලේඛකයො නම් නෙවෙයි. මම දකින්නේ මගේ සතුරා තමයි, අධිරාජ්‍යවාදය කියලා. ඒ වගේම ධනවාදියෝ. වියට්නාමයට නාපලම් බෝම්බ දමපු අය. හැබැයි බෝර්ගස් මගේ සතුරෙක් නෙවෙයි.

බෝර්ගස් ගේ ලේඛන කාර්යය ගැන ඔබ මොකද සිතන්නේ?

ඔහු ශ්‍රේෂ්ඨ ලේඛකයෙක්. ස්පාඤ්ඤ භාෂාව කතා කරන අය ඔහු වැනි අයකු සිටීම ගැන හුඟක් ආඩම්බරයට පත් වෙනවා. සියල්ලටම ඉහළින් ඔහු ලකින් අමෙරිකාවටම අභිමානයක්. බෝර්ගස්ට කලින් යුරෝපයත් එක්ක සසඳද්දී ඒ වගේ ලේඛකයෝ අපට හිටියෙ බොහොම ටික දෙනෙක් පමණයි. අපට ශ්‍රේෂ්ඨ ලේඛකයො සිටියා. ඒත් බෝර්ගස් වගේ විශ්වීය ලේඛකයෝ අපේ රටවලින් සුලබව බිහිවුණේ නෑ. මං කියන්නෙ නෑ ඔහු තමයි ශ්‍රේෂ්ඨතමයා කියලා. ඒ වගේම මං හිතන්නෙ හුඟක් අවස්ථාවලදී වෙනත් අය ඔහු අභිභවා ගියා. ඒත් සෑම අතකින්ම බලන කොට ඔහු සෑම අයුරකින්ම ලෝකයට විවෘත වුණා. අවමානයට ලක්වුණා. ඒකට අපේ වගේ රටවල් ගැන යුරෝපයට තිබුණු බුද්ධිමය කුතුහලයත් හේතුවක් වුණා. නමුත් බෝර්ගස් සමග අරගල කිරීම මං එහෙම කරනවා දකින්න සෑම කෙනෙකුටම ඕන වුණා. හැබැයි මං ඒක කරන්නෙ නෑ. ඔහු සිතන්නේ ධයිනෝසරයකු වගේ නම් ..., හොඳයි එවිට මම. සිතන විදිහට එකේ සම්බන්ධයක් නෑ. සමකාලීන ලෝකයේ සිදුවන දේවල් ගැන ඔහු

කිසිවක් තේරුම් ගත්තේ නෑ. ඔහු සිතුවේ මං ඒවා තේරුම්ගන්නේ වෙනත් විදිහකට කියලා. ඒ නිසා අපි අතර සම්මුතියක් තියෙනවා.

ඉරිදා දවස්වල අපි දැකිනවා, සමහර ආර්ථික විද්වතුන් තරුණයෝ ගිවාරය වයමින් බෝර්ගස් ගේ “මිලෝනගා” ගියනවා. එය ඔබේ ප්‍රමෝදයට කාරණයක් වුණා නේද?

බෝර්ගස්ගේ මිලෝනගා මාව විශාල වශයෙන් ප්‍රමෝදයට පත් කරනවා. සියල්ල සමග එය වායුරෝධක වන පරිදි සිල් තැබූ කවියක්, මට ඒ යෙදුම භාවිත කරන්න ඉඩදෙන්න. ඒ තරම් දියුණු, නූතනයට ගැලපෙන, බුද්ධිමය සම්පතක් බඳු කාව්‍යයන් ජනප්‍රිය තේමාවකට හැරවිය හැකියි. එසේ කිරීමෙන් ඊට සැබෑ වගේම කිසියම් අවබෝධයක් ලැබෙනවා. ලතින් ඇමෙරිකානු කවීන් ඔහුගේ ආදර්ශයන් අනුකරණය කරනවා.

විලියානු ජන සංගීතය නියෝජනය කරන නිර්මාණ කිසිවක් ඔබ අතින් බිහිවුණා ද?

මං ලියල තියෙන එවැනි ගීත මේ රටේ ඉතාමත් ප්‍රසිද්ධයි.

ඔබ වඩාත්ම කැමැති රුසියානු කවියා කවුද?

රුසියානු මහා කවියා මායාකොවුස්කි. උතුරු ඇමෙරිකාවේ කාර්මික විප්ලවයට වෝල්ට් විට්මන් වගේ මායා කොවුස්කි නාමය රුසියානු විප්ලවය සමග බැඳී පවතිනවා.

රට හැර ගිය රුසියානු ලේඛකයෝ ගැන ඔබ මොකද සිතන්නේ?

කාටහරි යම් තැනක් හැර යාමට අවශ්‍ය නම් එහෙම කරන්න පුලුවන්. මේක ඇත්තටම පුද්ගලයා මත රඳා පවතින කාරණයක්. සමහර සෝවියට් ලේඛකයෝ එරට සාහිත්‍ය සංවිධාන හෝ තමන්ගේ රට ගැනම අතෘප්තිමත්

හැඟීමකින් පසුවුණා. නමුත් මට සමාජවාදී රටවලට වඩා අඩු විසම්මුතියක් වෙනත් රටවල් හා එම ලේඛනයන් අතර දකින්නේ නෑ. සෝවියට් ලේඛකයෝ බහුතරය සමාජවාදී ආකෘතිය ගැන අභිමානයකින් යුක්තයි. නාසිවාදයෙන් ලොව මුදවාගත් ශ්‍රේෂ්ඨ යුද්ධය, ඒ යුද්ධයේදී රුසියානුවන්ගේ භූමිකාව සමාජවාදය මගින් බිහිකළ ආකෘතිය ගැන ඔවුන් එ ලෙස ආධම්බර වෙනවා. මීට පරිබාහිර තත්ත්වක් තියෙනවා නම් ඒක පුද්ගලික ප්‍රශ්නයක්. එය විභාග කළ යුත්තේ ඒ එක් එක් කාරණය වෙන් වෙන්ව විග්‍රහ කරගනිමිනුයි.

නමුත් නිර්මාණ කාර්යය නිදහස්ව, විසුක්තව පවතින දෙයක් නෙවෙයි. එය නිරන්තරයෙන්ම රාජ්‍යයේ වින්තනය පිළිබිඹු කරනවා නේද?

එය අතිශයෝක්තියක්. මං දන්නවා හුඟාක් ලේඛකයෝ, විත්‍ර ශිල්පියෝ රාජ්‍යයේ අරක මේක ගැන ප්‍රශස්ති ලියන්නෙ - කියන්නෙ, අදින්නේ නෑ. ඒත් ඒක එහෙමයි කියලා අඟවන කුමන්ත්‍රණයක් තියෙනවා.

නමුත් ඒක එහෙම නෙවෙයි. ඕනෑම විප්ලවයකදී එම විප්ලවීය බලවේගය ශක්තිමත් කිරීමට කටයුතු සිදුවෙනවා. සංවර්ධනයෙන් තොරව විප්ලවයට පවතින්න බෑ.

ධනවාදයෙන් සමාජවාදයට වෙනස් වෙද්දී එම වෙනස මගින් සිදුකරනු ලැබූ කෝලාහලය ලේඛකයන්, බුද්ධිමතුන් හා කලාකරුවන්ද ඇතුළු සමාජයේ සියලු ස්ථරවල සහයෝගය විප්ලවය විසින් ඉල්ලා සිටියොත් මොකද වෙන්නෙ. හිතන්න ඇමෙරිකානු විප්ලවය ගැන, අධිරාජ්‍යවාදී ස්පාඤ්ඤයට එරෙහිව කළ අපේම යුද්ධය ගැන. මෙම සිද්ධීන්ගෙන් පස්සෙ ලේඛකයෝ රාජ්‍යත්වය ගැන එහෙමත් නැත්නම් ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයට එරෙහි එංගලන්තයට ~~ආහසු බලය ලබාදීම~~, කලින් යටත් විජිත පිළිබඳව ස්පාඤ්ඤයට තිබුණු

බලය නැවත ඒ රටට ලබා දීමට ලේඛකයෝ කැපවුණා නම් වෙන්න තිබුණෙ මොකක්ද? ලේඛකයෙක් හෝ කලාකරුවෙක් යටත් විජිතවාදය ඉහළට ඔසවා තැබුවා නම් ඔහු දඬුවම් විදින්න තිබුණා. සමාජය බිත්දුවේ පටන් ගොඩනගන්න බලාපොරොත්තුවන විප්ලවයක් බුද්ධියේ ආධාරය ඒකරාශී කළ යුත්තේ එහි බලයෙන්මයි. (කොහොම නමුත්, ධනවාදයේ හෝ පෞද්ගලික ධන අයිතියේ සිට සමාජවාදය හා කොමියුනිස්ට් වාදයට බැසීම මීට කලින් අත්හදා බලලා නෑ.) එහෙම ක්‍රියාවලියකින් ගැටුම් ඇතිවෙනවා. එහෙත් මේ සිදුවීම් මානුෂීය මෙන්ම දේශපාලනිකයි. ඒත් මම බලාපොරොත්තු වෙනවා කාලය ගෙවීමත් සමග, සමාජය ස්ථාවර වෙද්දී සමාජවාදී රටවල ලේඛකයන්ට නිරන්තරවම ඔවුන්ගේ සමාජීය ප්‍රශ්න ගැන නොසිතා ඔවුන් බෙහෙවින්ම ආසාදන දේවල්වල නියැලෙන්න හැකිවේවි. ඔබ තරුණ කවියන්ට දෙන අවවාදය කුමක්ද?

ආ! තරුණ කවියන්ට දෙන්න තරම් උපදෙසක් නෑ. ඔවුන් ඔවුන්ගේ මාර්ගය පාදාගන්න ඕනෑ. ඔවුන්ගේ ප්‍රකාශයන්ට නොයෙක් ආකාරයේ මං ඇහිරීම් සිදුවේවි. ඔවුන් ඒවා ජයගන්න ඕනෑ. මම ඔවුන්ට කවදාවත් නොදෙන උපදේසය තමයි දේශපාලන කවිවලින් පටන් ගන්න කීම. දේශපාලන කාව්‍ය අනෙක් සෑම කාව්‍ය රචනාවලටම වඩා හැඟීම් සහගතයි. අඩුතරමින් ප්‍රේමය පිළිබඳ කවි තරමටම. ඒවා ආයාසයෙන් ලියන්න බෑ. එවිට ඒවා ග්‍රාම්‍ය සහ පිළිගත නොහැකි තත්ත්වයට පත්වෙනවා. දේශපාලන කවියෙක් වීමට පළමුව සෙසු සියලු අවස්ථාවන් පසුකළ යුතුයි. දේශපාලන කවියා, තමන් වෙත දමා ගසන්නා වූ දේශාරෝපණ පිළිගන්නට සූදානම් විය යුතුයි. කවිය නැතිනම් සාහිත්‍යය පාවාදී ඇතැයි ඔහු දේශාරෝපණයට ලක්වේවි. ඒ වගේම දේශපාලන කාව්‍ය අත්තර්ගතයෙන් විෂයාර්ථයෙන් සන්නද්ධ විය යුතුයි. ඒ වගේම

අනෙක් සියලු දෙයක්ම හෙළා දැකිය හැකි බුද්ධිමය හා භාවමය පොහොසත් බවක් තිබිය යුතුයි. මෙය සාක්ෂාත් වීම දුර්ලභයි.

ඔබ නිතර පවසනවා නිර්මාණාත්මක චින්තනය ඔබ විශ්වාස නොකරන බව.

නිර්මාණශීලීත්වය සෙවීම නූතන තත්වයක්. අපේ කාල ලේඛකයා කැමැතියි තමන් වෙත අවධානය ලබාගන්න. මෙම හරසුන් සිතිවිල්ලෙන් ගුළු ලක්ෂණ ඇතිවෙනවා. සෑම පුද්ගලයාම උත්සාහ කරනවා තමන් කැපී පෙනෙන්නට හැකි මාර්ගයක් ඔස්සේ යන්න. විවක්ෂණශීලී බවක් හෝ නව සොයාගැනීමක් සඳහා නොවෙයි විශේෂ විවිධත්වයක් ආරුඝිකරගන්න. වඩාත්ම නිර්මාණශීලී කලාකරුවා කාලය, යුගය සමග තම අදියරයන් වෙනස් කරනවා. හොඳම උදාහරණය තමයි පිකාසො. ඔහු අප්‍රිකාවේ මූර්තිකලාවෙන් නැතහොත් ප්‍රාථමික කලාවන්ගෙන් පෝෂණය වෙනවා. ඉන්පසු ඔහුගේ නිර්මාණ, ඔහුගේම නිර්මාණ ශීලීත්වයෙන් කොයිතරම් පරිවර්තනයකට ලක්වෙනවාද කීවොත් පෙනෙන්නේ එම නිර්මාණ ලෝකයේ සංස්කෘතික භූවිද්‍යාවේ අදියරයන් වගෙයි.

ඔබේ සාහිත්‍ය බලපෑම් මොනවාද?

කොයියම් හෝ ආකාරයකින් ලේඛකයන් අතර හුවමාරුවක් සිදුවෙනවා. ඒක අප ගන්නා හුස්ම වගේ එක තැනකට අයිතිවෙන්නෙ නෑ. ලේඛකයා නිවෙසකින් නිවෙසකට යනවා. ඔහු ඔහුගේ ගෘහභාණ්ඩ වෙනස්කළ යුතුයි. සමහර ලේඛකයන් මෙයින් අපහසුවට පත්වෙනවා. මට මතකයි ෆෙඩ්රිකෝ ගාර්ෂියා ලෝකා මට නිතර කියනවා, මම ලියපුවා කියවන්න, මගේ කවි කියවන්න කියලා. ඒත් මා කියවමින් ඉන්න අතරෙ ඔහු මා නතර කරනවා. “නවත්වන්න, නවත්වන්න, එපා දිගටම කියවන්න. ඔබෙන් මට බලපෑමක් සිදුවෙයි” කියලා.

සොබාදහම පිළිබඳව ඔබ, දක්වන ඇල්ම ගැන පැවසුවොත්?

මගේ ළමා කාලෙ ඉඳලම මම කුරුල්ලන්ට, සිප්පිකටුවලට, වනාන්තරවලට, ගහවැලට ආසයි. මං සිප්පිකටු හොයන්න හුඟක් තැත්වල ඇවිදලා තියනවා. මට ඒවයින් හොඳ එකතුවකුත් තියෙනවා. මම ‘කුරුල්ලන්ගේ කලාව’ කියල පොතක් ලීවා. ඒ වගේම මම වන කථා (Bestiary) මුහුදු භූ කම්පනය (Sea quake) සහ “ඔසු පැලෑටි වෙළෙන්දාගේ රෝසමල” (Herbalist's Rose) ලීව්වා. පැලෑටි හා පැලෑටිවල වර්ධනය පිළිබඳ පොතක් ඒක. මම හෝටලයක ඉන්න කැමැති දවසක් දෙකක් විතරයි; මම වනාන්තරයේ, වැල්ලේ සතුටින් ඉන්නවා. යාත්‍රාකරමින් හෝ ගින්නේදර, මහ පොළොව, ජලය, වාතය එක්ක කෙළින්ම.

ඔබේ කවිවල නැවත නැවත මතුවන සංකේත තිබෙනවා. මුහුද, මාළු, කුරුල්ලො... වගේ.

මම සංකේත විශ්වාස කරන්නේ නෑ. ඒවා නිකම්ම භෞතික දේවල් පමණයි. දිවා ආලෝකය ගැන මම කල්පනා කරන්නේ කොහොමද, ඒ දේවල් ගැනත් මම හිතන්නේ එහෙමයි. මගේ කවිවල ඇතැම් තේමාවන් සෙසු තේමාවන්ට වඩා කැපී පෙනෙනවා. පෙනෙන්න ගන්නවා. ඒක භෞතික ඉදිරිපත් කිරීමක්ම පමණයි.

පරෙවියා හා ගිටාරය අඟවන්නේ මොනවාද?

පරෙවියා පරෙවියාව, ගිටාරය ඒ නමින් හැඳින්වෙන සංගීත භාණ්ඩයට. මේවා විශ්ලේෂණය කරන්න උත්සාහ ගන්න අය ගැන...?

‘මහ පොළොවේ පදිංචිය’ (Residence on Earth) කෘතියේ කවි ගැන ඔබ මෙහෙම කියනවා. “ඔවුන් ජීවත් වෙන්න උපකාර කරන්නේ නෑ. ඔවුන් උපකාර කරන්නේ මියයන්නයි.”

මගේ ‘මහපොළොවේ පදිංචිය’ පොත මගේ ජීවිතයේ අන්තරායදායක මොහොතක් ඉදිරිපත් කරනවා. එය නික්මයෑමක් නොමැති කවිතාව. එකෙන් අත් මිදෙන්න මට නැවත ඉපදෙන්න සිදුවුණා වගෙයි. ස්පාඤ්ඤ සිවිල් යුද්ධයේ භයානකකම දැනගත නොහැකිවීමේ ඒ කරකියාගත නොහැකි මට භාවනාවේ යෙදෙන්න තරම් බරපතල සිද්ධිවලින් මම බේරුණා.

වතාවක් මම පැවසුවා මට අවශ්‍ය බලය තිබෙනවා නම් එය කියවීම තහනම් කරනවා. එය නැවත මුද්‍රණය කරන්නට දෙන්නෙ නෑ කියලා. ඒ පොතෙහි ජීවිතය වේදනාකාරී බරක්, මාරාන්තික පීඩනයක් විදියට පෙන්වනවා.

ඒත් ඒක මගේ ඉස්තරම්ම පොතක් කියලාත් මම දන්නවා. මොකද එහි මගේ මානසික තත්ත්වය හොඳින් පිළිබිඹු වෙනවා. මම හිතන්නෙ, කෙනෙකු ලියද්දී ඔහු හිතන්න ඕනෑ, ඒවා කොතැනකද නතරවෙන්නෙ කියලා. මම දන්නෙ නෑ මේ කාරණය තවත් කවියන් සම්බන්ධයෙන් කොයිතරම් සැබෑද කියලා. රොබට් ෆ්රොස්ට් ඔහුගේ එක රචනාවක කියනවා කවියේ එකම දිශානතිය විය යුත්තේ ශෝකයයි කියලා. “කවියට ශෝකයත් සමග ඉන්න ඉඩදෙන්න” ඒත්, තරුණයෙක් සිය දිවි නසාගෙන ඔහුගේ පොත්වල ලේ තැවරුණොත් රොබට් ෆ්රොස්ට් මොනවා කල්පනා කරන්න තිබුණාද කියලා මම දන්නෙ නෑ. - එය මට සිදුවෙලා තියෙනවා - මේ රටේදී. ජීවයෙන් පිරිලා හිටි තරුණයෙක් මගේ පොතෙන් පස්සෙ සිය දිවි නසාගත්තා. මම ඔහුගේ මරණයට සැබෑවටම වගකිව යුතුයි කියලා මම

හිතන්නෙ නෑ. මේ සිද්ධිය හැම කවියෙකුටම හිතන්න යොමුකරවනවා... සත්තකින්ම... මගේ විරුද්ධකාරයෝ ඒකේ වාසිය ගත්තා. මම මගේම පොත විවේචනය කිරීමේ දේශපාලන වාසිය සුවිශේෂයෙන්ම සතුටුසහගත සුබවාදී දැක්මක් සහිත බව පැවසුවා. මම හුදෙකලාව, දැඩි ශෝකය, දොම්නස ප්‍රකාශ කිරීම මම මුළුමනින්ම අතහැරලා නෑ. ඒත් මම ස්වර වෙනස් කරන්න, සියලුම ස්වරයන් සොයාගන්න, සියලුම වර්ණ සොයායන්න, නිර්මාණය හෝ විනාශය තුළ ජීවන බලවේග පවතින්නේ කොතැනක වේවා, ඒ තැන්වලට යන්න, කැමතියි.

මගේ කවියත් මගේ ජීවිතයේදී මා පසු කළ යුගයක් පසුකර ඇවිත් තිබෙනවා. හුදකලා ළමා කාලය, මහා මානව සමූහයාගේ කොටසක් වීමට ඇත හුදෙකලා රටවල ගෙවුණු ගැටවර අවදිය... මගේ ජීවිතය පරිණත බවට පත්වුණා. එපමණයි. පසුගිය සියවසේ කවියන්ගේ මෝස්තරය වුණේ වධ වේදනා විදින දොම්නස් සහගත පුද්ගලයන් වීමයි. එහෙත් ජීවිතය හඳුනන, එහි ගැටලු ගැන අවබෝධයක් ඇති, වණ්ඩ ප්‍රවාහයන් මැදින් ගොස් දිවි බේරාගන්නා කවියන් ඉන්නවා. ඔවුන් දුක අත්විඳීමෙන් සිය කලාවේ / සාහිත්‍යයේ පූර්ණත්වය ලබා ගන්නවා.

ධම්මික සෙනෙවිරත්න
(නිදහස් මාධ්‍යවේදියෙකි)

2015 රාජ්‍ය සාහිත්‍ය සම්මානලාභියෝ

හොඳම ස්වතන්ත්‍ර නවකතාව
 බණ්ඩර මැරූ උන්
 සේන තෝරදෙනිය

හොඳම ස්වතන්ත්‍ර කෙටිකතාව
 කුරිරු සුරංගනා කතාවක්
 පියල් කාරියවසම්

හොඳම ස්වතන්ත්‍ර පද්‍ය සංග්‍රහය
 මනෝ රූප ශතකය සහ වෙනත් කවි
 විමල් දිසානායක
 යන්තං චන්දරේ
 ටිමරාන් කීර්ති

හොඳම ස්වතන්ත්‍ර නාට්‍ය කෘතිය
 බිම්බා නම් වූ යශෝධරා
 කේ.බී. හේරත්

හොඳම යොවුන් නවකතාව
 නන්ද සහ සරණ
 අනුල ද සිල්වා

හොඳම ළමා සාහිත්‍ය
 සුළං අරන් ගිය අත්තටු
 ජානකී සුරියරච්චි (1 කොටස)
 පොල්පිති හරකා
 රත්නශ්‍රී විජේසිංහ

හොඳම ශාස්ත්‍රීය පර්යේෂණ
 පුරාතන ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික ඉතිහාසය
 මහාචාර්ය සිරිමල් රණවැල්ල
 පුරාණ අභ්‍යගිරි විහාරය
 මහාචාර්ය ටී.පී. කුලතුංග

හොඳම පරිවර්තන පද්‍ය සංග්‍රහය
 සුසුම් සුළං මේ සුළඟට මුසු වෙනවා

හොඳම විවිධ විෂය
 මහතලා ජනවහර
 කේ.බී. මානෑව
 දේශීය සිනමා වංශය
 ගාමිණී චේරගොඩ
 බලය සහ බලය
 පාඨලී චම්පික රණවක (ප්‍රශස්ත)

හොඳම පරිවර්තන නවකතා
 යශෝධරා
 ආනන්ද අමරසිරි
 මේ මිනිසකු නම්
 ගාමිණී වියන්ගොඩ

හොඳම පරිවර්තන කෙටිකතා සංග්‍රහය
 ආදර කැඳැල්ල
 චන්දන මෙන්ඩිස්

හොඳම පරිවර්තන නාට්‍ය කෘතිය
 ඔතෙලෝ
 ටෝනි රණසිංහ

හොඳම පරිවර්තන විවිධ විෂය
 මට මතක ගම
 පද්මා ගුණසේකර
 රළ
 මාලිනී ගෝවින්දගේ

හොඳම නිමාවෙන් යුත් කෘතිය
 තිස්ස තිස්ස
 ප්‍රේමී දිසානායක

හොඳම පිටකවර නිර්මාණය
 කානාමර් කෝනාර් කාටා
 තානා විජේසු

2015 ස්වර්ණ පුස්තක සම්මානය

රන් කරඬුව
බටුවන්ගල රාහුල හිමි

අවසාන වටයට තේරුණු කෘති

තුරු සමුදා
සුමිත්‍රා රාහුබද්ධ
බඳ මාරිය
අනුරසිරි හෙට්ටිගේ
බණ්ඩර මැරු උන්
සේන තෝරදෙනිය
මහාසාමි
සේපාලි මායාදුන්නේ

2015 විද්‍යාර්ථය සාහිත්‍ය සම්මාන

හොඳම නවකතාව
මහාසාමි
සේපාලි මායාදුන්න - ගොඩගේ ප්‍රකාශන

හොඳම කාව්‍ය සංග්‍රහය (සම සම්මාන)
කඳු මුදුන
සමිත බී. අටුවබන්දුල - කර්තෘ ප්‍රකාශන
නිදි නැති නිර්මල ඇසක අග්ගිස්සක
මංජුල වෙඩිවර්ධන - සම ප්‍රකාශන

හොඳම කෙටිකතා සංග්‍රහය
මල්ලිගේ මරණය
ගාමිණි ප්‍රනාන්දු

2015 ගොඩගේ සාහිත්‍ය සම්මාන

හොඳම නවකතාව
“ඇදහිය නොහැකි නිහඬතාව”
වම්පා වෛද්‍යතිලක

හොඳම කෙටිකතා සංග්‍රහය
“කුරිරු සුරංගනා කතාවක්”
පියල් කාරියවසම්

හොඳම කාව්‍ය සංග්‍රහය
“යන්නං වන්දරේ”
ටිම්මරාන් කීර්ති

හොඳම යොවුන් නවකතාව
“අසේලගේ ලෝකය”
මානෙල් ඊරියගම

හොඳම පරිවර්තන නවකතාව
“ජව තුරගා”
ස්වර්ණකාන්ති රාජපක්ෂ

හොඳම ශාස්ත්‍රීය කෘතිය (සම සම්මාන)
අමරකෝෂයෙන් ප්‍රභාවිත හෙළදිව
කෝෂකරණය
ශ්‍රියානි අශෝකා වනසිංහ

හාෂී සන්නිවේදනය
අර්ථ විචාරය හා උපයෝගීතා විචාරය
විමල් ජී බලගල්ලේ

හොඳම පුවත්පත් තීරු ලිපි සංග්‍රහය
ශ්‍රී ලංකාවේ අධ්‍යාපනය
සිරිල් එච්චිරමුල්ල

නිර්මාණශීලී නවක දායකත්වය (නවකතාව)
සසර යාත්‍රා
නවෝදා සුගන්ධිනී

නිර්මාණශීලී නවක දායකත්වය (කාව්‍ය
සංග්‍රහය)
මිත්‍රවරුනි විජලවය සිදුචුයේ නැත
විරන්ත ජයසේන

දෙමළ භාෂාවෙන් සිංහලට පරිවර්තන කෘතිය
“අලුත් අවියක්”
ජී.ජී. සරත් ආනන්ද

නිර්මාණශීලී නවක දායකත්වය
කෙටිකතා සංග්‍රහය
යාර්ලිගල් කේ. ගොපාලපිල්ලේ

දෙමළ හොඳම නවකතාව
“කට්ටඩකාඩු”
පසුන්දිරා සාසි

ඉංග්‍රීසි කාව්‍ය සංග්‍රහය
“පිකොක් බ්ලූස්”
කමණි ජයසේකර

හොඳම කෙටිකතා සංග්‍රහය
“වලවෙයින් මඩියිලේ”
එම්.එච්.එම්. ෂමීස්

නිර්මාණශීලී නවක දායකත්වය
“මැක්ස් ඒජන්ට් එක්ස් ඇන්ඩ් ගැලැක්ටික්
කොන්ෆරන්ස්”
එම් ඒන්ජල් ෆර්නන්ඩ්ස්

ප්‍රශස්ත කාව්‍ය සංග්‍රහය
“මරු කවිදෙයි එලිදුවිඩ”
අ. ගෞරිදාසන්

(මේ සියලු සම්මාන ප්‍රදානය කරන ලද්දේ 2014
වසරේ ප්‍රකාශිත ග්‍රන්ථ සඳහාය)

සිංහල භාෂාවෙන් දෙමළ භාෂාවට පරිවර්තන
කෘතිය
යොවුන් නවකතාව
අවන් මරු අපූර්ව සිරුවන් මලරත්නන්

කොන්ද කෙළින් කිරීම

එක වෙද මහත්මයෙක් රට පුරා ප්‍රසිද්ධකළා
එයාට ඕනෑම කුදයක් කෙළින් කරන්න
පුළුවන් කියලා.

වෙද මහත්තයා මුළු වැරයොදලා කොන්ද
උඩට පැන්නා. කොන්ද කෙළින් වුණා.
මිනිහා මැරුණා.

“කොන්ද දුන්නක් වගේද ? ඉස්සෙක් වාගෙ
වකුටුද ? නැත්තං මුද්දක් වාගෙ රවුම් වෙලාද ?
ඔය මොනවා වුණත් මට පුළුවනි. කෙළින්
කරන්න.

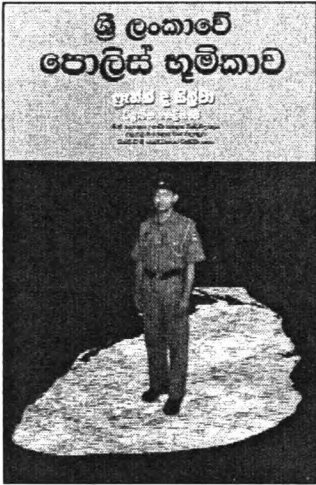
මැරුණ මිනිහගෙ පුතා වෙද මහත්තයාට
විරුද්ධව නඩු දැමීමා.

මේ කතාව විශ්වාස කළ එක කුඳු
මනුස්සයෙක් වෙද මහත්තයාව හොයාගෙන
ආවා. මිනිහව ලැලි පලුවක මුනින් අතට නිදි
කරවලා තව ලැල්ලක් කොන්ද උඩ තියලා

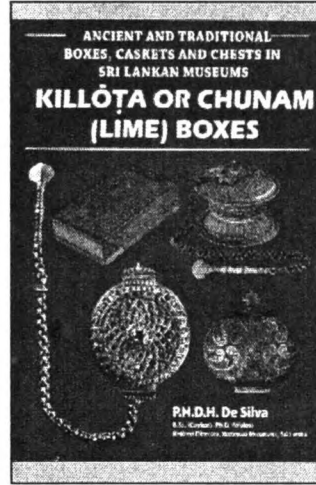
“මම කිව්වේ කොන්ද කෙළින් කරනවා
කියලා. මම ඒක කළා. මිනිහා මැරෙනවාද
නැද්ද කියන එක මගෙ වැඩක් නොවෙයි.”
වෙදා කිව්වා.

වීන උපමා කතාවකි.

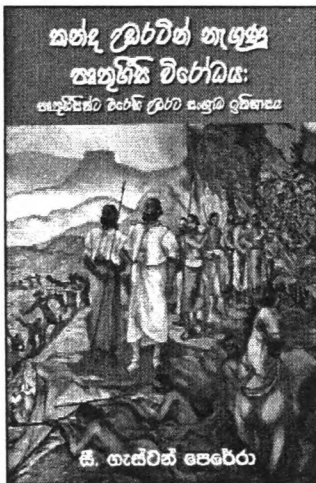
පොතක වත

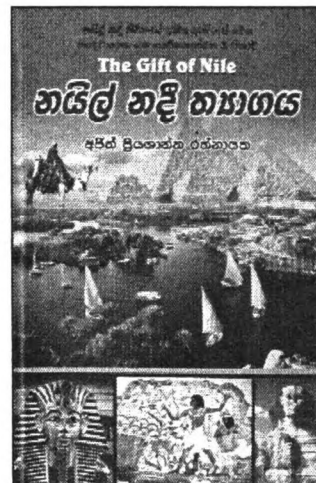
කර්තෘ : ප්‍රදීප් ද සිල්වා
 පිටු ගණන : 226
 මිල : රු. 600/=
 ප්‍රකාශක : විජිත යාපා

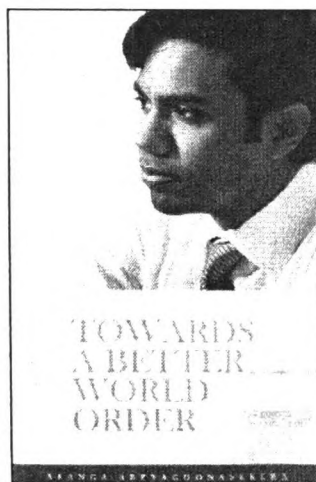
ed. P.H.D.H. De Silva
 Pages : 182
 Price : 5000/=
 Publisher : Vijitha Yapa

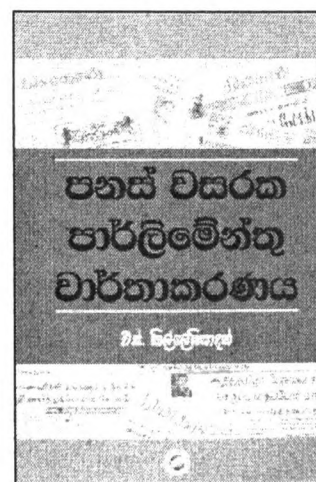
කර්තෘ : සී. ගැස්ටන් පෙරේරා
 පිටු ගණන : 426
 මිල : රු. 1000/=
 ප්‍රකාශක : විජිත යාපා

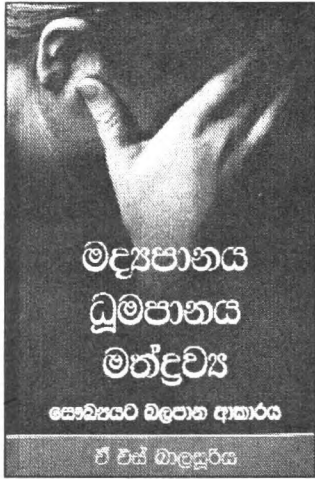
කර්තෘ : අජිත් ප්‍රියශාන්ත රත්නායක
 පිටු ගණන : 124
 මිල : රු. 320/=
 ප්‍රකාශක : හෙලදිව ප්‍රකාශකයෝ

ed. Asanga Abeygunasekera
 Pages : 212
 Price : 750/=
 Publisher : Vijitha Yapa

කර්තෘ : එස්. තිල්ලෙයිනාදන්
 පිටු ගණන : 232
 මිල : රු. 480/=
 ප්‍රකාශක : නෙප්චුන් පබ්ලිකේෂන්

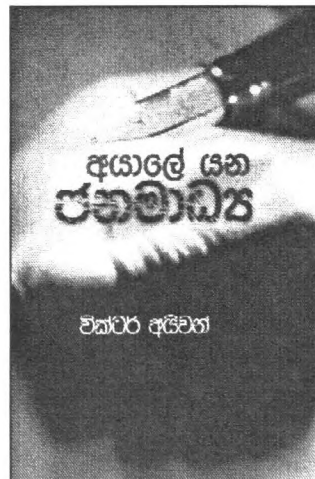
කර්තෘ : එස්.ඒ.
 බාලසුරිය
 පිටු ගණන : 128
 මිල : රු. 300/=
 ප්‍රකාශක : හෙලදිව
 ප්‍රකාශකයෝ

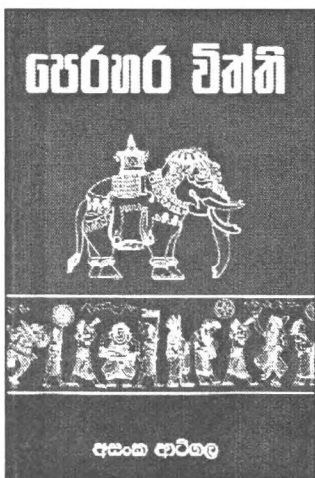
කර්තෘ : සිරිතුංග
 ජයසූරිය
 පිටු ගණන : 176
 මිල : රු. 400/=
 ප්‍රකාශක : රාවය
 ප්‍රකාශන

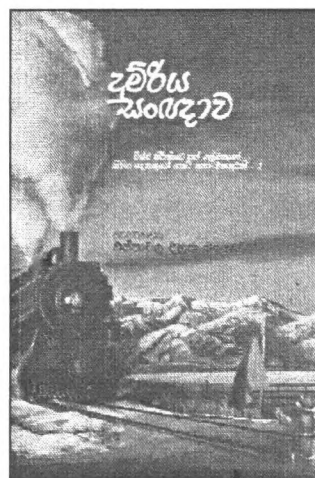
කර්තෘ : වරින්
 අමරසේකර
 පිටු ගණන : 188
 මිල : රු. 420/=
 ප්‍රකාශක : නෙප්චූන්
 පබ්ලිකේෂන්

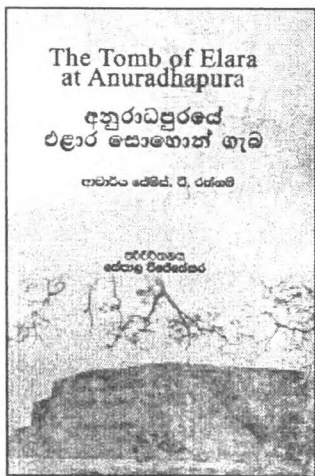
කර්තෘ : වික්ටර් අයිවන්
 පිටු ගණන : 170
 මිල : රු. 400/=
 ප්‍රකාශක : රාවය
 ප්‍රකාශන

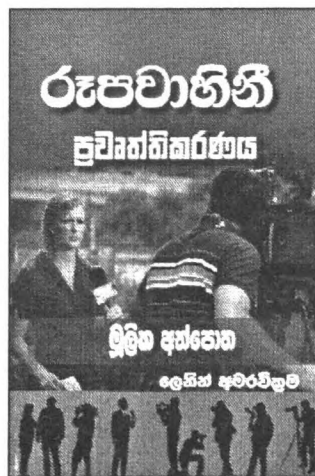
කර්තෘ : අසංක ආටිගල
 පිටු ගණන : 96
 මිල : රු. 250/=
 ප්‍රකාශක : හෙලදිව
 ප්‍රකාශකයෝ

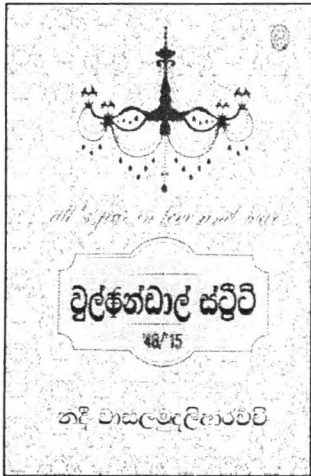
කර්තෘ :
 විශ්වලේඛකයන්ගේ
 කෙටිකතා එකතුවක්
 පරිවර්තනය :
 එප්පාවල දිනුක
 මධුෂාන්
 පිටු ගණන : 199
 මිල : රු. 450/=
 ප්‍රකාශක : කර්තෘ
 ප්‍රකාශනයකි

කර්තෘ : ආචාර්ය ජේ
 මිස් ඩී. රත්නම්
 පරිවර්තනය : සේපාල
 විජේසේකර
 පිටු ගණන : 70
 මිල : රු. 200/=
 ප්‍රකාශක : රාවය
 ප්‍රකාශන

කර්තෘ : ලෙනින්
 අමරවික්‍රම
 පිටු ගණන : 160
 මිල : රු. 160/=
 ප්‍රකාශක : විජිත යාපා

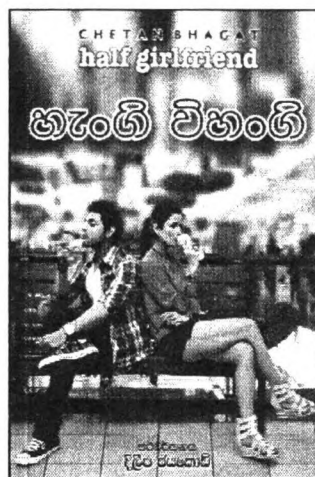
කර්තෘ : නදී වාසලමුදලි
 ආරච්චි
 පිටු ගණන : 555
 මිල : රු. 750/=
 ප්‍රකාශක : විදර්ශන
 ප්‍රකාශන

කර්තෘ : යමුනා
 පෙරේරා
 පිටු : 250
 මිල : රු. 350/=
 සරසවි ප්‍රකාශකයෝ

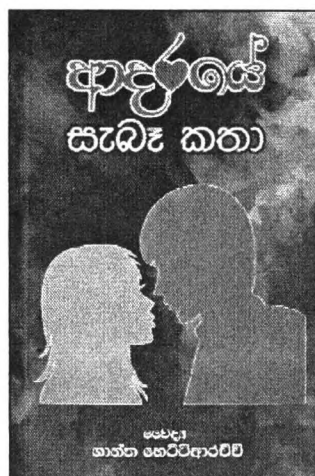
Letter from Peking -
 Pearl S- Buck
 පරිවර්තනය : සුමිතා
 රාහුබද්ධ
 පිටු ගණන : 204
 මිල : රු. 460/=
 ප්‍රකාශක : Platform for
 Alternative Culture

පරිවර්තනය : දිලීප
 ජයකොඩි
 පිටු : 464
 මිල : රු. 600/=
 ෆාස්ට් පබ්ලිෂිං
 (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්

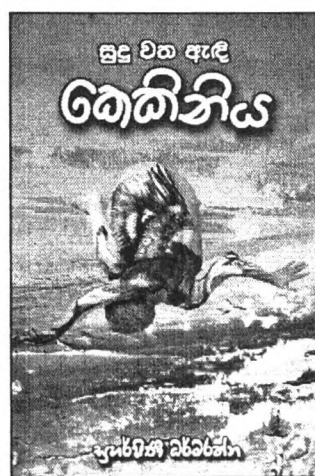
කර්තෘ : දයා රෝහණ
 අතුකෝරල
 පිටු : 344
 මිල : රු. 500/=
 ශික්ෂා මන්දිර ප්‍රකාශන

කර්තෘ : චෛද්‍ය
 ශාන්ත හේරිපාඨ
 පිටු : 97
 මිල : රු. 275/=
 ෆාස්ට් පබ්ලිෂිං
 (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්

කර්තෘ :
 කේ ඩී ජී විමලරත්න
 පිටු : 104
 මිල : රු. 200/=
 සරසවි ප්‍රකාශකයෝ

කර්තෘ : සුහර්ෂිණී
 ධර්මරත්න
 පිටු : 104
 මිල : රු. 250/=
 ෆාස්ට් පබ්ලිෂිං
 (ප්‍රයිවට්) ලිමිටඩ්

දහම් ගැටයක්

හතර කොරලේ ගේකට හොරු	පැන්නා
අටදෙනා බරට ගැනී ගෙයි	උන්නා
වඩුවෙන් දොළොස් රියනයි ඇගේ උස	මැන්නා
හරියන් හමාරයි තන් දෙක තව	එන්නා

මේ වනාහි මුඛ පරම්පරාවෙන් පැවත එන බොහෝ දෙනා දන්නා පැරණි ජන කවියකි. එහෙත් කවියේ තේරුම දන්නෝ විරලය. බෞද්ධ ධර්මයේ දැක්වෙන ගැඹුරු කරුණු ඇතුළත් මේ ප්‍රභේදිකා පද්‍යය වනාහි උසස් ධර්මධරයන් වූ ධර්මසේන මහා ස්ථවිරයන් විසින් හෝ විදාගම මෙත්‍රිය මහා ස්ථවිරයන් විසින් හෝ රචිත යයි සලකනු ලබන දහම් ගැට මාලාව නැමැති ග්‍රන්ථයේ පද්‍යවලට සමාන ය.

තේරුම -

1 වන පදය

පඨවි, ආපෝ, තේජෝ, වායෝ යන සතර මහ භූතයන්ගෙන් යුක්ත වූ ශරීරය නමැති ගෙට කෙලෙස් නමැති හොරු ඇතුළු වූහ.

2 වන පදය

දුක්ඛ, සමුදය, නිරෝධ, මග්ග, පුබ්බත්ත, අපරන්ත, පුබ්බාපරන්ත, පටිච්ච සමුප්පන්න ධම්ම යන ස්ථාන අටේ නොදැනීම නිසාවෙන් හෙවත් බරින් හටගත් අවිද්‍යාව නමැති ගැහැණිය ඒ ගෙයි (ශරීරයෙහි) සිටියා ය.

3 වන පදය

අවිජ්ජා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ, නාම රූප, සලායතන, එස්ස, වේදනා, තණ්හා, උපාදන, භව, ජාති, ජරා මරණ යන දොළොසින් ඇ (අවිද්‍යාව) යුක්ත වූවා ය.

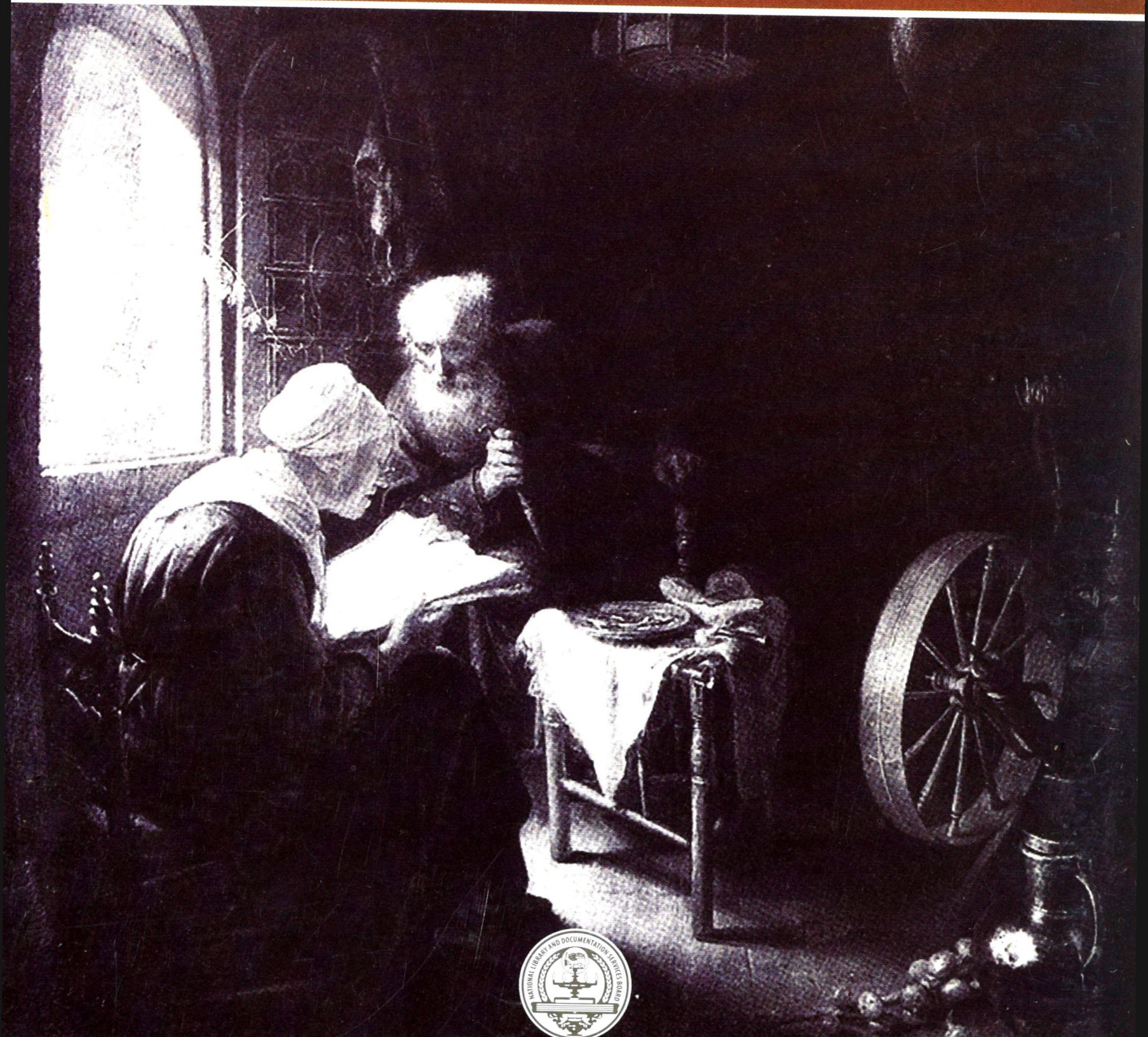
4 වන පදය

අවිද්‍යාව නමැති ගැහැණියට තන දෙකකි. ඒ තන දෙක නම් කාම තණ්හාව හා භව තණ්හාව ද වේ. තණ්හාව උපදවන විඤ්ඤ විඥානය, ශ්‍රෝත විඥානය, ස්පාණ විඥානය, ජීන්වා විඥානය, කාය විඥානය, මනෝ විඥානය යන සය හරියන ලෙස ද ධම්මාරම්මණයේ නාම රූප කොටසින් අඩක් වූ නාම (අරූපී) කොටස රියන් හමාර ලෙස ද සලකා "හරියන් හමාර" යයි කියන ලදී.

"තන දෙක තව එන්නා" යයි කීමෙන් හඟවන්නා කාම තණ්හා භව තණ්හා දෙක රහත් මගින් මුල සිදු නසන තෙක් ජාතියෙන් ජාතියට සසර පැවැතී ගෙන එන බව යි.

සොඳුරු සවස් යාමය

17 වැනි සියවසට අයත් මෙම චිත්‍රය, ඕලන්ද චිත්‍ර ශිල්පී ජෙරාඩ් ඩු ගේ නිර්මාණයකි. උසස් යුවළක් පැළඳී මහලු බේරිඳු සිය සැමියාට වයිබලය කියවමින් සිටින්නී ය.

ජාතික පුස්තකාල හා ප්‍රලේඛන සේවා මණ්ඩලය
தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபை
National Library and Documentation Services Board

National Digitization Project

National Science Foundation

Institute : National Library and Documentation Services Board

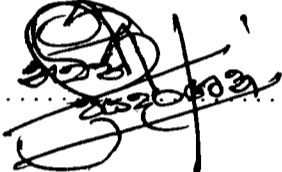
1. Place of Scanning : National Library and Documentation Services Board, Colombo 07

2. Date Scanned : 2017/10/23

3. Name of Digitizing Company : Sanje (Private) Ltd. No 435/16, Kottawa Rd.
Hokandara North, Arangala, Hokandara

4. Scanning Officer

Name : N.P.R. Gamage

Signature :

Certification of Scanning

I hereby certify that the scanning of this document was carried out under my supervision, according to the norms and standards of digital scanning accurately, also keeping with the originality of the original document to be accepted in a court of law.

Certifying Officer

Designation : Library Documentation Officer

Name : Iromi Wijesundara

Signature :

Date : 2017/10/23

"This document/publication was digitized under National Digitization Project of the National Science Foundation, Sri Lanka"